

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 11
10 d'abril de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 8, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre la privatització de serveis de la sanitat pública (tram. 310-00038/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el desviament del trànsit de la carretera N-II al pas per les comarques gironines cap a l'autopista AP-7 (tram. 310-00037/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la relació entre el funcionament del tren de gran velocitat entre Girona i la frontera francesa i la posada en marxa de la línia de molt alta tensió (tram. 310-00036/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de projecció de la cultura catalana a l'exterior (tram. 310-00044/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les operacions de trànsit i l'accidentalitat a les carreteres (tram. 310-00045/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre els objectius de la llei marc de la protecció social (tram. 310-00046/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'impacte en el dèficit consolidat de la Generalitat de l'anul·lació de l'adjudicació a Acciona del contracte de la gestió del servei d'abastiment d'aigua del Ter-Llobregat (tram. 310-00043/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la situació dels titulars de participacions preferents o altres tipus de deute subordinat (tram. 310-00041/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'avantprojecte de llei marc de la protecció social a Catalunya (tram. 310-00042/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre les despeses relatives a la commemoració del 1714 (tram. 310-00039/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les propostes d'actuació relatives a la immigració irregular (tram. 310-00040/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els peatges a les autopistes, la imposició de sancions als activistes de la campanya «No vull pagar» i la voluntat del Govern de resoldre aquest conflicte (tram. 317-00022/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les seves polítiques i la represa dels ponts de diàleg, els pactes i la centralitat política (tram. 317-00023/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la data de lliurament dels pressupostos i el grup amb qui pensa aprovar-los (tram. 317-00026/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el possible canvi de rumb polític després de la reunió amb el president del Govern de l'Estat i sobre el lliurament dels pressupostos (tram. 317-00024/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el calendari de presentació dels pressupostos i el suport parlamentari per a aprovar-los (tram. 317-00027/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la inviabilitat de l'elaboració dels pressupostos amb l'objectiu de dèficit exigida per l'Estat i sobre el compromís de mantenir-se en el camí del dret a decidir (tram. 317-00025/10) p. 23

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actituds i les accions que cal portar a terme per a superar la situació d'emergència de les finances públiques i garantir la supervivència de l'autogovern (tram. 317-00028/10) p. 24

Proposició de llei

de prohibició de prospeccions i explotacions d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica (debat de totalitat) (tram. 202-00002/10) p. 25

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el sector de l'energia eòlica i la continuïtat de l'empresa Alstom Wind (tram. 401-00004/10) p. 40

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi dels permisos de prospecció i explotació d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica (tram. 252-00009/10) p. 42

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 49

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de l'Estadística (tram. 401-00003/10) p. 50

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític (tram. 252-00007/10) p. 51

Proposició de llei

de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular (debat de totalitat) (tram. 202-00013/10) p. 61

Decret llei

2/2013, del 19 de març, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/10) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 300-00023/10) p. 78

Interpel·lació

al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00021/10) p. 84

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa (tram. 300-00025/10) p. 88

Interpel·lació

al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00022/10) p. 94

Interpel·lació

al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 300-00020/10) p. 100

Interpel·lació

al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 300-00024/10) p. 104

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 8.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Proposició de llei de prohibició de prospeccions i explotacions d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica (tram. 202-00002/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 4, 8).

3. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític (tram. 252-00007/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 39, 113).

4. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels permisos de prospecció i explotació d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica (tram. 252-00009/10). Grup Parlamentari de Ciutadans, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Mixt. Debat i votació (text presentat: BOPC 46, 68).

5. Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de l'Estadística (tram. 401-00003/10). Grups parlamentaris. Substanciació.

6. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

7. Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de la iniciativa legislativa popular (tram. 202-00013/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 27, 26).

8. Decret llei 2/2013, del 19 de març, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 50, 12).

9. Interpel·lació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00021/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa (tram. 300-00025/10). Pere Bosch Cuenca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics

amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 300-00023/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00022/10). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 300-00020/10). Gemma Calvet i Barot, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 300-00024/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00013/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política d'acció exterior (tram. 302-00016/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones desocupades i el tancament d'empreses (tram. 302-00014/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les propostes en matèria de política tributària (tram. 302-00015/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la informació relativa al deute de la Generalitat (tram. 302-00017/10). Grup Mixt. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estabilitat pressupostària i el deute (tram. 302-00019/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les sentències dels tribunals en matèria educativa (tram. 302-00018/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier que tenen a mans.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que per a aquesta sessió plenària la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del

seu grup, senyor David Fernández. I també que les diputades il·lustre senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat ambdues el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern.

La primera pregunta és sobre la privatització de serveis de la sanitat pública.

Pregunta

al Govern sobre la privatització de serveis de la sanitat pública (tram. 310-00038/10)

La formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que té la paraula.

Sara Vilà Galan

Bon dia a tothom. Conseller, voldríem saber si el Govern té coneixement que a l'Hospital de la Seu d'Urgell i en altres set hospitals de comarques, als acompanyants dels malalts..., no és que se'ls cobri per assegure's en una butaca –només faltaria–, però sí que se'ls cobra cinc euros per nit per reclinar la mateixa butaca on han estat asseguts durant el dia. En altres hospitals públics hi ha la possibilitat també de tenir una habitació individual pagant. Però és que, a més, a l'Hospital de la Seu als malalts se'ls ofereix la possibilitat de triar entre una llista d'espera pública o bé una llista d'espera molt més curta si ho fan pagant; si la persona opta per la llista privada, se li fa signar un document conforme renuncia a entrar a la llista d'espera pública. Ja ho sabem, que això és legal, però ens agradaria saber si això li sembla bé.

Per usuaris i per personal també hem sabut que aquesta empresa que regenta, doncs, les butaques reclinables famoses és Decam; i és una empresa del senyor Miguel Lobato, exalcalde de Sant Feliu de Guíxols, del Grup de Convergència i Unió. No sé si són conscients que a l'Alt Urgell els usuaris no tenen possibilitat de triar entre un hospital concertat i un hospital públic, però el més preocupant de tot no és només això: això només és el començament, és la punta de l'iceberg. El que passa a l'Hospital de la Seu d'Urgell és un petit exemple paradigmàtic del seu model sanitari, el que el Govern no vol reconèixer però que està implantant arreu. Ens van dir «qualitat abans que proximitat», i ara no tenim cap de les dues coses. Creiem que la gent de comarques ens mereixem una explicació. I són certes, conseller, les informacions dels diaris que diuen que, tant si aconseguim alleugerir l'objectiu de déficit com si no, la retallada serà entre un 7 i un 10 per cent? D'on pensen retallar, conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Miri, des dels anys vuitanta hi ha molts centres hospitalaris concertats i públics de Catalunya que cobren per poder gaudir d'una habitació individual, amb una habitació doble o per tenir algun dispositiu de comoditat: no és una cosa nova.

En segon lloc, el que digui el diari sobre una presumpta retallada en l'àmbit sanitari li ho preguntarà al diari. Jo no ho he dit, això, i per tant em remetré, en tot cas, a les fonts que tingui aquest diari. Li ho pregunta; jo no ho he fet, això. I, per tant, nosaltres creiem que tenim un model sanitari que és el que tenim, i que creiem que és bo, creiem que és transparent i creiem que és el millor model sanitari del conjunt de l'Estat espanyol. I, per tant, aquí em quedo.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Sara Vilà Galan

Vostès es pensen de debò que dormir en un hospital la gent ho fa per gust, que no té res millor a fer? Discriminar per raons de poder adquisitiu, per si som més rics o més pobres, trenca del tot amb els principis d'universalitat, i la universalitat i l'accessibilitat és el que han de garantir precisament els serveis públics, sobretot els sanitaris.

Vostès sí que tenen competències per garantir la igualtat. És la seva feina i la seva responsabilitat com a govern garantir aquest principi d'igualtat, precisament. Vostès estan afavorint que els centres sanitaris pagats amb diners públics utilitzin el personal i les instal·lacions per realitzar activitat privada, cobrant als pacients i als seus acompanyants. Fan que hi hagi dues portes d'entrada, la ràpida –pagant–...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Per contestar, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, il·lustre diputada, el sistema sanitari català regula perfectament per contracte que no pugui haver-hi dues llistes d'espera en un centre sanitari públic: està lligat per contracte. I qualsevol ciutadà a qui li passi això i que sigui forçat a anar per la via del pagament ho pot denunciar perfectament. Però permeti'm que li ho digui: jo crec que el mantra aquest permanent que vostès utilitzen sobre privatització, que es basa en el fet d'apel·lar als prejudicis, d'utilitzar les emocions de la gent, d'estimular la por de tothom, de generar expectatives que tot va molt malament per guanyar rèdit polític, això..., si em permet, li estic definint la demagògia.

Nosaltres intentem, d'alguna manera, fer el debat sobre el respecte al rigor i respecte a la veracitat. Parlem del rigor, parlem de la veracitat: digui'm quines persones estan estimulades a anar pagant a un hospital públic, que ho denunciïn i les mesures sobre els hospitals seran les que marca la norma en aquest moment. Per tant, oblidem el mantra: més rigor, més veracitat i no apellem tant als prejudicis, no fem tanta demagògia.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el desviament del trànsit de la carretera nacional II al pas per les comarques gironines cap a l'autopista AP-7.

Pregunta

al Govern sobre el desviament del trànsit de la carretera N-II al pas per les comarques gironines cap a l'autopista AP-7 (tram. 310-00037/10)

La formula l'Il·lustre senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Es presenta... Honorable conseller, fa alguns mesos enrere, el Departament es va comprometre que a partir del dia 2 d'abril, el trànsit de camions pesats seria desviat de la nacional II al pas per les comarques gironines cap a l'autopista AP-7. En aquests moments i a data 10 d'abril, aquest termini no s'ha complert i se'ns anuncia una nova data, que és el 19 d'abril. El fet és que fins ara aquesta carretera –que, tal com ha qualificat algun exalcalde empordanès, no és una carretera sinó que és un corredor de la mort– pateix la manca d'inversions per part del Govern de l'Estat.

Al conveni a què vostès han arribat amb Abertis i el Ministeri de Foment se'ns diu que seria aproximadament d'uns 5 milions d'euros, segons algunes informacions, i ens agradaria que ens informés: primer, que ens concretés aquesta data del 19 d'abril com a data certa de l'inici o del desviament del trànsit per la N-II cap a l'autopista AP-7 dels camions de gran tonatge; quines bonificacions hi hauria per als camions i quin és el cost per part del Govern de la Generalitat d'assumir aquest conveni. I, d'altra banda, voldríem saber, també, si hi ha algun compromís per part del Govern de l'Estat a desdoblant l'N-II, que en definitiva entenem que el conveni aquest és una mesura provisional per dur a terme el que pertoca, que és el desdoblament d'aquesta N-II.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta; il·lustre diputat, bé, efectivament vostè ha descrit perfectament com hem arribat a aquest punt. Li confirmo la data: el 19 d'abril és la data en què, en definitiva, els camions de gran tonatge han de sortir per garantir la major seguretat a la nacional II de la carretera, i aquesta és una decisió, doncs, que hem portat a terme després de constatar que, en definitiva, no s'acaba de precipitar el desdoblament; un desdoblament que es va anunciar per primera vegada l'any 1993, eh? Per tant, des del 1993 que les comarques de Girona i el conjunt del país batalla per fer possible aquest desdoblament.

Ens va semblar que, en la mesura que això no s'acabava de confirmar, era imprescindible prendre alguna determinació. Pensi vostè que en aquests moments tenim 3.842 vehicles pesants diaris que passen per aquesta via; evidentment, la recessió econòmica ho ha agreujat i, en conseqüència, alguna determinació havíem de prendre. Li confirmo que el 19 d'abril es regularà el trànsit de camions, que això afectarà vuitanta-un quilòmetres, bàsicament entre Maçanet i la Jonquera. Hi ha tota una casuística, de fet, d'excepcions i, alhora, hi ha també una política de bonificacions. El cost està previst, en definitiva, que el suport el major pas, per una banda, de camions cap a l'autopista, eh? Això s'haurà de veure quin impacte té, calculem que més de 2.800 camions diàriament s'incorporaran per força a l'autopista; per tant, això la concessionària en dirà bé, tindrà un benefici i, a més a més, doncs, com vostè també ha pogut comprovar, el Ministeri de Foment i el Govern de la Generalitat participaran d'aquesta dinàmica que hem pactat de bonificacions.

Bàsicament bonificacions que iran en dues línies. Una primera, bonificacions per als vehicles que seran de trànsit i que, per tant, faran tot el recorregut; aquí hi haurà una mínima bonificació d'un 25 per cent. I després, aquells vehicles que tenen una mobilitat més interna, eh?, més el trànsit que en podríem dir «d'agitació», que estem treballant amb una bonificació que pot arribar al 50 per cent; en aquest cas, l'assumiríem la meitat ACESA i l'altra meitat Foment i el Govern de la Generalitat.

El pressupost d'aquesta actuació s'haurà de calibrar, perquè fixi's que hi ha un mínim garantit, que es derivarà de la intensitat de la utilització per part dels camions a ACESA, i el que s'hagi de compensar complementàriament ho assumirem Foment i la Generalitat. Previsiblement això no hauria de ser superior al milió d'euros, aproximadament, per part nostra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Sanglas?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí, gràcies. En tot cas, una vegada més es posa en relleu la debilitat del Govern de la Generalitat enfront

de les institucions de l'Estat. Una debilitat que ens ha portat que, desgraciadament, estigui morint gent a les carreteres de Catalunya per culpa d'aquesta manca d'inversió. Però és més, pensem que aquesta manca d'inversió no és fruit de la casualitat. Hi ha una clara voluntat del Govern de l'Estat de no invertir a Catalunya, i això des de fa molt temps.

Per tant, si a això hi sumem, a més a més, el fet que el Govern de l'Estat en aquests moments deu més de 8.000 milions d'euros a Catalunya en un seguit d'infraestructures que estan projectades i no s'han arribat a executar mai, ens sembla una indignitat que, a més a més, els catalans hàgim de tornar a pagar per unes inversions que el Govern de l'Estat no ha realitzat a Catalunya i que, a més a més, estan tenint unes afectacions directament sobre la vida de molts catalans i catalanes.

Per tant, des d'aquest punt de vista, des d'Esquerra Republicana, el que fem és demanar al Govern de la Generalitat que no compleixi amb la part que li pertocaria aportar en el conveni i que, en tot cas, aquesta aportació resti condicionada al pagament del Govern de l'Estat...

La presidenta

Senyor diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...a totes les inversions que tenim pendents amb el Govern de la Generalitat.

Gràcies.

La presidenta

Senyor conseller, li queden quatre segons.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Onze víctimes l'any 2012, atacarem aquest problema. Estic convençut que el resoldrem i, a més a més, l'aportació econòmica serà mínima perquè estem convençuts que la concessionària ho veurà compensat amb el major trànsit de...

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre la relació entre el funcionament del tren de gran velocitat entre Girona i la frontera francesa i la posada en marxa de la línia de molt alta tensió (tram. 310-00036/10)

La pregunta següent és sobre la relació entre el funcionament del tren de gran velocitat a Girona i la frontera francesa i la posada en marxa de la línia de molt alta tensió. La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Vuit anys, aquests són els anys que fa que la plataforma «No a la MAT» lluita contra aquesta línia de transport d'energia que pretén ser una nova interconnexió entre els estats espanyol i francès. En tot aquest període, s'han donat unes justificacions per fer la línia que s'ha anat comprovant que no més eren pretextos sense fonament; un exemple és el tren d'alta velocitat. Es va dir que el tren necessitava la MAT, ja que hi hauria una gran demanda d'energia que, entre ferrocarril i activitat econòmica, les línies actuals no podrien assumir. Doncs, bé, el tren ja funciona i no hem quedat a les fosques.

Segons la Generalitat, la construcció de la MAT és necessària per augmentar la capacitat d'interconnexió amb França. Per què? No existeix cap informe que clarifiqui per què és necessària, i si no és imprescindible per millorar el subministrament de Girona ni la xarxa elèctrica gironina i catalana en general, i tampoc és necessària per al funcionament del tren d'alta velocitat, per a què serveix la línia de molt alta tensió?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, en el tema que vostè planteja, hi concorren tres tipus d'objectius, tres tipus de necessitat. En primer lloc, problemes estructurals històrics de manca de garantia de subministrament a les comarques de Girona; aquest és un tema a bastament tractat i que jo crec que la concreció de la MAT ens ajudarà a resoldre en la mesura que millorarem la infraestructura de transport i, d'aquí, en podrem millorar la distribució.

En segon lloc, hi ha un tema, que és el que vostè pròpiament ens formula en la pregunta, i és que, efectivament, el TAV requeria major infraestructura de transport i de subministrament elèctric; en aquests moments, això s'està prestant des de dues subestacions, dues subestacions que, de fet, són de TP Ferro i que, en la mesura que el servei s'amplifiqui –com li ho explicaré, si li convé, en la rèplica–, doncs, serà necessari de reforçar.

En tercer lloc, com sap, era un objectiu estratègic peninsular, espanyol, del nostre país, fer possible que, d'una vegada, superéssim el cert isolament, eh?, que vol dir, en definitiva, capacitat d'intercanvi en el sistema elèctric. Pensi que en aquests moments estem amb una capacitat d'intercanvi a l'entorn d'un 3 per cent; en un país normal hauria d'estar a l'entorn del 10. Quan completem aquesta infraestructura, estarem a l'entorn del 6.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Tant la Xarxa de Transport Elèctric francesa com el Centre Electrotècnic Experimental Italià reconeixen que no és necessària una línia com la línia de molt alta tensió, de 400 quilowatts per subministrar al tren d'alta velocitat, perquè amb una de 220 és suficient. I no només això, tenim exemples reals que això és així. L'AVE Madrid-Sevilla està subministrat en tot el seu recorregut per línies de 220, i el TAV Madrid-Zaragoza-Lleida també està subministrat en gran part del seu recorregut per línies de 220 quilowatts.

El que és realment estratègic per al país és la millora i reforç de la xarxa que dona servei al país –i que tantes vegades falla– i als seus ciutadans, i no grans autopistes elèctriques que només beneficien grans multinacionals, trinxant el territori, intentant fent negoci amb països empobrits. La MAT no té com a objectiu garantir per a nosaltres el subministrament a les zones per on passa, sinó afavorir el transport energètic entre els dos estats. Ja ho ha dit vostè, ha dit «un projecte espanyol per al nostre país», i a més llarg termini, d'Europa amb el nord d'Àfrica amb vista a poder transportar energia de països amb menys garanties ambientals.

L'energia és un bé públic necessari per al desenvolupament de la vida de les persones i la seva gestió no hauria de ser un negoci privat de grans corporacions, que són les que es beneficien de la MAT i que els preocupa ben poc el territori i el manteniment de la xarxa on no surt a compte fer negoci. La plataforma tenia raó en l'estreta relació entre les elèctriques i el poder polític.

És la MAT un projecte racional i útil per al territori?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, serà impossible tenir una xarxa amb garanties, mallada degudament, que garanteixi la distribució a tota la Costa Brava, a l'Alt Empordà, però també a la Costa Brava sud, si no tenim una infraestructura de transport completada. Per tant, la infraestructura de transport és absolutament imprescindible per fer possible una xarxa mallada de distribució de subministrament elèctric. Aquest és un tema absolutament contrastat i que, en definitiva, culminarem.

Des del punt de vista estricte de l'alta velocitat, el que li he intentat explicar és que, en aquests moments, el servei que es presta des de les dues subestacions de TP Ferro només garanteix la possibilitat de passar dos trens circulant simultàniament i que, a més a més, no poden coincidir mai en el mateix punt intermedi. A més a més, tenen unes limitacions de velocitat, les velocitats comercials, que s'han de poder revisar si volem optimitzar aquesta infraestructura.

Futur. Com sap vostè, SNCF ha planificat i ha previst dos combois Barcelona-París, però, a més a més,

l'operador de Renfe ha previst dos combois Barcelona-Toulouse. Fer possible aquesta ampliació del servei ens requereix, ens obliga a completar l'esquema d'alimentació. En aquest sentit, per augmentar el subministrament, s'han de posar en marxa dues noves subestacions, que sap vostè que estan en obres –a Santa Llogaia, a Riudarenes–, i en definitiva, amb això, jo crec que garantirem la millora de la prestació dels serveis ferroviaris vinculats a l'alta velocitat i, per fi, podrem abordar d'una vegada donar major garantia de distribució elèctrica a les comarques de Girona.

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions de projecció de la cultura catalana a l'exterior (tram. 310-00044/10)

La pregunta següent és sobre les actuacions de projecció de la cultura catalana a l'exterior. La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, malgrat el moment difícil que ens toca viure, doncs, com a país i del qual el sector de la cultura no n'és una excepció, hem pogut veure aquests darrers dies tot un seguit d'accions que contribueixen a ampliar la projecció internacional de la nostra cultura, i som conscients que aquesta és una de les eines més importants per progressar com a país tot desplegant la nostra sobirania. Ens referim, conseller, als darrers esdeveniments culturals internacionals de la cultura catalana, com ha estat el Saló del Llibre a París, les exposicions de Joan Miró a Londres i a Washington, la de Salvador Dalí al Centre Pompidou o l'edició del Sónar al Japó, entre altres projectes.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, voldríem demanar-li quin és l'enfocament, des de la perspectiva cultural, de la projecció internacional de Catalunya, entenent que la situació actual política i social requereix un bon posicionament del nostre país, com a potència cultural i creativa que és, donant suport als nostres creadors, alhora que creiem també que, des del punt de vista econòmic, la internacionalització és clau per generar ocupació, per fer créixer els ingressos de les nostres empreses culturals, per crear marca cultural i, en conjunt, per fer visible al món la nostra identitat posant Catalunya en el mapa cultural mundial, en el que en el nou llenguatge digital diríem «geolocalitzar».

És per aquest motiu, doncs, que voldríem saber quin és el capteniment del Govern amb relació a les actuacions que es duen a terme en l'àmbit de projecció exterior de la cultura catalana.

Gràcies, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta; moltes gràcies. Senyora diputada, bé, em penso que li puc dir que benvinguda de nou; per tant, moltíssimes gràcies per tornar a ser aquí i, sobretot, per poder tornar a debatre sobre la cultura i les seves aportacions al nostre país. Bé, la pregunta que em fa té importància, certament, el moment no és senzill, ho sabem tots. La cultura catalana està acostumada a viure moments no precisament senzills al llarg de la seva història, i en aquest moment, com sempre ha succeït, doncs, s'estan fent els plantejaments necessaris per sortir ben reforçats de la situació d'ara.

La projecció internacional de la cultura catalana és un fet, crec que s'estan fent les coses raonablement bé, s'estan fent entre allò que en podríem dir la força de la nostra tradició creativa, la força de les nostres empreses culturals i fins i tot el correcte aprofitament d'algunes marques, com per exemple el que representa Barcelona com a marca cultural.

De tot això se'n deriven presències internacionals, si m'ho permeten, molt lluïdes, que tenen una notable importància i que tenen significació fora i dintre de casa nostra. Vostè n'ha citat alguna: l'exposició Miró a Londres va ser la sisena més visitada de la història de la Tate Gallery al llarg de tot el seu temps d'existència; el Dalí que es va acabar fa uns quants dies a París ha estat l'exposició més visitada a París al llarg de tot el temps del Pompidou; els escriptors catalans al Saló del Llibre de París han tingut un èxit notable, ben reconegut per la premsa, i així podríem anar citant el arquitectes catalans a la Biennal de Venècia, els arquitectes catalans en el conjunt de manifestacions que es fan arreu del món o la presència que a través d'institucions privades, com per exemple el Sónar, tenen arreu del planeta.

Bé, totes aquestes coses expressen ni més ni menys que la voluntat d'internacionalitzar la nostra cultura i d'enfortir-la, enfortir també el que representa per a Catalunya i per a la seva pròpia voluntat de sobirania el fet de tenir una cultura reconeguda a nivell internacional. Som el 0,1 per cent de la població mundial, representem l'1 per cent dels intercanvis culturals; és un fet real, és un fet clarament favorable, que té importància des del punt de vista del que representa la catalanitat i des del punt de vista del que representa l'economia cultural per a l'economia del nostre país.

Per totes aquestes raons, em penso que, en fi, la projecció cultural de la nostra societat és i seguirà sent un dels principals elements a les polítiques culturals del nostre govern.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les operacions de trànsit i l'accidentalitat a les carreteres.

Pregunta

al Govern sobre les operacions de trànsit i l'accidentalitat a les carreteres (tram. 310-00045/10)

La formula la il·lustre senyora Cristina Bosch, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, a les darres setmanes s'han conegut diferents dades sobre operacions puntuals de trànsit i dades generals sobre sinistralitat i accidentabilitat a les nostres carreteres. Concretament, hem sabut que durant el primer trimestre d'aquest any 2013 han mort vint-i-nou persones a la xarxa viària catalana, dada que suposa una disminució del 50 per cent respecte del mateix període de l'any passat, que hi va haver cinquanta-vuit víctimes mortals. Pel que fa al nombre d'accidents mortals, ens trobem també amb una davallada del 42 per cent aquest any respecte de l'any anterior; vint-i-nou accidents aquest any respecte dels cinquanta sinistres que va haver-hi l'any anterior.

Aquesta Setmana Santa hi ha hagut menys volum de transport aeri i, en canvi, un augment de desplaçaments amb vehicles propis, de desplaçaments curts amb vehicles propis, al voltant d'uns 610.000 vehicles van retornar a l'àrea metropolitana de Barcelona. Hem de dir que, tot i aquest increment de la mobilitat en carretera, l'accidentalitat ha disminuït; per tant, podem dir que ens trobem en una línia positiva pel que fa a la reducció de la sinistralitat vial.

Des del Grup de Convergència i Unió creiem que aquesta disminució, que aquesta línia positiva es deu, doncs, a una sèrie de mesures que des del seu departament es porten a terme, no? –campanyes de formació viària, campanyes de sensibilització a escoles, com la que porta el Servei Català de Trànsit amb l'Institut Guttmann, que vostè va visitar recentment, instal·lació de radars per a controls d'excés de velocitat.

Ara bé, malauradament, hem de continuar parlant de sinistralitat viària; cada dia perden la vida persones a les nostres carreteres i a les nostres ciutats, persones greument ferides a les nostres carreteres, amb tot el patiment i les seqüeles que això comporta per a moltes famílies. Per tant, no ens conformem, conseller, no podem baixar la guàrdia.

I el que volem, en primer lloc, és preguntar-li quina valoració fa d'aquestes operacions de trànsit puntual i d'aquestes dades generals sobre accidentalitat i sinistralitat, però també, i el més important, quins objectius té el seu departament pel que fa a matèria de seguretat vial, com pensa assolir-los per tal de fer possible una consolidació d'aquesta tendència positiva a la disminució de la sinistralitat que semblen marcar les dades abans esmentades.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, certament, la tendència, doncs, no només d'aquest primer trimestre, sinó dels últims deu anys, en aquest sentit, de reducció de sinistralitat, de morts i d'accidents greus a les carreteres és una tendència positiva. I deixin-me només que els digui, no els vull cansar amb dades, però algunes. L'any 2000 parlàvem de 779 morts a les carreteres, l'any 2012, per bé que no és definitiva aquesta dada perquè ens calen encara alguns aspectes –alguns ajuntaments no han tramès la sinistralitat a dintre àmbit urbà–, 778 el 2000, 274 el 2012. Per tant, primera reflexió, aquesta és una dada positiva que es deu a la concertació d'esforços de moltes persones, de moltes institucions i de molts governs de tot color polític, de governs d'aquí i de governs d'allà. Modificacions com el carnet de punts o estratègies compartides, com les que s'han anat fent en aquests darrers anys tant des del Servei Català de Trànsit com en concertació amb el Govern de l'Estat, donen resultats positius.

I dona resultats positius l'esforç de sensibilització que s'ha fet, que és important. Vostè esmentava l'Institut Guttmann i la feina que es fa de pedagogia. Jo podria afegir-hi, doncs, campanyes de sensibilització sistemàtiques que es van fent. O altres aspectes, com millora d'infraestructures; l'entrada en funcionament de la C-25 ha fet baixar d'una manera jo diria que dràstica, en el sentit més positiu del terme, la sinistralitat a les carreteres. Tenim en cartera, evidentment, doncs, altres reptes importants. La C-58 ens preocupa, i molt. I en aquest sentit hem anunciat algunes mesures com, doncs, en els punts quilomètrics entre el 33 i el 29, un abalisament en dies de climatologia adversa, perquè està estadísticament demostrat que ens aboca a sinistralitat.

Per tant, permetin-me que no ens agafem..., són certament positives, aquestes tendències, però que no ens donem, allò, per satisfets en absolut. Mentre hi hagi un sol mort a les carreteres tenim feina, i molta feina, per fer. Però, en qualsevol cas, sí manifestar que és la concertació dels esforços continuats des de molt de temps al servei d'un objectiu compartit, que és el de reduir morts i accidents greus, el que ens ha portat aquí. I el gran repte és reduir no només la mortalitat, sinó els accidents greus. I aquí ens hem fixat per al pròxim bienni reduir en un 15 per cent els accidents greus. I és al servei d'aquest objectiu, que ens sembla molt i molt important, que disposarem totes aquelles peces que tinguem. I aquelles peces algunes vegades seran més coercitives –increment de radars, increment, doncs, de la vigilància a les carreteres–, i d'altres, si vostès volen, molt més amables, com són l'educació viària i la sensibilització. Tot ho posarem al servei d'aquest objectiu...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...que crec que és compartit.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els objectius de la llei marc de la protecció social.

Pregunta

al Govern sobre els objectius de la llei marc de la protecció social (tram. 310-00046/10)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera Mun-té, el passat 2 d'abril vostè va presentar al Govern la memòria preliminar a l'Avantprojecte de llei marc de la protecció social de Catalunya. La realitat actual és la que és, i nosaltres, des del grup parlamentari, evidentment, doncs, no la volem defugir. Segons les últimes dades publicades per l'Idescat, la taxa de risc de pobresa en el nostre país és d'un 19,1; 2,7 punts per sota de l'índex estatal també de risc de pobresa, però no per això, evidentment, doncs, ens deixa, diguem-ne, de preocupar.

Volem denotar que en taxes de pobresa, lamentablement, en aquest país, doncs, no partim de zero, ben al contrari. L'any 2008, sortint d'una època de bonança econòmica, el mateix índex tan sols estava a una dècima, diguem-ne, per sota. I del 2004 al 2008, en plena bonança econòmica, doncs, no diferia de massa, no? Per tant, partim, consellera –vostè ho sap bé i ho ha denunciat–, d'una pobresa estructural, que de ben segur ha hipotecat i ha incidit dràsticament, doncs, en la realitat que ara mateix ens ocupa. I la manca, diguem-ne, de prevenció i la no-determinació de pilars fonamentals per combatre aquesta pobresa estructural en moments de bonança, doncs, evidentment, no ens hi ajuden gens.

Volem posar en valor l'esforç pressupostari de l'actual Govern de la Generalitat i del departament que vostè encapçala en matèria de lluita contra la pobresa; esforç, sigui dit de passada, inversament proporcional a les dotacions estatals per serveis d'atenció a les persones, que s'ha vist reduït lamentablement, doncs, en quasi un 92 per cent.

Per fer front, doncs, a aquesta dura realitat de la lluita contra la pobresa, el Govern és veritat que s'ha dotat de diferents eines, mesures, actuacions, com són els pactes de lluita contra la pobresa, el Pacte per a la infància, subvencions extraordinàries per a projectes de cohesió social, ajuts específics, diguem-ne, a banda

de les prestacions i els serveis que preveu el marc legislatiu vigent.

Sabem, consellera, la seva voluntat ferma i la del Govern per fer front a una realitat canviant, amb noves problemàtiques socials derivades d'aquest context de crisi econòmica, i per això, consellera, voldríem saber quins són els objectius que es marca el Govern amb la Llei marc de protecció social, quins són els beneficis que aportarà aquesta llei i quins són els possibles riscos o conseqüències de no adoptar aquest esmentat projecte de llei a què li faig referència, que el Govern, evidentment, ja ha anunciat que hi està treballant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè mateixa ha fet referència a aquest context d'enormes dificultats i ha fet referència i ha mencionat alguns dels indicadors més preocupants que tenim en aquests moments sobre la taula: el de pobresa, el de pobresa infantil, i en trobaríem d'altres. Un context de dificultats que es veu agreujat perquè hi ha un creixement de les necessitats bàsiques de les persones i perquè hi ha una minva important de recursos, derivats, lògicament, del creixement, doncs, dels interessos del deute, de la caiguda d'ingressos, però, el que és pitjor, d'aquestes retallades que el Govern de l'Estat ens infringeix en matèria de polítiques socials i que vostè mateixa ha fixat en un percentatge elevadíssim d'un 92 per cent els darrers tres anys.

És aquí on arribem a una conclusió molt clara, que és que necessitem blindar allò que és essencial i assolir un acord, al més ampli possible, per determinar quines són les parets mestres de l'estat del benestar; una estructura d'estat que volem preservar, que volem garantir, que volem seguir construint i que volem també fer sostenible.

És per això que vam presentar, efectivament, fa poc més d'una setmana, la proposta, el projecte d'una llei marc, d'acord amb l'article 37 del nostre Estatut d'autonomia, amb relació a la Carta de drets i deures dels ciutadans, per fixar quins són els mínims imprescindibles d'aquestes polítiques públiques destinades a cobrir les necessitats de les persones, basat en principis com el de la coresponsabilitat, com l'equilibri territorial i, sobretot, com la justícia social. En definitiva, li deia, volem parlar de quins són aquells aspectes mínims indispensables, el que col·loquialment se'n podria dir «les línies vermelles», als quals mai estarem disposats a renunciar, sota cap concepte, perquè el que volem és continuar sent una societat al màxim de cohesionada i al màxim de justa.

I això ho volem fer, senyora diputada, amb el concurs i amb el diàleg del conjunt de forces parlamentàries,

també amb els sectors socials; per descomptat, gestionant amb la màxima eficiència els recursos limitats que tenim, i continuant denunciant i reclamant que aquests no són els recursos que ens pertocuen, que generem prou recursos per poder gestionar una altra quantitat de recursos que ens permetin donar una resposta molt més adequada, molt més ferma i, sobretot, molt més musculada, davant de totes aquestes necessitats.

En definitiva, aquesta és una llei paraigua, que es situaria entremig de les previsions del nostre Estatut d'autonomia i del conjunt de lleis sectorials que ja estableixen els drets i que ja estableixen quin és el conjunt de prestacions que hem de poder destinar al conjunt de la societat, prioritzant, ara més que mai, els ajuts, les prestacions, el suport a les persones amb major vulnerabilitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'impacte en el dèficit consolidat de la Generalitat de l'anul·lació de l'adjudicació a Acciona del contracte de la gestió del servei d'abastiment d'aigua del Ter-Llobregat.

Pregunta

al Govern sobre l'impacte en el dèficit consolidat de la Generalitat de l'anul·lació de l'adjudicació a Acciona del contracte de la gestió del servei d'abastiment d'aigua del Ter-Llobregat (tram. 310-00043/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, la mayor privatización de la historia de la Generalitat se ha convertido en el mayor fracaso de su Gobierno. Ustedes hicieron las cosas mal. Las hicieron con prisa y las hicieron a su estilo: mal. Hacerlo mal ¿qué ha significado? Ha significado que en la actualidad el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña ha anulado este concurso y, por lo tanto, los 1.000 millones de euros de recursos que ustedes redujeron de la deuda del 2012 en las cuentas consolidadas de la Generalitat y los 300 millones de euros que ustedes abonaron en caja para hacer frente a sus pagos.

Por lo tanto, ¿cuál es el impacto que va a tener sobre el déficit final consolidado del 2012 esta situación?, y ¿qué plan de contingencia tiene preparado su Gobierno para hacer frente no solo a la devolución de los 300 millones de euros abonados por Acciona, sino a las posibles responsabilidades jurídicas derivadas de esta situación?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyor diputat, la Generalitat de Catalunya va anar d'un dèficit de 4,2 el 2010 i de 4 per cent el 2011 a 1,96 –és a dir, la meitat– l'any 2012.

Donades les ben conegudes limitacions del sistema de finançament imposat des de l'Estat, aquesta no és una tasca menor. Ha estat només possible pels sacrificis, a través de la contenció de despesa, dels ciutadans catalans. I si no ha sigut molt més elevada, si els sacrificis no han sigut molt més grans, ha estat perquè s'ha seguit una política de concessió per a l'explotació d'actius que ha generat ingressos de 1.343 milions d'euros; em refereixo a la concessió d'Aigües Ter Llobregat i de Tabasa i Túnel de Cadí. Aquests són ingressos que s'han comptabilitzat com a tals i que, per tant, han suavitzat i han impedit que s'haguessin de fer retallades molt més dràstiques aquest any 2012.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, el diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, *conseller*. No me ha contestado nada, pero como de hecho era una pregunta retórica..., porque ya sé la respuesta: 0,5 puntos; es decir, pasaremos del 1,9 al 2,4. Esa es la realidad: saldremos de 2,4.

Mire, como no me ha contestado, dibujaré el escenario. El escenario que actualmente vive nuestra comunidad en relación con Aguas Ter Llobregat es que en el mejor de los casos se tendrán que pagar indemnizaciones a Acciona, devolver los 300 millones de euros ingresados y sumar 1.000 millones de euros de déficit. Este es el mejor. Porque en el peor pasará lo mismo y, además, a los catalanes nos costará 956 millones de euros en un sobrecoste del precio del agua.

Mire, ustedes..., su incompetencia nos sale muy cara a los catalanes. Su mal hacer, sus prisas nos salen muy caros; caros en dinero, en imagen y en prestigio. En dinero, por las indemnizaciones a las empresas por su negligente gestión y un mayor coste a los usuarios, y en imagen, por la inseguridad jurídica de las inversiones y la desconfianza de los inversores en Cataluña. Ustedes laminan la confianza de los ciudadanos y laminan la confianza de las empresas en nuestra comunidad. No solo hacen poco, sino que lo poco que hacen lo hacen fatal.

Mire, la estabilidad económica es incompatible con la inestabilidad política, el crecimiento económico es incompatible con el conflicto institucional y la inversión productiva es incompatible con la inseguridad jurídica. Y ustedes aportan inestabilidad política, conflicto institucional e inseguridad jurídica. Usted, su Gobierno y sus socios son incompatibles con la solución que necesita Cataluña para salir de la crisis. Asímanlo. Váyanse.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... L'import imposat al dèficit per la concessió d'ATLL fou de 995 milions d'euros. El criteri seguit per la Intervenció General de la Generalitat va ser validat per la Intervenció General de l'Estat, que va revisar, prèviament a l'adjudicació, la documentació concreta de l'operació i es va manifestar expressament respecte a la seva correcció en ordre a reduir dèficit.

Certament, tenim un litigi legal, un litigi jurídic, que és perfectament comú en situacions d'aquest tipus. Simplement reflecteix que les empreses tenen un gran interès per exercir el funcionament, per estar a càrrec del funcionament d'aquestes concessions. No hi ha absolutament res de nou en això. Només han de llegir vostès els diaris del món per veure que això és completament comú.

En aquesta perspectiva, la Generalitat farà el paper que li toca en el procés judicial, amb un nord, i només amb un nord: la continuïtat, que notin el menys possible...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...els consumidors el que està passant... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació dels titulars de participacions preferents o altres tipus de deute subordinat.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels titulars de participacions preferents o altres tipus de deute subordinat (tram. 310-00041/10)

La formula la il·lustre senyora Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alícia Romero Llano

Bon dia. Actualment i des de fa ja algun temps, el sistema financer espanyol i català viuen moments convulsos, moments difícils, amb una enorme pèrdua de credibilitat, de la qual se'n deriva, doncs, una falta de confiança que probablement generi greus conseqüències de futur. Aquesta situació es va agreujar greument amb la comercialització massiva que varen fer moltes entitats financeres de productes híbrids –participacions preferents i deute subordinat–, que es

van col·locar a petits estalviadors que no tenien el perfil aquí per donar-los i per ser clients d'aquest tipus de productes. Així ho han establert diversos tribunals, que estableixen que l'engany a la informació oferta i l'abús de la confiança, doncs, han comportat que molts d'aquests contractes, avui en dia, per molts tribunals s'hagi decidit que són nuls.

Som conscients que la Generalitat de Catalunya no té competència en el sistema financer, no té competència en aquests productes, però sí que la Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en la protecció dels drets dels consumidors i usuaris, tal com ho estableix l'article 12.1.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. L'Agència Catalana de Consum és a qui li competeix, doncs, desenvolupar i defensar aquests drets, com deia, tal com ho estableix la llei de la seva creació.

I és per això que ens agradaria saber quin és el nombre d'afectats, si coneix l'agència el nombre d'afectats per preferents i productes subordinats a Catalunya; si els tenim agregats per entitats financeres; si s'ha posat l'Agència Catalana de Consum a disposició dels afectats per orientar-los, informar i assessorar els consumidors i usuaris per poder exercir aquests drets, i, si és així, a quantes persones s'ha atès o si s'han obert alguns expedients.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada, vostè ho ha situat bé. Estem treballant amb perspectiva de futur –i vostè ho sap– per intentar tenir també àmbit competencial en tot el que és l'ordenació del nostre sistema financer. Malauradament, tota aquesta gestió pertoca al Ministeri d'Economia, a la Comisión Nacional del Mercado de Valores i també al Fons de reestructuració ordenada del sistema bancari, el FROB.

Però, malgrat tot, estem al costat de les persones perjudicades. I des de l'Agència Catalana de Consum, que és l'instrument que el Govern té per contribuir a resoldre aquesta situació, s'ha treballat, s'està treballant, i ho seguirà fent.

Hem de distingir entre les entitats que no han estat intervingudes, que han anat resolent les seves situacions amb els seus clients d'una manera més o menys ordenada, d'aquelles que han estat intervingudes, i això afecta evidentment Catalunya Banc –CatalunyaCaixa– i Bankia –Caixa Laietana–, que, com a conseqüència de les decisions del FROB i de les autoritats comunitàries, no han pogut prendre o no han volgut prendre decisions en aquest sentit.

En qualsevol dels casos, si l'interessen les dades concretes, les hi donaré, però estem treballant amb prop de deu mil clients contractants a Catalunya per aquestes diferents entitats –Bancaja, Caixa Laietana, Caja

Madrid– i des de l'Agència Catalana de Consum s'han fet més de 5.400 consultes i s'han atès més de 9.600 tramitacions i s'han fet més de 4.000 laudes, que en aquests moments estan en tràmit.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada.

Alicia Romero Llano

Bé, coneixem que l'institut *galego*, de Galícia, i també el d'Andalusia han posat en marxa oficines per tot el territori per informar i assessorar els consumidors, tal com estableix la llei. Estan treballant a presentar demandes col·lectives; de fet, hi ha algun d'aquests instituts que conjuntament amb la fiscalia ja han posat en marxa aquesta via judicial, perquè, com diu vostè, és veritat, doncs, que la via de l'arbitratge o la solució per part de l'Estat sembla que arriba tard o no arribarà.

De fet, la fiscalia general de l'Estat fa dos anys que va enviar un decret a totes les fiscalies territorials per tal que aquestes es personessin en matèries de consum quan hi havien temes que afectaven un col·lectiu ampli de persones, com em sembla que és el cas de les preferents i els productes subordinats.

Per això, doncs, l'Institut Gallec de Consum ha estat treballant des de fa mesos amb les fiscalies i ha posat en marxa demandes col·lectives per tal que la via judicial es posi en marxa.

Ens agradaria saber si està treballant en aquesta línia l'Agència Catalana de Consum, amb la fiscalia, i, per tant, doncs, si podem veure demandes col·lectives presentades en via judicial.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí; gràcies, presidenta. Jo crec que estem fent més coses que aquestes. En aquest sentit, li vull recordar que l'Agència Catalana de Consum ja l'any 2011 va iniciar una campanya d'inspecció, cosa que també va ser obstaculitzada i obstruïda per la mateixa Comissió Nacional del Mercat de Valors –malgrat tot això, es van instruir alguns expedients sancionadors que avui estan en curs per vulneració dels drets dels consumidors–; que el 2012 vam establir un acord amb CatalunyaCaixa, que ja ha iniciat, aquest acord, la tramitació de més de cinc mil expedients amb la via de mediació, i que esperem arribar a resoldre conjuntament de l'ordre d'una tercera part, com a mínim, dels casos afectats, i que això no ha estat possible amb Caixa Laietana com a conseqüència, en definitiva, també, de l'entrada en vigor d'un real decret que va ser objecte d'un pacte entre el Partit Popular i el Partit Socialista a Madrid i que els que van bescanviar les seves preferents per accions han quedat fora d'aquest marge.

Hi continuarem treballant. Ahir mateix el Govern va aprovar un decret que permet no només sancionar, sinó obrir expedients de restitució i de reparació dels danys, i aquí ens hi esperem acollir. Però també li haig de dir la veritat, que, malgrat que no hi tinguem competència, estic convençut que molts d'aquests clients i damnificats haurien acollit molt satisfactòriament que l'interès que presta avui el Partit Socialista en aquest cas l'hagués tingut quan governaven el Banc d'Espanya o quan van fer l'acord amb el Partit Popular que va deixar fora...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...els clients de Caixa Laietana.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'avantprojecte de llei marc de la protecció social a Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre l'avantprojecte de llei marc de la protecció social a Catalunya (tram. 310-00042/10)

La formula la il·lustre senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, sabem molt poc d'aquesta llei marc de protecció social –espero que en aquests dos minuts ens aclareixi alguna cosa–, tres paràgrafs en un acord de govern i poca cosa més.

La nota de premsa de l'acord de govern diu que és una llei marc del sistema de protecció social i també ens diu que el sistema de protecció social comprèn la salut, l'educació, les polítiques d'habitatge, les d'ocupació; per tant, competències del senyor Ruiz, de la senyora Rigau, del senyor Vila, del senyor Puig.

Dues preguntes, li faig, consellera. Ens pot aclarir exactament quin serà l'objecte de la llei?; no els objectius, que ens han quedat clars després de la seva intervenció anterior, sinó l'objecte, què regularà que no estigui regulat al nostre país i quines matèries específiques abastarà, o què desregularà –també ens ho pot explicar.

I la segona pregunta. Vostè, i és evident, ens diu que les necessitats socials estan creixent, però no ens ensenyen els pressupostos. Vostè ha aprovat una memòria d'aquest avantprojecte de llei. Digui'ns quina part econòmica té aquesta memòria, quants recursos pensen aportar a aquesta llei.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, els objectius i allò que ha d'incloure aquesta llei marc de protecció social és allò que consta efectivament a la memòria preliminar i que fa un moment he tingut ocasió de respondre a la diputada senyora Figueras.

El que pretenem amb aquesta llei marc..., no és una llei sectorial, no és una llei de la qual es desprendran prestacions concretes, que ja estan previstes efectivament en un conjunt de lleis, entre elles la Llei de serveis socials, sinó que el que pretén és aixopugar aquelles prestacions bàsiques, aquell model català de l'estat del benestar que volem fer efectivament sostenible.

Perquè, dit d'altra manera, si disposem de lleis que són bones, que són ambicioses, com la Llei de serveis socials, però que efectivament va ser pensada, va ser aprovada i es va posar en vigor en un moment en què les dificultats, parlant de dificultats, eren unes altres, si no garantim la sostenibilitat del sistema de protecció social, que és quelcom molt més ampli que no pas el mateix concepte de «serveis socials», això no servirà per a res.

Per tant, aquesta llei el que pretén és fixar aquests objectius bàsics, aquests mínims imprescindibles que hem de cobrir sí o sí en el conjunt de la ciutadania, però especialment en els col·lectius més vulnerables, i això fent efectiu el principi de sostenibilitat del sistema.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Consellera, no m'ha respost cap de les dues preguntes. No li demano els objectius, sinó l'objecte i els recursos.

El meu grup parlamentari, tot i agrair aquesta voluntat de diàleg per part seva, li hem de dir que tenim molt dubtes en l'encaix jurídic, no en veiem l'oportunitat política i el seu Govern no té credibilitat per blindar cap estat del benestar.

Pel que fa a l'encaix jurídic, el que tothom ha entès en aquest avantprojecte és que el que volen és augmentar el copagament. Si el que volen és augmentar el copagament de serveis socials, l'únic que han de fer és modificar una ordre que depèn d'un decret de la cartera de serveis de la Llei de serveis socials, no necessiten fer una llei marc ni fer tot això que estan anunciant.

Pel que fa a la credibilitat, la credibilitat d'aquest Govern sobre l'estat del benestar, doncs, no és gaire elevada.

Vostè diu que no vol parlar de recursos, no pot parlar de recursos, però vol mantenir el pes relatiu de les

polítiques socials al pressupost. Això, consellera, vol dir, és un anunci de més retallades.

Ara no calen més lleis, el que cal és complir les lleis vigents. No necessitem més lleis per garantir els àpats dels infants, només cal pagar les beques menjador. No necessitem fer una llei marc de protecció social, el que cal és descollapsar el PIRMI i fer la reforma que el meu grup parlamentari ha entrat i que espero que Convergència no hi faci una esmena a la totalitat.

I, per últim, consellera, deixi d'entretenir-nos amb documents; el que necessitem són mesures concretes amb recursos, plans de xoc de contenció de la pobresa, respostes urgents, i d'això, consellera, no ens n'ha dit res.

La presidenta

Senyora diputada... (*Pausa.*) Té la paraula per respondre l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, em sap especial greu que parli d'aquesta manca de credibilitat per preservar l'estat del benestar que entre tots –entre tots–, els diferents i successius governs, hem contribuït a construir i a fer sostenible, però les enormes dificultats amb què en aquests moments es troba el Govern de la Generalitat, dificultats de les quals vostès no són ni molt menys aliens, dificultem aquesta sostenibilitat.

El que no volem –i aquí responc una pregunta que m'havia fet la diputada Figueras i que no he tingut temps de respondre–, els riscos de no portar a terme una prioritització o un blindatge de l'estat del benestar, doncs, que la ruptura, que aquestes dificultats que existeixen per part de moltes persones acabin sent insalvables. Això és el que no ens podem permetre.

Si parlem de recursos, senyora diputada, jo li he de dir que es tombi una mica cap a la seva esquerra i que demani al Partit Popular que finalment flexibilitzi aquests objectius de dèficit per tal que tinguem els recursos que són necessaris, que ens corresponen i que són justos per poder donar cobertura i resposta adequada, hi insisteixo, a les necessitats socials.

Estem en una situació d'emergència social, també, amb unes taxes i amb uns índexs que no paren de créixer; el que volem és poder blindar tot això. Les lleis estan molt bé, i existeixen, senyora Granados, i li ho reconec: no hem parlat en cap cas de copagament; per cert, copagament que ja existeix, que ja està previst a la Llei de dependència, que el Partit Socialista és qui va tirar endavant, i a la Llei de serveis socials, que també obeeix a un mandat...

La presidenta

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Benestar Social i Família

...de la seva força. No és copagament és coresponsabilitat.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les despeses relatives a la commemoració del 1714.

Pregunta

al Govern sobre les despeses relatives a la commemoració del 1714 (tram. 310-00039/10)

La formula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, la Generalitat té un deute esfereïdor amb farmàcies i amb el tercer sector, un endeutament financer angoixant; ha fet retallades molt severes en educació i sanitat.

En aquest context, el seu departament ha licitat un concurs d'1.100.000 euros per a la conceptualització del tricentenari del 1714. Si això ens costa als catalans 1.100.000 euros, no vull imaginar quant ens costaran les activitats, les celebracions i la propaganda que impulsaran des del Govern.

Quin és el posicionament del Govern sobre la despesa per a la celebració del tricentenari?

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la posició del departament i del Govern, de fet, és donar compliment a la moció que es va aprovar en aquest Parlament l'any passat per 111 vots a favor i 16 en contra, com deu recordar, a on entre altres coses es donava un mandat al Govern de la Generalitat que literalment consistia en el següent: prioritzar de manera efectiva els actes i les actuacions per commemorar amb tota solemnitat el tres-cents aniversari dels fets del 1714.

Li haig de fer notar –tinc la impressió; en qualsevol cas, ja en donarà vostè compte– que a vostès el tema dels diners amb relació a aquesta qüestió i altres crec que simplement els és una excusa; vostès el que volen, amb alguns dels plantejaments que fan, doncs, és simplement intentar canviar la història.

Vostès deuen saber quin és el seu plantejament i quin és l'honestetat del seu plantejament, però crec sincerament que res té a veure amb els diners ni amb la despesa, en aquest cas.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Fernando Sánchez Costa

Honorable conseller, pel que fa a la commemoració del tricentenari, volem deixar clares algunes coses. Primer, el Partit Popular considera que és un esdeveniment molt important que cal commemorar bé. Segon, demanem una commemoració plural, rigorosa i respectuosa amb la història; no permetrem que segueixin manipulant la història com tant els agrada de fer; no converteixin la commemoració de tots en l'exaltació d'uns pocs. Tercer, demanem una commemoració austera; aquesta commemoració no pot ser una excusa per llençar diners ni per premiar amics i coneguts.

Senyor conseller, la ciutadania no està per a festes cares. Els catalans tenim altres prioritats que haurien d'ocupar l'atenció d'aquest Govern, que sembla no tenir més horitzó que la consulta ni més preocupació que l'estelada. Mentrestant, patim els estralls de la crisi d'un govern sense rumb ni pressupostos.

Vostès equivoquen les prioritats en el seu discurs i en la seva despesa. Quan no han pagat el que deuen a ajuntaments, a residències, a farmàcies, a entitats socials, quan tenen un deute públic que menja els nostres recursos, segueixen amb la butxaca trencada per a tots aquells que combreguen amb el nacionalisme. Són una màquina de fabricar bitllets per a les entitats sobiranistes i per als seus amics. Gasten 170 milions d'euros en política lingüística, més de 400 milions en mitjans públics i privats, 39 milions en acció exterior. Saben vostès les polítiques socials que es podrien engegar amb aquests diners?

On són les seves prioritats, honorable conseller?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Era conscient del seu esglai quan he afirmat abans que vostès estan intentant reconstruir la història. Jo els llegiré un text, que és el de la primera llei que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, és un text molt breu, que penso que val la pena..., que a més a més els permeti això una reflexió, perquè es va aprovar per unanimitat; el que jo li llegiré ara, la primera llei d'aquest Parlament, es va aprovar per unanimitat de tots els presents aleshores, no? Deia el següent... Ho dic perquè no sé si ara d'això vostès en diuen el que, per exemple, ara ha qualificat, doncs, de..., en el sentit que s'expressava, no?

Deia el següent aleshores, per unanimitat, ho reitero: «El recobriment nacional dels pobles passa, sens dubte, per la recuperació de les seves institucions d'autogovern. Passa, també, per la valoració i exaltació de tots aquells símbols a través dels quals les comunitats s'identifiquen amb si mateixes, ja que sintetitzen to-

ta la complexitat dels factors històrics, socials i culturals que són les arrels de tota realitat nacional. D'entre aquests símbols destaca l'existència d'un dia de festa, en el qual la nació» –amb majúscules– «exalta els seus valors, recorda la seva història i els seus homes que en foren protagonistes i fa projectes de futur. El poble català en els temps de lluita va anar assenyalant una diada, la de l'Onze de Setembre, com a festa de Catalunya. Ara, en reprendre Catalunya el seu camí de llibertat, els representants del poble creuen que la cambra legislativa ha de sancionar allò que la nació» –amb majúscula– «unànimement ja ha assumit.» Això és el que diu la llei que determina la festa del dia 11 de setembre com a diada nacional...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de la Presidència

I vostès, crec, avui estan reconstruint la història i estan molt lluny d'això que... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre les propostes d'actuació relatives a la immigració irregular.

Pregunta

al Govern sobre les propostes d'actuació relatives a la immigració irregular (tram. 310-00040/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Jordi Roca Mas

Gràcies, honorable presidenta. Honorable president de la Generalitat, honorables consellers de les províncies de Barcelona, Lleida i Girona –no puc saludar cap honorable conseller de la província de Tarragona, perquè no en tenen cap... *(Remor de veus.)*

Benvolgut conseller, què pensa el Govern: que Catalunya necessita més immigració irregular o menys immigració irregular?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor diputat. És evident que el nostre país els darrers anys ha estat receptor d'immigració, perquè tenim un moment d'expansió econòmica, i que una part d'aquesta immigració, doncs, no ha estat o no és regularitzada. Tan evident com que reiteradament aquest Govern, que en aquests moments no

té un conseller de Tarragona però que té un suport en l'àmbit de les comarques de Tarragona, em sembla, prou explícit i diputats que serveixen bé aquest país des de la instància que representem..., no és menys cert que aquest Govern ha reclamat una i moltes vegades, doncs, les competències que li farien més fàcil poder gestionar un fenomen, que al capdavant estem parlant –no ho perdéssim mai de vista– de persones.

Per tant, insistim, hem insistit i insistirem en la reclamació de competències que ens permetin gestionar un fenomen complex, al darrere del qual sobretot hi ha persones.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'illustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Bé, val a dir que em sorprèn que em respongui el conseller d'Interior quan era una pregunta adreçada al conseller de Salut. Haurem d'adaptar una mica la resposta, perquè aquí no hem vingut a parlar de competències que no tenim, sinó de les que tenim, perquè els governs, tots, amb les competències que tenen poden enviar dos tipus de missatges: un missatge que es pot venir aquí a treballar, a gaudir de drets i llibertats i a exercir també deures i responsabilitats, o un altre missatge, molt de moda en algunes latituds ideològiques, que és el de la barra lliure, per exemple, el que vol fer aquest Govern, de regalar la tarja sanitària, el que provoca, com tothom sap, un efecte crida.

La pregunta fonamental és: ens ho podem permetre? Perquè, amb els temps que corren, tothom està fent sacrificis: les famílies fem sacrificis, les administracions públiques, les empreses, les classes mitjanes. Per veure'n un exemple, tots paguem un euro per recepta, que l'import recaptat és el mateix, gairebé, que el que es podria recaptar amb un conveni, que els immigrants regulars paguen als altres governs, que no volen vostès que paguin els immigrants irregulars. Per què? Per què, si tots tenim el dret a la sanitat, no tots hem de tenir el deure de pagar-la? És una pregunta molt simple.

Perquè aquí es pot fer molt de populisme: Convergència i Unió mateix va passar (*remor de veus*) de demanar..., de tancar-se a les esglésies...

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats...

Jordi Roca Mas

...demanant *papeles para todos* l'any 2000...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. (*Pausa.*) Continui.

Jordi Roca Mas

Convergència i Unió va passar l'any 2000 de tancar-se a les esglésies demanant *papeles para todos* a allò del carnet per punts del bon immigrant, després a allò que les prestacions eren dels catalans per a gent de Catalunya, i ara tornen al *papeles para todos*? Per què no poden compartir amb nosaltres...? El Govern d'Espanya ha posat un instrument al servei de la Generalitat perquè tots siguem iguals. Per què creuen que estan equivocats països com Dinamarca, Finlàndia, Suècia, Suïssa, Regne Unit, Alemanya, Itàlia, Polònia, Holanda, Bèlgica, Àustria, Irlanda, Grècia, Txèquia, Eslovàquia i Noruega? Per què? Creuen que ens equivoquem tot Europa, i només vostès estan encertats?

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Només un petit matís: l'euro per recepta ja no el cobrem, perquè el seu Govern ens ho ha impedit. Ho dic per ser precis en les dades.

Miri, a mi no..., ni a mi ni al Govern no ens trobarà fent brega política d'una qüestió molt sensible com és la de la immigració; no ens hi trobarà. Sabem que segurament, doncs, fins i tot dóna rèdits polítics, però..., li he dit en la primera part de la meua intervenció que al darrere hi ha persones, i, per tant, no ens hi trobarà, aquí.

I l'opció que ha fet el Govern, l'actual Govern, i els que l'han precedit, des de l'any 1980, i sobretot des que el fenomen de la immigració, doncs, pren cos i tensa, certament, els nostres serveis socials, assistencials, educatius..., és una opció de posar per endavant la persona. I hi ha hagut un desencontre, certament, amb relació a la targeta sanitària i el convido a sentir amb atenció una interpellació que crec que al llarg d'aquest Ple se substanciarà en l'àmbit de sanitat i li'n donaran més compte, però en qualsevol cas l'aposta que s'ha fet sempre i que reitera aquest Govern és per atendre aquestes persones pel simple fet, que no és precisament simple, de ser persones, i sobretot, també, des d'una perspectiva de salut pública, no ho perdéssim de vista –no ho perdéssim de vista. De què ens serviria tenir, doncs, una població desatesa, en un àmbit, doncs, de salut pública que seria complex?

Per aquestes raons, i per d'altres que ben segur li explicarà amb molt més coneixement el conseller de Salut, hem fet aquesta aposta. En el que no ens trobarà, hi insisteixo, és fent, d'un fenomen que tensa i que ens ha complicat, certament, molts aspectes de la convivència, fent populisme i fent demagogia respecte a aquesta qüestió, perquè ens sembla molt substancial. I sí que ens trobarà reclamant aquelles competències, col·laborant amb les institucions que ara les tenen i col·laborant amb les administracions locals, que moltes

vegades són les primeres que hi posen la cara i que gestionen, des d'una bona gestió dels seus padrons, molts d'aquests serveis, en concertació amb el Govern de la Generalitat.

Per tant, sempre que...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...vulgui anar per aquest camí, ens hi trobarà. No en el camí de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els peatges a les autopistes, la imposició de sancions als activistes de la campanya «No vull pagar» i la voluntat del Govern de resoldre aquest conflicte (tram. 317-00022/10)

La primera pregunta és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia a totes i a tots. Cap persona és illegal, la salut és un dret humà fonamental i el racisme, en qualsevol de les seves fesomies, és racisme.

En tot cas, bon dia, president. En un país de peatges, la pregunta va sobre autopistes que sempre guanyen, una ciutadania que sempre perd i unes multes infinitament injustes i quilomètriques. Amb relació a l'amplicia i estesa protesta contra el «No vull pagar», es van imposar un mínim de 66.000 multes, contra una expressió ciutadana massiva, pacífica, democràtica i desobedient. No pagàvem prou, i el Govern va modificar la llei per cobrar-les. La protesta alçava la veu i les barreres contra un frau persistent, que seguim pagant unes autopistes ja construïdes i ja pagades i que, en règim de monopoli i a través de les rendes dels catalans i catalanes, les autopistes guanyen milers i milers d'euros.

La pregunta és senzilla: quina és voluntat del Govern de resoldre un conflicte que és col·lectiu, no pas individual?, i si és possible habilitar una taula de diàleg, negociació i resolució respecte a aquesta protesta, quan i com.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo entenc que a Catalunya hi hagi, doncs, una reivindicació entorn del tema dels peatges, sobretot per un tema diferencial: el que passa a Catalunya respecte al que passa a la resta de l'Estat. I això, efectivament, doncs, fa mal als ulls, perquè aquí es paguen molts peatges i a la resta de l'Estat se'n paguen molt pocs.

Ara, de tota manera, deixi'm dir-li –després li intentaré ampliar la resposta– que aquest concepte «no vull pagar» jo crec que és erroni, perquè, pagar, les carreteres les pagarem d'una forma o d'una altra: o les paguen els usuaris amb els peatges, perquè les usen, o les paga el conjunt de la ciutadania amb els impostos, però gratis les carreteres no ho són mai, enlloc del món. Per tant, el concepte em sembla que entre tots plegats l'hem de revisar.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. En tot cas és «no vull pagar», no, «ja hem pagat», tres, quatre o cinc cops, hem repagat, i es perllonguen les concessions per rescatar les autopistes de Madrid.

Com diria la PAH, sí que es pot, però no volen. Deixo de banda l'anècdota que el president d'Abertis sigui també el màxim responsable del CAREC, que Abertis hagi guanyat 2,8 milions cada dia durant 2012 o que –no sé com interpretar-ho– el Departament d'Interior, que multa 66.000 persones, hagi donat la medalla al mèrit policial fa dos dies al senyor Alemany.

En tot cas, permeti'm exemples de «sí que es pot» en àmbits diferents: el de la impunitat del poder, l'amnistia fiscal de Rajoy, els 130.000 euros perdonats per l'Ajuntament de Lloret en tributs municipals a un mafiós com Petrov, la crònica persistent de quan el PP indulta Unió, com fa un any, o el darrer gest bíblic del Govern Zapatero, que va ser indultar un banquer en aquests temps de crisi.

Però més enllà d'això, que és la impunitat del poder, sí que en l'àmbit de les lluites socials sempre hi ha hagut espais de diàleg i resolució: la guerra de l'aigua, quan setanta mil famílies a la dècada dels noranta es van negar a pagar i devien 3.500 milions de pessetes a Agbar; l'anul·lació dels antecedents dels insumisos al servei militar, quaranta mil persones, o la suspensió, anul·lació o recerca de resolucions col·lectives a problemes col·lectius.

Estic molt d'acord amb el que deia; més encara quan..., però canviem el *hashtag*: no «no vull pagar», sinó «ja hem pagat» i «ja hem pagat prou», i nosaltres estem a favor de les finances públiques i de fer carreteres, per descomptat, però un cop han estat pagades no és just que hi hagi multinacionals monopolístiques que guanyin, guanyin i guanyin milers i milers d'euros. És tan senzill com això. I també respectar el dret a la pro-

testa, i no respondre amb mesures repressives, coercitives...

La presidenta

Senyor Fernàndez...

David Fernàndez i Ramos

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernàndez, cap a on va Europa? Fem aquesta reflexió: cap a on va Europa en matèria de l'ús de les carreteres d'alta capacitat? Va cap a un sistema de no-peatge, o va cap a un sistema de peatge on l'usuari paga? Si vostès es fan aquesta pregunta, jo crec que la resposta és molt evident: Europa va cap a un pagament a través dels usuaris de tota la xarxa d'alta capacitat; aquest és el model on va Europa.

Nosaltres en aquest model ja hi som, des de fa molt temps. Qui no hi és és l'Estat espanyol; els que no hi són són els de l'Estat espanyol, que quan fan autopistes de peatge, doncs, després resulta que els peten per tot arreu, fora de Catalunya. Però no és el model europeu; el model europeu va per una altra via, i a partir d'aquí, doncs, hem de fer aquesta reflexió.

Perquè deixi'm dir-li també una cosa. Vostè diu: «És que ja les hem pagades, les autopistes.» Cert, perquè les concessions en alguns casos es van allargant; vostè té raó. Però també hi ha una altra raó que no la podem menystenir, i és que, una vegada s'han pagat les autopistes quant a la seva construcció, s'han de mantenir, i aquest manteniment, què l'hem de fer? A càrrec de tots els impostos de tota la gent, utilitzin o no utilitzin les carreteres? O a través de la gent que utilitza les carreteres d'alta capacitat?

Fem aquesta reflexió. Perquè, ho torno a dir, gratis, les infraestructures no ho són: o les paguen els impostos, que vol dir tothom, o les paguen els usuaris. I a Europa la tendència és: les han de pagar els usuaris.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les seves polítiques i la represa dels ponts de diàleg, els pactes i la centralitat política (tram. 317-00023/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera Díaz, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, aquesta setmana passada va fer cent dies del seu Govern, o d'aquest nou Govern, o d'aquest comitè d'operacions entre vostè i el senyor Junqueras, i el balanç és francament pobre i preocupant. El balanç del seu Govern, senyor Mas, és bàsicament una declaració de sobirania recorreguda per inconstitucional davant del Tribunal Constitucional; un consell de transició nacional recorregut davant del contenciós administratiu per sortir de les competències de l'àmbit autonòmic, precisament un consell que depèn d'una Generalitat per desfer la Generalitat i l'autonomia catalana, i la Constitució i l'Estatut. En definitiva, senyor Mas, tot això barrejat amb la crua realitat: vostès han de fer front a un pagament de 4.400 milions d'euros aquest mes d'abril, la Generalitat té un deute de més de 50.000 milions d'euros, i no paguen ni a farmàcies, ni a servidors socials, ni a creditors; en definitiva, senyor Mas, una situació real absolutament kafkiana, i en canvi vostès segueixen en la línia del separatisme i en la línia del conflicte.

Li pregunto, senyor Mas: vostè és capaç de rectificar? Perquè diuen que rectificar és de savis, i vostè fins ara, fins que va perdre el nord en les últimes eleccions, com a mínim era una persona raonable dintre dels seus plantejaments. Li plantejo: vostè és capaç, senyor Mas, de rectificar, que és de savis, fer marxa enrere, girar el rumb i la direcció, i trobar ponts, trobar pactes en aquest Parlament, recuperar la centralitat política que ha perdut i abandonament a favor de l'extremisme, juntament amb Esquerra? És vostè, senyor Mas, capaç d'abandonar la via de la separació i el conflicte per anar a la via de la convivència i del progrés econòmic? O seguirem pel camí d'Ítaca, que ens porta cap a aquesta via kosovar que vostès defensen?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo sempre estic disposat a rectificar, i no em cauria cap anell, si se'm demostra que hi ha una opció millor. I aleshores li pregunto a vostè, per poder-li respondre jo la seva pregunta, quina és l'opció que vostè proposa que sigui millor que el que la majoria d'aquest país ha decidit endegar? I quan ens expliqui aquesta gran opció que vostè deu tenir, aleshores les contrastarem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, l'opció es diu «estabilitat política» i no «conflicte»; es diu «estabilitat jurídica» i no «sortir de les lleis i de l'Estatut i la Constitució». Senyor Mas,

es diu «seny», es diu «moderació», es diu «pactes en allò que estem d'acord tots els catalans». Aquesta és la proposta; crec que no de Ciutadans, crec que de moltíssima gent.

Jo li proposo que, en comptes d'anar per la via de sortir-se de la llei, de l'Estatut, de la Constitució, per la via de no fer front als pagaments..., podem trobar una via conjunta? O definitivament, vostès..., no podem comptar amb vostès per buscar aquesta estabilitat?

Senyor Mas, a mi encara no em toca governar, li toca a vostè. És vostè qui ha convocat eleccions anticipades i ha perdut dotze escons. És vostè qui ens ha ficat en un enrenou. És vostè qui ens porta a un carreró sense sortida. Posi-hi vostè solucions. Li ho plantejo: tendeixi ponts. La via del Kosovo, senyor Mas, no ens porta enlloc. La via de l'estabilitat pot arribar a trobar pactes.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Vostè ho ha dit amb unes paraules molt clares, que jo les repetiré. Vostè diu: «A mi no em toca governar.» (*Veus de fons.*) I si a vostè no li toca governar deu ser que li toca governar a algú altre. I això deu ser per alguna petita casualitat, que és que quan resulta que la gent va a votar –i pot votar el que vulgui, el poden votar també a vostè–, doncs, a vostè el vota bastanta gent, però resulta que hi ha molta més gent que vota altres opcions. I una vegada aquesta gent ha votat totes aquestes altres opcions, es constitueix un parlament de Catalunya. I aquest Parlament de Catalunya resulta que està compost per diferents grups parlamentaris. Tot això, diguem-ne, que és l'abecé, però l'abecé com si estiguéssim a primer de bàsica, no?

I cal recordar que d'aquest Parlament en surt un govern. I la pregunta és: aquest Govern no té estabilitat? (*Veus de fons.*) Ah, no? (*Veus de fons.*) Doncs, si no té estabilitat..., doncs, aleshores, escolti'm..., digui'm quin govern en té que no tingui majoria absoluta. Perquè aquest Govern, sense majoria absoluta –sense majoria absoluta–, té una estabilitat alta. Que no vol dir total, en totes les votacions? Doncs, escolti, això no passa gairebé enlloc, però l'estabilitat és molt alta.

I vostès diuen, aleshores, cosa que després no pregunten: «I els pressupostos? –I els pressupostos?» Els pressupostos no es presenten per un problema de manca d'estabilitat. Es presenten per una cosa... –es presenten per una cosa–, que és essencial i que és elemental també, de primer de bàsica, que és que fins que no coneguem l'objectiu de dèficit d'aquest any, que ens imposa aquest Estat espanyol tan amable, tan amical i que a vostès els agrada tant –ens l'imposen, aquest objectiu de dèficit–, fins que no coneguem això, no es poden fer els comptes de manera rigorosa.

Es poden fer..., es poden fer els comptes maquillant-los, que és com ho fan alguns altres: maquillen els comptes i enganyen gairebé a tothom. I així li va a l'Estat espanyol, des del punt de vista del prestigi en el conjunt de la Unió Europea.

Però, com que nosaltres intentem ser un govern seriós i responsable, abans de maquillar els comptes –cosa que no volem fer ni pensem fer–, volem saber exactament quin és el dèficit que hi haurà per a aquest any 2013. I, a partir d'aquí, podrem fer els pressupostos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la data de lliurament dels pressupostos i el grup amb qui pensa aprovar-los (tram. 317-00026/10)

I la formula l'Il·lustre senyor Joan Mena, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Gràcies. Bon dia, a tots i a totes. Senyor Mas, vostè és conscient del complicat moment econòmic i social que està travessant Catalunya. Les xifres d'atur, agreujades amb ERO injustos com el de l'empresa Alstom, que pot acabar deslocalitzant una tecnologia catalana pionera a nivell mundial per falta d'inversió i d'una legislació eficient; el tancament d'escoles i línies de P3, públiques; la privatització de la sanitat o l'amenança que hi ha sobre els i les treballadores dels mitjans de comunicació públics de Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio o l'Agència Catalana de Notícies, fan que no ens puguem permetre travessar cap línia vermella més. S'ha demostrat, doncs, que les seves receptes d'austeritat, en contra de millorar la situació, l'han agreujada.

I, després de cent dies del seu Govern, encara no sabem si vostè realment està disposat a rectificar les seves polítiques d'austeritat o bé es resignarà amb el pacte d'estabilitat pressupostària.

Per tant, Iniciativa - Esquerra Unida no li preguntarem si el seu Govern té estabilitat o no, perquè el que no té són pressupostos. Voldríem saber quan tindrem els pressupostos, què diran aquests pressupostos i amb qui pretén aprovar-los.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ho he insinuat abans, ho intentaré ara, doncs, aclarir millor, no? Els pressupostos vindran quan coneguem l'objectiu de dèficit, que en aquest moment no coneixem.

Vostè sap perfectament que, a nivell del conjunt de la Unió Europea, s'estan revisant alguns d'aquests objectius, concretament per l'Estat espanyol. Quan coneguem l'objectiu de dèficit podrem fer els comptes i portar els pressupostos. Espero que sigui al més aviat possible; els tenim enfocats, enfilats, però no els podem tancar fins que no coneguem aquesta xifra. Intentarem que això sigui al més aviat possible, però no depèn de nosaltres, bàsicament ni principalment. I pensem aprovar-los, com a mínim, amb aquells que tenim un acord de governabilitat per a aquesta legislatura.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies de nou. Bé. Senyor Mas, més enllà de l'objectiu de dèficit, que jo crec que el tenim i està marcat i s'està incomplint, el que hauríem de tenir clar és que l'única eina que té el seu Govern, que té vostè com a govern per fer front a aquestes polítiques d'austeritat, són els pressupostos.

Si els prorroguem, que és el que estem fent ara, estarem prorrogant el patiment de la gent. L'única sortida són uns pressupostos sense retallades i sense l'espasa de l'austeritat sobre el cap de la gent.

Jo crec que en la moció subsegüent que presentarà el Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida demà en aquest mateix Parlament vostè i el seu Govern podran demostrar si de debò la seva tendència és rectificar aquestes polítiques d'austeritat que ens han portat a un carreró sense sortida, o si vostès volen continuar amb les mateixes receptes.

Perquè, senyor president, la solució a la situació econòmica no la podem plantejar en percentatges d'objectiu de dèficit només. El problema no és si els catalans i les catalanes ens ofeguem en una piscina de quatre metres o ens ofeguem en una piscina de dos metres. El problema és com evitem ofegar-nos, i, per tant, evitar l'increment de l'atur –aquest és l'autèntic sostre de dèficit que s'ha de marcar Catalunya– i eradicar la pobresa social, que està ja en uns nivells econòmics i socials insostenibles en aquest país.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Li donaré una sorpresa. Imagini's que ho fem així; imagini's que ens posem d'acord i ho fem així. Només li demano una cosa: que em digui, vostè, a on anem a buscar els diners per pagar tot això. Quan tinguin la solució d'on anem a buscar els diners, ho fem com vostè diu.

Miri si és senzill. Ja no hi ha discussió ideològica, ja no hi ha un problema de si retallades sí o retallades

no. Què es pensa que no n'estem cansats, nosaltres, de fer retallades? És clar que n'estem cansats!

Ara, aquí hi ha un problema d'on surten els diners. Miri si és un problema ben senzill. Vostè dirà: «Crematístic». Totalment crematístic. Ja li'n dono la raó. Ben senzill. On anem a buscar els diners? Els anem a buscar a Madrid, que tenen majoria absoluta i no ens paguen ni els deutes de les infraestructures que ens deuen de l'Estatut? A això ja hi anem. Però de moment no afluïxen la mosca –parlant colloquialment.

Anem a la Unió Europea, que no té programes operatius per donar diners per als pressupostos autonòmics de l'Estat espanyol? Apugem més els impostos? Ja els hem apujat tots. I amb els pressupostos, quan vindran, encara hi haurà algunes modificacions fiscals més en aquest mateix sentit. I, a partir d'aquí, a on anem a buscar els diners? Perquè, és clar, vostès diuen: «No retallem re.» D'acord, totalment d'acord. I jo els demano que ens portin la solució.

Perquè, mirin, ens declarem en aquest sentit inferiors a la seva capacitat. Nosaltres no sabem on anar-los a buscar. I si vostès ho saben i realment és una solució operativa, ens ho diuen i els farem cas.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el possible canvi de rumb polític després de la reunió amb el president del Govern de l'Estat i sobre el lliurament dels pressupostos (tram. 317-00024/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, després de la seva reunió amb el president Rajoy, gran part de la societat catalana va confiar en el fet que hi hagués un canvi de rumb de la seva política de trencament i de la seva política independentista i que optés per la política del seny, per la política de la recuperació del diàleg i per les prioritats de Catalunya.

Jo li vull preguntar, senyor president, vostè ha canviat el rumb després d'aquesta reunió? Es planteja que les relacions amb el Govern d'Espanya siguin millors, d'un millor diàleg? Es planteja, com a prioritat, negociar un model de finançament amb el Govern de Mariano Rajoy? I es planteja complir la seva obligació cabdal com a president, que és aprovar uns pressupostos, al més aviat possible, quan avui fa sis mesos –tot just avui– que aquests pressupostos haurien d'estar presentats segons la Llei de finances públiques de Catalunya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Quan diu «canviar de rumb», a què es refereix? Si es refereix al tema del dret a decidir, no canviem de rumb; igual que no canvia de rumb el senyor Rajoy quan diu que no. Perquè, si s'ha de canviar de rumb, doncs, potser que aleshores la càrrega de la prova es posi a tot arreu, i no només sempre a les institucions de Catalunya. Posats a canviar de rumb, que canviï de rumb també el Govern espanyol. I això de moment no es produeix.

I si no presentem els pressupostos... Li ho torno a dir el mateix, però a vostè li ho diré amb més èmfasi. *(Veus de fons.)* Clar! Perquè vostè és del Partit Popular. I, aleshores, el tema clau està en el fet que, d'una vegada per totes, el Govern espanyol ens digui quin és l'objectiu de dèficit definitiu per a aquest any 2013. Perquè si hem de fer els pressupostos amb el que ens han dit fins ara, que és això que comptablement se'n diu «el 0,7 per cent sobre el PIB» –una cosa que no entén pràcticament ningú, però és igual, aquest és el codi col·loquial, el codi de paraules, per dir-ho així, la terminologia–, doncs, miri, si l'hem de fer així, no el sabem fer, ni el podem fer, perquè no estem disposats a carregar-nos l'estat del benestar en aquest país. Tot té un límit.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

President, ja veig que estan tots amb vostè, perquè que aplaudeixin els seus diputats perquè vostè no presenta el pressupost..., la veritat és que és força sorprenent. *(Remor de veus.)*

Però, dit això, escolti'm, canvi de rumb en tot, no solament en la política independentista, que ens porta a trencar amb la resta d'Espanya i que fa que els catalans que som espanyols hàgim d'estar amb una política d'incertesa i de trencament i d'enfrontament a què vostè ens ha portat. Ítaca, a veure si se n'adona, cada vegada la té més lluny. Si cada vegada és un miratge! No s'entesti vostè en això, si és que no hi arribarà pas! No hi arribarà!

Però és que, a més, senyor Mas, vostè ha de canviar el rumb en la política de governar aquest país. És que vostè fa cent dies que no ha fet res: no presenta reformes estructurals, no presenta pressupostos. I em diu: «No el puc presentar amb el 0,7, perquè el Govern d'Espanya no em deixa.»

Escolti'm, miri, vostè va aprovar el juliol de l'any passat un acord de govern en què vostè s'obligava a fer

el pressupost amb el 0,7 –vostè, Govern de la Generalitat.

I li diré que d'estabilitat, vostè no en té cap ni una. Perquè amb aquest soci que vostè té l'únic que està fent, cada vegada i cada dia que passa, és obrir les portes a un nou tripartit. El que vostè li ofereix al Partit Socialista i amb el que està fent, davallant en vots i davallant en escons, cada vegada que passa per portar a Catalunya un nou tripartit. Això és el que està fent vostè, senyor president: portar Catalunya al precipici.

I, li dic, aquest Govern espanyol que tant li imposa és el Govern espanyol que l'any passat li va donar 11.700 milions i que aquest any li'n dóna 9.000, aquest Govern que té credibilitat i que... *(Forta remor de veus.)* Jo ja entenc que les veritats ofenen... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, si us plau! Un moment!

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Jo entenc que les veritats ofenen. Però, escolti'm, quan li ha explicat, a Iniciativa, que no tenia diners i ningú els en donava..., resulta que el Govern d'Espanya els en dóna amb deu anys de carència. I no els en dóna ningú altre –ningú altre.

Per tant, senyor president, recapaciti i rectifiqui. El Partit Popular no l'ajudarà en aquesta política d'aquesta legislatura.

La presidenta

Senyora diputada...

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Sí que ho van fer –acabo, senyora presidenta– en la legislatura anterior.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

Senyora diputada...

(Aplaudiments.)

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, la veig amb un delit gairebé il·limitable de ser sòcia del Govern. *(Forta remor de veus.)* Sí, sí..., veig que sí, veig que està, vostè, picant a la porta... *(veus de fons)*, picant a la porta contínuament..., però, miri, què vol que li digui? Les coses han canviat –les coses han canviat. Tot pot canviar –tot pot canviar. Aquí sí que hi ha hagut un canvi de rumb! Ho veu? Aquí hi ha

hagut un canvi de rumb –aquí hi ha hagut un canvi de rumb. *(Rialles.)*

Bé. Aleshores..., només li volia aclarir un concepte, perquè, és clar, segons com es parli, pot fer la sensació que les coses són d'una manera i resulta que són d'una altra. Vostè diu que el Govern espanyol ens dona no sé quants milers de milions d'euros. Li ho signo ara mateix si fos així. És més, jo mateix me n'aniria a La Moncloa, faria una reverència al senyor Rajoy i li donaria les gràcies. Si ens els donés. Però resulta que ens els deixa –resulta que ens els deixa. I a més a més amb interessos. Vol dir que, aquí, de donació, re de re.

I li recordaré una altra cosa, senyora Sánchez-Camacho, que ja hem dit alguna altra vegada en aquest Parlament: els diners que ens deixa el senyor Rajoy amb interessos són diners que ha produït aquest país i que, si fossin unes altres les circumstàncies i la situació, es quedarien en aquest país i els inclourien també a vostè i els seus votants.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el calendari de presentació dels pressupostos i el suport parlamentari per a aprovar-los (tram. 317-00027/10)

I la formula l'illustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, perdoni que hi insisteixi, però és que avui és dia 10 d'abril i Catalunya és l'única comunitat autònoma que encara no té els seus pressupostos aprovats.

I, per tant, la meua pregunta és molt senzilla: quin calendari planteja el Govern per aprovar els pressupostos i amb quin suport compta per fer-ho?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor Navarro. Jo puc tornar a respondre el que he respost unes quantes vegades en aquesta sessió parlamentària: els pressupostos es portaran en aquest Parlament, i en tenim ganes, de portar-los, perquè no volem que hi hagi la pròrroga durant tot l'any, volem portar aquests pressupostos al Parlament, però els portarem quan coneguem quin és aquest objectiu de dèficit. Perquè això és el que quadra el pressupost en l'última línia; si no coneixes això no es poden fer

les sumes i les restes, a menys que no les fem seriosament. Si vostès el que volen és que portem aquí un pressupost que sigui un pur maquillatge..., doncs, miri, això ho podem fer immediatament, però em sembla que això no fóra responsable.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, és que hi ha totes les altres comunitats autònomes que han aprovat els seus pressupostos, i vostè està dient que no tenen una actitud responsable davant de la situació econòmica. Però, fixi-s'hi, sóc absolutament conscient dels problemes i de les dificultats financeres de la Generalitat de Catalunya. Però això no és una novetat. Aquests problemes ja existien abans de l'Onze de Setembre, aquests problemes ja existien quan vostè va convocar unes eleccions absolutament innecessàries i aquests problemes ja existien quan va firmar un pacte de govern amb Esquerra Republicana de Catalunya.

Per cert, tots hem llegit aquest pacte de govern i tots sabem que constava, que hi havia una declaració de sobirania, que vostè va portar a aquest Parlament de Catalunya el dia 23 de gener, ja fa gairebé tres mesos. Però l'especialment rellevant és saber si vostè té o no té un pacte global per continuar governant per Catalunya, per tirar aquest país endavant. Si la resposta és afirmativa, nosaltres estarem encantats de debatre properament els pressupostos en aquesta cambra; però, si la resposta és negativa, senyor president, el que ha de fer, i li ho demano amb tot el respecte, és reconèixer l'error. Hi ha una altra sortida: comenci de zero. El president de Catalunya no pot dir que el país està en una situació d'emergència i al mateix temps fer que la governabilitat del país depengui d'una independència que no sabem ni quan ni com ni amb qui es tirarà endavant.

Senyor president, canviï de rumb, reconegui l'error, agafi el timó i proposi quina és la seva sortida de la situació en què estem. Per cert, la sortida passa també per negociar durament i intensament amb el Govern d'Espanya un nou finançament de Catalunya. Per cert, Catalunya no pot esperar que Esquerra Republicana se senti còmoda. Avui tenim uns pressupostos prorrogats, ho hem dit en diverses ocasions, el límit de dèficit del 0,7 per cent, i això penalitza els ciutadans de Catalunya d'una manera molt clara.

Senyor president, governi, governi d'una vegada i governi amb urgència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, a mi em resulta una mica sorprenent i una mica curiós que vostè qüestionï de manera permanent aquest pacte que hi ha de governabilitat en aquesta legislatura, perquè, posats a qüestionar, doncs, s'ha fet amb un partit polític, que és Esquerra Republicana de Catalunya, que, si la memòria no em falla, va fer amb els seus vots dos presidents de la Generalitat del PSC: el senyor Pasqual Maragall i el senyor José Montilla. Aleshores, resulta bastant xocant i bastant sorprenent que vostès permanentment qüestionin aquest pacte quan resulta que vostès aquests pactes els han fet, i, a més a més, de manera reiterada. Aquest pacte és tan legítim com qualsevol altre.

I vostè segueix insistint en el tema de la independència, i porten el fracàs anunciat, etcètera. Però, escolti'm, si aquí del que es tracta és de saber si podem fer..., si el poble de Catalunya podrà decidir el seu futur o no. Vostès hi estan d'acord, en això, que és el dret a decidir.

I, a partir d'aquí, si vostè considera que la independència o l'estat propi per a Catalunya és un desastre monumental, doncs, el que haurà de fer és convèncer una part de la població catalana perquè quan vagin a votar, doncs, diguin que no. Però suposo que democràticament entendrà que també hi haurà una altra part, potser important, de la població catalana que potser voldrà que sí. Però no hi pot haver ni un no ni un sí si abans no hi ha el dret a decidir i la consulta, i, per tant, la votació. I vostès, en això, hi estan d'acord. I aquest és un rumb que no el podem modificar. O és que també hem de modificar aquest, senyor Navarro? Ens ho hem de carregar, això, quan vostès mateixos ho han votat aquí? Quan vostè, a més a més, jo sé que ho defensa? Amb alguns matisos, d'acord, però ho defensa.

Doncs, escolti'm, si ho defensem no ens dediquem a criticar-nos entre nosaltres. Fem pinya perquè això vagi així, perquè ens fa molta falta fer aquesta pinya a Catalunya. No serà a base de discussions entre nosaltres que resoldrem aquest problema, sinó de plantar cara, fent pinya des de Catalunya davant de qui hem de plantar cara, que vostè coneix molt bé.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la inviabilitat de l'elaboració dels pressupostos amb l'objectiu de dèficit exigít per l'Estat i sobre el compromís de mantenir-se en el camí del dret a decidir (tram. 317-00025/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, atès que el Govern espanyol ens obliga a demanar a crèdit allò que el mateix Govern espanyol ens deu, de tal manera que acabem pagant interessos per allò que ells ens deuen a nosaltres; atès que no tenim inspectors d'hisenda per perseguir el frau fiscal, i aquesta és una de les múltiples raons per les quals volem les estructures d'Estat, precisament per poder-ho fer; atès que el Govern espanyol ha fixat un sostre de dèficit de forma arbitrària, injusta i inviable en el 0,7 per cent, que, conjuntament amb els múltiples incompliments dels deutes que l'Estat té amb Catalunya, implica una disponibilitat pressupostària de 4.800 milions menys que l'any passat, voldríem saber... –entenem després de moltes respostes del Govern que és així, però–, voldríem saber que el Govern comparteix que en aquestes circumstàncies és inviable aprovar els pressupostos, que són inassumibles i incomplibles i que condemnarien l'economia i la societat catalana.

I atès, també, que la societat catalana genera prou ingressos fiscals perquè fa un esforç fiscal ingent pagant 36.000 milions en impostos, entre els que paga els que controla l'Estat i els que paga a la Generalitat de Catalunya, i que aquest és un esforç més que suficient com per no patir absolutament cap retallada. Volem, també, saber si el Govern es manté en el compromís de fer tot el possible per avançar en la via d'aquest dret a decidir, que ha de posar el futur de Catalunya en mans dels ciutadans de Catalunya, i, per tant, també totes les disponibilitats fiscals i pressupostàries que se'n derivarien en mans dels ciutadans de Catalunya, atès que, mentre no estiguin en mans de Catalunya, continuaran estan en mans d'un govern espanyol que tots sabem que fa tot el possible perquè la nostra economia i la nostra societat no tinguin futur.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, jo reitero un cop més el que he dit reiteradament també en aquesta mateixa sessió parlamentària, en el sentit que, efectivament, fer uns pressupostos tal com se'ns volen imposar, amb els objectius de dèficit actuals, és inviable. Si hi ha algú que ho sap fer, doncs, que ho faci. Nosaltres, ho confessem, no ho sabem fer. No podem fer una retallada d'aquesta magnitud, no la sabem fer, a menys que no posem en perill molt gran tots els ciments i tota l'estructura bàsica del nostre estat del benestar, cosa que no estem disposats a fer.

Sembla que... –i subratllo l'expressió «sembla»–, sembla que el Govern espanyol i, em consta, també, que el Partit Socialista a nivell estatal estan en la línia de revisar aquests objectius de dèficit. Sembla que... –i torno a subratllar el «sembla»–, que això passarà en les properes setmanes. I a partir d'aquí, efectivament, portarem els pressupostos.

I és evident que, com que el tema estructural no l'hauréu resolt encara, sinó que simplement haurem posat pedaçs per a aquest any 2013, és evident que el rumb que tenim marcat es manté amb tots els ets i uts; es manté d'una manera dialogant, es manté d'una manera pacífica, es manté volent construir majories molt grans a dintre de Catalunya, perquè, si no, seria un rumb equivocac. Però el rumb, en aquestes condicions, es manté.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Sobre aquesta mateixa qüestió, atès que aprovar uns pressupostos amb un sostre de dèficit, en aquests moments, superior al 0,7 per cent fixat podria comportar que el Govern espanyol impugnés aquests pressupostos que hauríem acabat de presentar al Parlament de Catalunya..., això vol dir que aquells que pressionen perquè els pressupostos es presentin immediatament estan donant per bo un sostre de dèficit del 0,7 per cent, que equival a la situació de pròrroga pressupostària en la qual ens trobem des del desembre. (*Remor de veus.*)

Per tant, si és així, que sens dubte és així, i implicaria, per tant, una disponibilitat pressupostària de 4.800 milions menys que l'any passat, amb les conseqüències que això tindria sobre la nostra economia i la nostra societat..., volem saber i volem convidar, volem que la pregunta sigui una invitació al Govern, que expliqui, torni a explicar i continuï explicant a la societat civil i als agents econòmics i socials del nostre país quina és exactament la situació en què ens trobem, quina és la situació a la qual ens enfrontem i quin és l'únic camí factible perquè aquesta societat, que genera prou recursos per no haver de patir com està patint, disposi de totes les eines necessàries per administrar aquests recursos que genera.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

L'explicació aquesta, senyor Junqueras, sí, hi serà, però no només hi serà, sinó que ja hi és. I, per tant, es reiterarà a tots els fòrums, en tots els àmbits, en tots els estaments de la nostra societat perquè es vagi agafant consciència, precisament, d'aquesta realitat i de les seves possibles solucions a través del camí que tenim traçat i que tenim fixat.

Dit això, doncs, vostè té raó: si ara el que fem és portar els pressupostos aquí, els portaríem exactament igual que la pròrroga que estem executant. I això vol

dir uns pressupostos inviables, a menys, hi torno a insistir, que no ens ho carreguem pràcticament tot.

I la pregunta és: Catalunya té necessitat de carregar-se tanta part del seu estat del benestar quan genera els recursos per no haver-ho de fer? Aquesta és la pregunta clau. Doncs, com que la resposta majoritàriament en aquesta cambra la tenim, doncs, escolti'm, resistim una mica, que tampoc passarà re. I fem una altra cosa que no hem fet durant molts anys, aquí: construïm una hisenda pròpia –construïm una hisenda pròpia–, perquè portem trenta anys d'autogovern i ens vàrem oblidar massa vegades, i se n'ha oblidat gairebé tothom, que un element fonamental és tenir una hisenda pròpia, perquè sense això moltes coses que es pretenen fer són molt més difícils de fer.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre l'actualitat política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actituds i les accions que cal portar a terme per a superar la situació d'emergència de les finances públiques i garantir la supervivència de l'autogovern (tram. 317-00028/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en situacions excepcionals, d'extrema dificultat, per poder-les superar i per poder-les superar bé, tant o més important que les accions a emprendre ho són les actituds amb les quals s'afronta. Si davant de les dificultats cadascú va a la seva, si la majoria es desenten del problema, o no estan disposats a cap sacrifici al servei de superar aquella dificultat, o es recreen sempre en el diagnòstic i no es mullen per la solució, o bé no te'n surts o, si te'n surts, te'n surts molt debilitat o molt dividit.

En canvi, si es va a la una, a costa de sacrificis per superar el problema conjunt, l'experiència diu que te'n pots sortir abans, però, sobretot, que, davant d'una adversitat, te'n pots sortir enfortit. Això que passa a les famílies quan tenen una sotragada en el camp econòmic o inclús en el camp de la salut també passa en el camp de la política. Tant important com les accions, ho són les actituds en com s'afronten les adversitats, per dures que aquestes siguin. I per superar unes adversitats cal reconèixer la realitat, ni amagar-la ni dissimular-la, i menys si es té alguna responsabilitat en la situació actual.

President, l'altre dia va dir, per definir aquesta realitat, que les finances públiques estan en situació d'emergència i l'autogovern de Catalunya en situació de supervivència. I és justament amb aquestes enormes adversitats que hem de fer front a tres reptes ingents: aixecar econòmicament el país, que la gent pugui trobar feina; mantenir els eixos bàsics de l'estat del ben-

estar i la cohesió social, i la tercera, que relliga plenament amb aquestes dues, que és que els catalans i les catalanes puguin decidir el seu futur. I relliga amb aquestes dues el dret a decidir perquè nosaltres a Catalunya tenim la nostra pròpia sortida. I, a diferència d'altres països, que la seva sortida està pendent del que els deixin o els perdonin, nosaltres només demanem poder gestionar els nostres recursos, perquè, com s'ha dit, amb el que els catalans i les catalanes generem no hauríem de fer tants sacrificis ni hauríem de patir el que estem patint. Tant cert és això com ho és que fins assolir aquest gran objectiu hi ha un «mentrestant, què?» que cal afrontar i gestionar amb les mateixes i dures adversitats.

És per tot això que li preguntem quines actituds i accions principals creu necessàries, president, per superar aquest «mentrestant», davant d'aquesta situació d'emergència de les finances públiques i de supervivència de l'autogovern de Catalunya.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament vaig qualificar la situació del nostre país com una situació d'emergència; i ho és, no exagero ni un mil·límetre: la situació de les finances públiques és d'autèntica emergència, la situació d'una part de la nostra societat és d'emergència i, a més a més, l'autogovern està en una situació de supervivència. Aquesta és la realitat. Després la voldrem acceptar o no, hi voldrem girar l'esquena o no, voldrem mirar de cara aquest problema o no, però aquesta és la realitat. Hem arribat a un punt en què la situació és aquesta.

A qui pertoca donar-hi la volta, a aquesta situació? Primer, al Govern, que no pot defugir la seva responsabilitat. Però la pregunta és: li toca només al Govern o, davant d'una situació d'emergència d'un país i de supervivència de l'autogovern, ens toca a tots —o a gairebé tots—, intentar donar-hi la volta?

Doncs aquesta és la meua proposta, vostès la coneixen reiteradament: crec que estem en un moment, en aquest país, en què ens hem d'oblidar de si la dinàmica partidista, doncs, és la política, diguem-ne, «tradicional». Ja sabem com hem fet les coses durant molts anys: la pregunta que ens hem de fer és si en les circumstàncies noves que estem vivint d'emergència hem de canviar aquella política tradicional o hem de seguir fent el mateix que estàvem fent sempre. I ens hi juguem el país. Ens hi juguem el nostre país.

A partir d'aquí, doncs, que cadascú faci la seva reflexió. Pot ser que n'hi hagi alguns que d'aquí a uns anys arribin al Govern, i pot ser que es trobin un Govern i pràcticament sense país darrere. A qui li interessa, això? Suposo que a ningú; a ningú que tingui dos dits de front o a ningú que realment estigui fent l'acció política com una acció de servei de veritat.

A partir d'aquí, el Govern ja assumirà totes les seves responsabilitats. Pensem que l'any passat, l'any 2012, el Govern de la Generalitat, dintre del conjunt del sistema autonòmic espanyol, va fer el 17 per cent de totes les polítiques d'ajust, quan la nostra despesa pública en el conjunt de l'Estat espanyol és el 6 per cent. Vam fer un esforç tres vegades superior al que ens correspon en la nostra despesa pública. Qui pot dir que no ens ho hem pres seriosament? Ningú s'ho ha pres tan seriosament. Per tant, ara mereixem també —crec jo— que hi hagi pinya a Catalunya per fer front a aquesta situació d'emergència.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de prohibició de prospeccions i explotacions d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica.

Proposició de llei

de prohibició de prospeccions i explotacions d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica (debat de totalitat) (tram. 202-00002/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

(Pausa.)

Ja pot començar, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyors diputats, una salutació tant als representants de la plataforma *antifracking* com a la gent de la comarca de la Garrotxa que ens acompanyen, tant a dintre com a fora del Parlament.

Què pretenem avui? Simplement que aquest Parlament iniciï un tràmit per poder adoptar al més aviat possible, després d'escoltar a tothom, després de fer les comissions que calguin, una decisió amb rang legal per prohibir a Catalunya el que se'n diu «les prospeccions amb fractura hidràulica» per trobar gasos i petroli no convencionals i també per tirar i aturar les concessions i les autoritzacions ja donades.

Què és el *fracking* i per què demanem que es suspengui? Bé, el *fracking* és una tècnica que consisteix a perforar verticalment pous a grans profunditats, entre dos mil i cinc mil metres, per buscar petroli i gas no convencionals que es caracteritzen per estar en roques amb baixa porositat, o baixa permeabilitat, la qual cosa fa que estiguin en molt baixa concentració i sigui difícil la seva extracció.

Què es fa, en aquesta perforació? S'hi introdueix un tub amb un recobrint, que teòricament ha de protegir els aqüífers que travessen aquests pous dels additius que s'utilitzen. Un cop es troba hipotèticament

una capa en què està present el petroli o el gas, es realitza una perforació horitzontal, que té una longitud d'entre un i tres quilòmetres. Quan s'ha realitzat aquesta perforació horitzontal, es provoquen fractures a les roques amb la injecció per etapes de milers de tones d'aigua a molt alta pressió barrejades amb sorra i amb additius químics. Cada pou de perforació, senyores i senyors diputats, consumeix 20 milions de litres d'aigua i s'hi barregen 220.000 litres de diferents productes químics. Aquesta aigua a pressió fractura la roca, allibera el gas, que després –junt amb l'aigua, la sorra, els additius químics– retorna a la superfície en forma de fangs.

Tot això els ho explico perquè ja es fa. Quins són els motius que justifiquen..., per què creiem que això s'ha d'aturar? Mireu, cada plataforma de perforació pot accedir únicament a una petita àrea de jaciment que es pretén explotar. Per fer viable aquesta explotació es requereixen, doncs, múltiples plataformes sobre un mateix territori, separades entre elles per dos o tres quilòmetres com a molt.

Això ja existeix. Senyores i senyors diputats, si volen... –m'he carregat..., no, no m'he carregat el micro, encara. (Rialles.) No; si ho volen veure, això existeix. (L'orador mostra a la cambra un plànol.) Aquest és el plànol, cada un d'aquests punts que poden veure és un pou de perforació; cada línia negra correspon a la perforació horitzontal. Això correspon a Dakota del Nord, Estats Units.

Què passa? Que al voltant de cada un d'aquests pous es requereix una superfície suficientment gran per desplegar tant l'equip necessari per a l'operació de fractura de les operacions de perforació com les plataformes, el material, l'emmagatzematge dels fangs que s'obtenen posteriorment, que s'han de traslladar, i el gas, que també s'ha de traslladar. Tot plegat, la visió... Aquest plànol segurament els ha semblat més aviat un quadro abstracte. (L'orador mostra a la cambra una fotografia.) Però si ho veuen amb visió aèria és aquest, el paisatge. És aquest, el paisatge, eh? Cada una d'aquestes taques que veuen, aquestes plataformes i això.

Aquí què ens trobem? Doncs, bé, a aquesta superfície s'hi han d'acumular també els fangs que s'han produït. Aquests fangs que s'han produït requereixen una bassa com aquesta. (L'orador mostra a la cambra una fotografia.) Al costat de cada pou, han d'anar-hi aquests milers de tones de fang i requereixen una bassa com aquesta. Tot això existeix, no ens ho inventem.

Però és que, a més, el que resulta és que no tot el gas que es treu és aprofitable; hi ha molt gas que ha de cremar. I, llavors, es creen petites torxes, a cada un d'aquests pous, on es crema el gas sobrant. I aquest és el resultat. (L'orador mostra a la cambra una fotografia.) Si ho miren aquí, diu, efectivament, «The New Oil Landscape», és d'una revista nord-americana de prestigi que es diu *National Geographic*. Això, acumulat per centenars de petites torxes que cobreixen el territori.

Però és que, a més, existeix un real risc, comprovat a la pràctica, que des dels pous de perforació, amb les

esquerdes produïdes, es produeixen filtracions en els aqüífers superficials tant de metà combustible com dels productes químics i –ai las!– no és per casualitat que a vegades la gent es troba això, a casa seva, a les comarques que hi tenen això. Es barreja amb l'aigua dels aqüífers el gas.

També hi han riscos socials importants. Aquestes explotacions tenen un impacte social brutal sobre el treball, el benestar, la salut i la convivència dels habitants del territori, destrueixen l'activitat agrària i ramadera –no cal que els tregui la fotografia aquesta: poca activitat agrària i ramadera hi pot haver, aquí–; i, a més, els propietaris dels terrenys es veuen amenaçats d'expropiació si no s'avenen a vendre els terrenys o permetre les explotacions, i, naturalment, tota l'activitat turística o agrària o qualsevol manera en el territori es destrueix.

I, per últim, i no menys important, senyors i senyores diputats, això té a veure no amb la por..., no amb això que diuen que afecta el paisatge, també amb el model energètic del país. Aquest és el debat que hem de fer aquí, senyores i senyors diputats. Els promotors del *fracking*, i per ara Convergència i Unió, que els continua emparant, han fet la promesa que hi han uns grans avantatges econòmics que això podria aportar per a Catalunya, perquè seriem un nou potser país de l'or negre. Però és que, fins i tot en l'hipotètic cas que aquest *fracking* tingués èxit, sols aconseguiríem perllongar una o dues dècades més la nostra dependència dels combustibles fòssils, que continuen sent limitats i incompatibles amb el clima.

Senyores i senyors diputats, per què en lloc de voler allargar l'agonia de la dependència del gas i el petroli no apostem, d'una vegada per totes en aquest país, d'una forma decidida, no retòrica, per les energies renovables? Tenim tècnics, tenim empreses, tenim pràctica, tenim tecnologia, tenim implementacions en tèrmica solar, en fotovoltaica, en eòlica, en geotèrmica. Aquesta gent, que constitueix un dels sectors científics, tècnics i empresarials més importants a Catalunya i amb més futur, estan esperant que hi hagi..., no suport tècnic: que hi hagi suport legislatiu i una aposta decidida per aquestes tècniques. I això resulta incompatible.

Per què és urgent adoptar aquesta decisió, senyores i senyors diputats? Mireu, al juny del 2011 la Comissió de Medi Ambient, Salut Pública i Seguretat del Parlament Europeu va publicar el seu informe, que plantejava els interrogants sobre aquesta tècnica per tal com afectava l'impacte ambiental, la protecció d'aigües superficials i subterrànies, els residus, la conservació d'hàbitats i el risc sísmic. El Parlament Europeu, a més, va reclamar que s'havien d'enfortir les autoritats regionals en termes europeus en la presa de decisions sobre aquests temes i que, en tot cas, havien de tenir una participació pública important i una avaluació ambiental obligatòria.

Per la seva banda, l'Agència Europea de l'Energia desaconsella totalment aquesta forma d'explotació. De fet –ho saben–, nombrosos països d'Europa, i també estats dels Estats Units, han prohibit aquesta pràctica;

i més de set, de vuit, de deu consells comarcals del nostre país i ajuntaments han demanat que es prohibeixi.

Però és que, a més, hi ha una novetat, senyores i senyors diputats, des del punt de vista del dret a decidir i de les competències d'aquest país: el Govern del PP acaba de presentar el projecte de llei que diu «sistema elèctric extra peninsular», que inclou dues disposicions addicionals, senyor conseller –se n'ha anat el d'Economia, perquè, evidentment, aquests temes no li interessin; ell ja coneix Dakota del Nord i ho deu trobar magnífic. Doncs bé, l'Estat es reserva la competència, es vol reservar la competència per utilitzar el *fracking*, perquè sap que, per exemple, abans d'ahir la comunitat autònoma de Cantàbria va aprovar una llei que ho prohibeix en el seu territori; i el País Basc està en la mateixa línia.

Per tant, què fan? Doncs, el mateix que van fer amb l'impost sobre dipòsits bancaris: aproven una llei perquè quan l'aproven aquí, si pot ser, ja no sigui d'aplicació. Però és que, a més, en aquest país, el Govern de Convergència i Unió, l'anterior legislatura, sense esperar que hi hagués cap comissió d'estudi, ni grup interdepartamental, ni reflexió aprofundida, va autoritzar a Teredo Oils Limited el permís de prospecció Ripoll –amb 51.201 hectàrees a la Garrotxa, Ripollès i Osona–, va donar tràmit a dues peticions d'investigació: la Darwin –89.683 hectàrees a les comarques de la Segarra, l'Urgell, les Terres de Ponent–, el Leonardo –76.641 hectàrees a Montero Energy Corporation per a prospeccions que afecten, també, comarques de la Catalunya central–, i al que hem d'afegir les que tramita el Govern de l'Estat, perquè són supracomunitàries, i que afecten les Terres de l'Ebre, la Terra Alta, Ponent i també comarques a cavall, doncs, diríem, de la Franja.

Tot això ho tenim damunt del territori. Senyores i senyors diputats, creiem que és el moment d'aturar el *fracking*, que ho fem amb el tràmit legislatiu corresponent i amb totes les comissions que calguin, escoltant a tothom. Però, al final, la gent ens demanarà: «I vostès, què decideixen?», que exercim el dret a decidir també en aquesta matèria.

Demanam, nogensmenys, que aquest Parlament faci honor al que els diputats d'aquest Parlament, representant tots els grups, vam firmar al Bover –se'n recorden?, al Bover. (*L'orador mostra un document.*) Doncs, aquest és el compromís: tots ens vam comprometre a adoptar amb urgència les mesures necessàries per aturar això. Perdó, tots no, és veritat: el PP no va signar, té el seu requadre en blanc; tots els altres són plens.

Siguem coherents amb el que diem a la gent. I no vinquem amb excuses de mal pagador sobre moratòries temporals, sobre la promesa potser que ho prohibirem en unes comarques i potser en altres no, intentant dividir la gent que s'hi oposa; ni amb el tema que ara no toca, que hem de fer una comissió, que no ens hem de precipitar. Perquè l'amenaça la tenim aquí, les autoritzacions ja estan donades, hi han recursos contra la

moratòria que ha acordat el Govern i sols una disposició legal pot impedir-ho.

Si no és així, estarem en una situació preocupant; perquè els temps de la tramitació legislativa i els temps de la tramitació de la comissió, que després votarem, i la possibilitat d'escoltar..., tot això és perfectament compatible –ho saben. El tràmit legislatiu comporta també escoltar la gent.

Però el més important, si iniciem avui aquest tràmit, no és la determinació concreta del que diu l'article 1, l'article 2 i la disposició transitòria; és la possibilitat que, després que la gent hagi dedicat el seu temps a venir a la comissió, a fer compareixences, a explicar-se, legítimament, ens preguntaran: «I ara el Parlament, què?» Vostès, senyors diputats, després dels mesos que estarem amb això, diran: «Ara potser iniciem el tràmit d'una proposició de llei... Madrid, ai las!, ja ens han aprovat una llei. *Caramba*, aquests “madrilenys”! La culpa és de Madrid!»? No, ara tenim la possibilitat de fer-ho, d'iniciar aquest tràmit i que quan acabem aprovem això.

Mirin, volem demanar formalment –volem demanar formalment–, de veritat, al Grup de Convergència i Unió... Al PP ja no els ho demanem, perquè sabem molt bé el que volen. I és molt legítim; representen una altra qüestió. Però des del punt de vista del dret a decidir, des del punt de vista de l'amor al país, des del punt de vista de la coherència amb el que estan votant els regidors, els membres dels consells comarcals, els representants de Convergència i Unió al territori, acceptin que tramitem –tramitem– aquesta proposició.

I si al final d'escoltar-ho tot arriben a la conclusió que no n'hi ha per tant, que endavant el *fracking*, doncs, presentin-hi esmenes, votin-hi en contra, però no trenquin la possibilitat que ho obrim, que només oferim això, obrir aquest tràmit per fer-ho.

Si no, haurem d'arribar a la conclusió que en aquest país hi han dos pactes de govern. Ara n'hem parlat molt, no? Un que sí, que gira al voltant del dret a decidir, al voltant d'una consulta cada cop més amenaçada i devaluada: el que hi ha amb Esquerra Republicana. Molt bé. Aquí parlem del dret a decidir el futur institucional del país.

Però n'hi ha un altre –no ens enganyem–; hi ha un altre pacte de Govern, implícit i cada cop més explícit, per més que aquí que hi hagin picabaralles. Quan es tracta d'afectar temes com el *fracking*, que no es prohibeixi el *fracking*, d'afavorir determinats interessos econòmics, de tirar endavant les retallades, aquí funcionarà, si vostès no retiren la seva esmena a la totalitat, senyors de Convergència i Unió, aquest pacte.

Uns podran dir: «Hem salvat l'honor. Nosaltres hem dit que endavant amb la proposició de llei, però, ves què hi farem, el PP i Convergència ens ho han impedit. Ai las, què hi farem!» No, senyors, escoltin. Vostès avui poden intentar guanyar aquesta batalla; segurament ho poden fer. Però no dubtin que aquest Parlament serà capaç, amb la participació popular, amb la mobilització ciutadana, que aquest país que vol decidir el seu futur institucional també pugui decidir

que un altre país, que una altra societat, que un altre medi ambient, que una altra energia són possibles.

I això creiem que no ho podem negar a la gent, perquè, si no, creem frustració entre els ciutadans i ciutadanes. Els demanem que vinguin, que participin, ens reunim, els escoltem, però a l'hora de la veritat –anava a dir una paraula impròpia–, a l'hora de la veritat ens retenim davant d'interessos econòmics molts concrets. (Pausa.) Doncs, si no és així, senyor Guinó, si no és així, fem honor a la paraula: obrim el tràmit, escoltem la gent, creem la comissió, escoltem els científics, escoltem la comunitat científica de Catalunya, que de tot arreu ens han dit «això no és viable, això és una barbaritat», i al final decidim, adoptem les decisions que la gent ens demana i aquelles que ens demostren.

I si no és veritat, demostrin també vostès que hi ha un altre model de país, però expliquin quin és –expliquin quin és–, perquè ara ja no s'hi valen excuses de mal pagador, ja no s'hi valen històries de «ja ho trobarem, ja ho farem», a l'espera que Madrid decideixi, i nosaltres aquí l'únic que fem és lamentar-nos. No ens lamentarem, actuarem, continuarem lluitant aquí i al territori.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Durante muchos años se ha experimentado con diferentes técnicas de creación de canales subterráneos para la circulación de fluido de trabajo que permita acceder y extraer reservas subterráneas de distintos recursos, como pueden ser calor, hidrocarburos o incluso agua potable.

Lo ideal para construir el canal es que la fractura de la roca sea natural. Es decir, se estimula o se mejora artificialmente la permeabilidad natural de la roca rompiendo las paredes entre grietas preexistentes forzando nuevas conexiones entre las fisuras naturales de la roca. Así se crea un canal eficaz por el que acceder a la reserva subterránea que interese.

Existen diferentes técnicas de fracturación en función del método de generación de los canales y de distinta, digamos, agresividad en su interacción con la roca. La primera: estimulación hidráulica, donde exclusivamente se inyecta agua a presión.

Segunda, estimulación química, también conocida como fracturación por acidificación de areniscas, que se añaden al agua y producen reacciones químicas en la roca, facilitando la creación de la grieta. Presenta riesgos medioambientales, posibilidad de contaminación y daños a las formaciones rocosas, aunque es necesaria para eliminar los depósitos minerales que se acu-

mulan en los canales no usados durante tiempo. También hay que decir que en un 90 por ciento mejoran entre dos y cuatro veces la producción.

Tercera técnica, uso de explosivos o propelentes. Es una técnica que utiliza cargas controladas que abren más que estimulan el canal, y que está evolucionando hacia la utilización de pulsos de presión de amplitud y forma controladas mediante el uso de propelentes sólidos.

Actualmente la técnica de fracturación se utiliza en el 60 por ciento de los pozos de hidrocarburo del mundo ya que permite duplicar el aprovechamiento de estos yacimientos, pasando del 30 al 60 por ciento, con el impacto evidente en eficacia y en rentabilidad.

En Estados Unidos con estas técnicas se obtiene gas a un precio un 70 por ciento inferior al precio del gas en Europa. Imagínense el impacto que tendría en nuestra balanza de pagos bajar un 70 por ciento el precio del gas natural, un recurso que representa hoy el 25 por ciento del consumo de energía primaria en el mundo y que principalmente está en manos de países de una alta inestabilidad política.

Pero la técnica de la fracturación hidráulica no se utiliza solo para la extracción de gas. Como les dije al comenzar, existen reservas subterráneas de otros recursos de gran valor e importancia estratégica a los que solo podemos acceder a través del *fracking*.

Y es que la fracturación hidráulica es también la base de la energía geotérmica estimulada, o EGS, que consiste en acceder y obtener la energía geotérmica almacenada en la corteza terrestre para generar electricidad y calor.

Esta fuente de energía renovable es apenas conocida en España pero no así en el resto de Europa, donde ya se han puesto en marcha proyectos e instalaciones para la generación de calor y electricidad mediante energía geotérmica estimulada; por ejemplo, en Alemania, Suiza, Francia, Reino Unido o Suecia. En estos proyectos y en otros en el resto del mundo se analizó y minimizó el impacto ambiental a través del estudio y control de los factores de riesgo asociados a la instalación de la tecnología necesaria para la EGS como es el caso de la fracturación hidráulica.

La energía geotérmica estimulada, y esto es muy importante, es un recurso renovable, autóctono, eficiente, disponible las veinticuatro horas del día los 365 días del año y ajeno a cambios meteorológicos o estacionales. Todas estas ventajas, algunas de las cuales evidentemente no tienen otras energías renovables convencionales, han de tenerse en cuenta para valorar la conveniencia e idoneidad del desarrollo e implantación de la energía geotérmica estimulada, que, como hemos dicho, está técnicamente ligada a la fracturación hidráulica.

Prohibir, limitar o entorpecer el desarrollo tecnológico del *fracking* condena, por tanto, también a una fuente renovable de altísimo potencial estratégico, la EGS, teniendo en cuenta, además, que los estudios realizados fundamentalmente desde escuelas de ingeniería de toda España indican que Cataluña es uno de

los territorios peninsulares con mayor potencial para el aprovechamiento eficiente de esta energía.

Pero es evidente que la fracturación hidráulica, como cualquier actividad industrial, nos plantea cuestiones, consecuencias y riesgos específicos que hay que identificar, analizar, resolver, regular y controlar adecuadamente; la negación de estos riesgos es una evidente irresponsabilidad, tanto como negar la posibilidad de controlarlos.

La experiencia internacional resume en cinco los principales problemas del *fracking*, concluyendo que o bien son poco relevantes en la práctica o bien existe la tecnología para resolverlos.

Uso de aditivos en el fluido de trabajo, el primer problema, que en la realidad representan el 0,5 por ciento de la mezcla y ya no son un secreto industrial porque ha habido una modificación en la regulación americana, lo que ha disminuido la alarma social. Además, el reglamento europeo sobre productos químicos es muy estricto y obligatorio para fluidos de perforación.

Segundo problema, contaminación de acuíferos; es la cuestión menos relevante, según la Agencia Internacional de la Energía, y puede mitigarse controlando la distancia de la perforación al acuífero a más de un quilómetro, aunque para ello los acuíferos tienen que estar catalogados.

Tercero, uso excesivo del agua; para la fracturación hacen falta veinte mil metros cúbicos de agua que pueden recuperarse en parte y reutilizarse para otras perforaciones. Una gestión responsable y estricta del agua es necesario que sea garantizada.

Cuarto, uso intensivo del suelo; son necesarios entre cinco o diez kilómetros cuadrados al principio, porque son necesarias varias perforaciones o varios sondeos, pero la experiencia indica que al cabo de un año y medio todo se reduce a un pozo principal.

Quinto, riesgo sísmico. La experiencia acumulada en este tipo de perforaciones indica que los movimientos sísmicos que puedan producirse son de muy baja intensidad, de hecho imperceptibles; por tanto, no son peligrosos, lo que no quita de la necesidad de realizar estudios sobre la sismicidad de la región donde se quiera aplicar esta técnica que indiquen la idoneidad o no de la región.

Desde un punto de vista técnico, los riesgos intrínsecos son gestionables con la tecnología existente: se tratará, por una parte, de evaluar los controles normativos para garantizar la absoluta protección de las personas y el medio ambiente, y, por otro, desarrollar los controles administrativos que excluyan la posibilidad de cualquier operación no responsable que pudiera introducir factores extrínsecos de riesgo o que lógicamente no están considerados y no estarían controlados.

En esta línea va el mundo. Y, aun reconociendo que el riesgo cero no existe, no es verdad que exista un clamor internacional contra el *fracking*; las actitudes contrarias al *fracking* son muy minoritarias y se ex-

plican por circunstancias concretas que no aplican a nuestro país.

Por ejemplo, Francia, el único estado europeo donde se ha prohibido el *fracking* por ley y ha revocado permisos, tiene un modelo energético absolutamente autosuficiente y competitivo por su fuerte apuesta nuclear, nada comparable a la dependencia energética de España.

En el caso de Estados Unidos hay que saber que la Ley de política energética ha eximido a la industria tanto de cumplir la Ley de seguridad para el agua potable y de calidad del aire como de someterse a controles por parte de la EPA, la agencia de protección medioambiental americana, y esto ha generado una lógica alarma social.

En el caso del Parlamento Europeo la realidad es la contraria a la que sugiere la proposición de ley. En 2010 la Comisión de Medio Ambiente, Salud Pública y Seguridad Alimentaria encargó efectivamente un informe que alertaba de los riesgos de contaminación, como también nosotros hemos introducido, y recomendaba desarrollar una directiva europea. En noviembre de 2011 el Parlamento Europeo rechazó una enmienda que pretendía prohibir el *fracking* en Europa y aprobó dos resoluciones que dejan en manos de los estados miembros la decisión y el desarrollo normativo para regular la actividad.

Lógicamente los países más proclives al *fracking* son los más dependientes en términos energéticos, como es el caso de Polonia, que tiene aprobadas más de cien concesiones a grandes compañías después de sufrir varias crisis de suministro de gas ruso.

En relación a países más cercanos, el Gobierno alemán se posiciona claramente a favor del *fracking*. En diciembre de 2012 el parlamento alemán rechazó tres mociones que pedían prohibirlo. Reino Unido levantó su moratoria en diciembre de 2012 también, y ya comenzado la explotación de perforaciones para obtener gas.

En el caso de España, la explotación de gas no convencional está en una fase muy preliminar. De hecho, aún no se ha concedido ningún permiso de explotación. Y los permisos de investigación que autorizan las comunidades no suponen la concesión automática de la autorización administrativa que tiene que dar el ministerio, que en cualquier caso estaría sometida al procedimiento medioambiental oportuno bajo los criterios y la normativa española de seguridad y calidad industrial y medioambiental, que es una de las más completas y garantistas del mundo. Adicionalmente, el ministerio ya ha anunciado que se obligaría a los promotores a suscribir seguros de responsabilidad civil y que está dispuesto a imponer cuantas medidas y cautelas adicionales sean necesarias para garantizar el cumplimiento estricto de las medidas de protección a las personas y al medio ambiente.

Como consecuencia de lo expuesto, el Grupo Popular ha presentado una enmienda a la totalidad a la proposición de ley para prohibir la fracturación hidráulica por entender que es contraria al interés general,

pues a partir de informaciones, como les he demostrado, incompletas o desajustadas a la realidad, propone que Cataluña renuncie de entrada y a priori a la posibilidad de una posición energética ventajosa para los catalanes tanto en la generación renovable, y esto es muy importante, como en la obtención de un recurso de indudable valor estratégico.

Gracias.

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Gràcies, senyora presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, salutem des d'aquí els nostres convidats que avui ens acompanyen: siguin vostès tots molt benvinguts a la sessió d'aquest Parlament.

I la primera cosa que els vull dir és, s'ha dit molt, diputat Milà i diputada García Cuevas, respecte al *fracking*, i, si m'ho permeten, de manera bastant contradictòria respecte a les anàlisis que vostès han presentat davant d'aquesta sessió. Normal, no cal que li donem massa toms. Sí que els vull dir que hem de tenir la possibilitat de discutir això amb profunditat, i això no ho nega ningú; tant no ho nega ningú que tindrem un punt de l'ordre del dia, el quart, en què aprovarem una comissió d'estudi respecte a les qüestions que vostès, les persones de les plataformes, els experts, el Govern de Catalunya i els diputats, pensem respecte a això.

He vist, he parat molta atenció, Milà, a les imatges que vostè ens presentava, tinc la percepció..., puc estar equivocat, eh?, però tinc la percepció que la tecnologia, vital –vostè i jo en som extraordinàriament partidaris, de l'evolució d'aquesta tecnologia–, canvia una mica les coses, però també això vull deixar-ho per a la comissió, no és necessari que avui en parlem, per més fotografies que ens ensenyin. Dit, doncs, de sortida, creiem que és un tema d'actualitat, rellevant, arriba al Parlament i ho entomem. Jo, aquesta, crec que és una garantia que deu satisfer totes les persones que ens escolten: el Parlament de Catalunya discuteix avui una qüestió rellevant, important per al país, l'entomem i la discutirem en profunditat. Primera consideració.

El diputat Milà no es pot estar, doncs, ja ho comprenc, de fer judicis apriorístics del tipus següent: «Convergència i Unió empara el *fracking*.» I si no es precipités, diputat Milà? –I si no es precipités, diputat Milà? Per què diu vostè: «Convergència i unió empara el *fracking*.» Aquí ho deixa dit i, doncs, ja ho veurem. Escolti, no parlem d'una comissió d'investigació? Doncs, anem a parlar-ne. No parlem d'una comissió d'estudi? Anem a parlar-ne. Si vostès em permeten, de totes maneres, veiem quina és la situació a dia d'avui, que el diputat Milà ens ho ha presentat amb un caràcter un punt sinistre tot plegat.

Estat de la qüestió: permisos, autoritzacions i actuació del Govern. Textual: 20 de febrer –20 de febrer– del

2013. Fa uns dies, s'inicia l'expedient d'extinció del permís d'investigació d'hidrocarburs convencional anomenat «Ripoll» –vostè n'ha fet esment–, el titular del qual és Teredo Oils Limited, segona sucursal a Espanya, SL, per un presumpte incompliment de les condicions establertes a l'acord del Govern. El promotor ha presentat alegacions; en breu es dictarà resolució. Vostè n'ha fet esment. Aquesta és la situació.

Segona situació a què ha fet esment el diputat Milà: 8 de març –8 de març– del 2013. S'inicia el procediment de denegació dels permisos d'investigació d'hidrocarburs no convencionals anomenats «Darwin» i «Leonardo», sol·licitats aquests per la Companyia Montero Energy Corporation, per la presumpta insuficiència tècnica dels programes d'investigació presentats. Vostè ha esmentat dos grans elements que configuraven l'acció del Govern: data 20 de febrer, iniciat l'expedient de detenció; data 8 de març, iniciat el procediment de denegació. Segur que és per tranquil·litzar-lo, però perquè s'ajusta a la veritat, Milà. Jo crec, a més, que vostè tindrà la generositat, quan tingui el torn de rèplica, perquè el conec, de dir-nos «és veritat, això és veritat, però jo tinc altres temors, que ja els comprenc, ja els entenc perfectament, però no són aquests.»

Què ha fet més el Govern? Ha creat un grup de treball, fins a dotze responsables; ha marcat un pla d'acció amb un conjunt d'objectius que s'ha marcat i un conjunt de mediacions, i ha posat una data límit, tres mesos. I el conseller Puig no em desmentirà sinó que quan tingui aquest informe enviarà immediatament i puntual aquest informe al Parlament i formarà part, conseller, dels treballs d'aquesta comissió d'estudi que a continuació aprovarem. L'informe, no em puc detenir jo ara aquí, però és un informe que, tal com ha estat estructurat, a mi em mereix totes i cadascuna de les garanties.

Entrem, doncs, a la proposició de llei d'Iniciativa per Catalunya. Respectable, indiscutiblement. El que els anima, doncs, ja ho podem discutir. Però no li sembla a vostè raonable, diputat Milà, que no posem la carreta per davant dels bous? No lis embla a vostè recomanable? Vet-ho aquí! Si anem a aprovar a continuació una comissió d'estudi per avaluar les coses que vostès i el seu grup ens diu, el que aquests senyors i senyores plantegen després d'estudi, l'informe que arribarà del Govern, ho farem a continuació, no els sembla raonable que ho estudiem? Diu Milà: «No, ho han d'estudiar, per això ha d'estar ja aprovat el rebuig.» (*Veus de fons.*) Sí, el rebuig, ha d'estar aprovat el rebuig i la paralització, com la plantegen, des del punt de vista que com que tindrem temps mentre avança el tràmit parlamentari ja ho anirem arreglant. Doncs, no, no és aquest el mètode correcte que els parlamentaris de Catalunya crec que ens hem de dotar, em sembla molt més raonable «estudiem, valorem, arribem a conclusions i actuem». No anem fent, no, no actuem amb precipitació.

Diu: «No, i anem fent.» No, el que no volem és repetir algunes circumstàncies que aquest Parlament ha viscut. Se'n recorden de les urgències del Govern tripartit i del conseller d'Iniciativa, que ens recomanava els transvasaments, el que ens va costar, en què

va quedar, se'n recorden d'això? Oh, i tant!, i tant que se n'han de recordar! El que ens van embarcar tota aquesta cambra, tot aquest país, el que va costar, el que no han retirat, el que van acceptar i el que no ha servit per a res. Per què, això? Producte de la precipitació –producte de la precipitació. Que a vegades això va lligat, independentment dels comentaris que algú pugui fer, a una manera d'entendre la realitat profundament ideològica quan el que els posem aquí és què hi haurà de malament a parlar, a discutir, a avaluar, a decidir i després actuar. (*Veus de fons.*) Ara mateix diu que en parlarà. D'acord. Però a vostè no li sembla raonable, diputada, que la veig un punt exaltada, no li sembla raonable que primer ho estudiem? Si ni hem avançat en prendre's la raó.

Em semblen raonables algunes de les coses que han dit, també em semblen raonable alguna de les coses que ha dit la diputada Garcia Cuevas. Pregunta, tenim el dret els parlamentaris a estudiar-ho, sí o no? No sé quants experts entre vostès, senyores i senyors diputats, hi ha de *fracking*, n'hi deuen haver uns quants, perquè els diputats del Parlament de Catalunya som gent ben formada, n'hi deuen haver uns quants, però no els sembla oportú que n'aprenuem? No els sembla oportú que no condicionem ara immediatament la resolució que ens planteja Iniciativa per Catalunya? Per què precipitar-nos? Donarem més garanties al territori si ens precipitem? A fe de Déu que no, vostès s'ho creuen –però a fe de Déu que no. Donarem garanties quan el conjunt de la cambra decideix per aquest camí o per l'altre camí.

Ara bé –ara bé–, si tenim un grup del Govern que hi està treballant, si tenim un informe que rebrem, si hem denegat i hem aturat els permisos, si de veritat a hores d'ara, a continuació, votarem una comissió d'estudi, ens podem donar aquest temps, aquest marge? Jo no hi entenc massa, d'aquesta oportunitat, i li prometo, diputat Milà, que tinc molt d'interès a aprendre, però arribar sobretot a aquesta base ens portarà el temps que calgui, i per poder..., algun tipus d'iniciativa, ens falta molt temps per endavant. Podem compartir –podem compartir– això i fer-ho amb seriositat? (*Pausa.*)

Una altra cosa que hi volem insistir molt, senyores i senyors diputats, aquest grup parlamentari és sensible amb les inquietuds que es produeixen al territori i que vostè ha semblat que volia menystenir respecte a alcaldes i regidors, alguns dels quals són diputats que seuen en aquest Parlament. El Ple del Consell Comarcal de la Garrotxa es va posicionar contra el *fracking* el mes de desembre, respecte als permisos d'investigació a Ridaura; la majoria d'ajuntaments de la comarca han acordat mocions en contra del *fracking*, també a Girona, Besalú, Vall de Bianya, Vall d'en Bas i Olot; el Patronat de Turisme de Girona també s'ha posicionat en contra. No serà aquest grup parlamentari sensible a aquest tipus de manifestacions? Per què vostès pensen que no? Però vostès per què pensen que no, aquest grup, serà sensible a aquest tipus de qüestions? Volen que nosaltres desautoritzem aquests alcaldes i aquests regidors que han pres aquesta iniciativa o volen un debat serà per parlar-ne? Volen l'agitació o volen la reflexió? Volen la propaganda o volen que en pensem?

Volen actuar com sempre o volen que tranquil·lament prenguem una decisió respecte a això? Volen informar Catalunya dels efectes del *fracking* o ho volem agitar?

La presidenta

Senyor diputat, se li acaba el temps.

Antoni Fernández Teixidó

La diputada ho té molt clar i ella ja ho vol prohibir –ella ho vol prohibir–, ells ho tenen clar, ho han de prohibir... Doncs, escolti'm, ens portarà un temps decidir-ho, el temps que ens obligui a estudiar-ho amb seriositat, amb rigor i amb capacitat intel·lectual, que jo no he vist en alguna de les afirmacions que aquí s'han fet.

Acabo, senyora presidenta, fent la nostra proposta. Quina és la nostra proposta després de les coses que li he dit, diputat Milà?

La presidenta

Sigui breu, senyor...

Antoni Fernández Teixidó

Brevíssim. Retirin la proposta. Jo crec que això, de veritat... (*Veus de fons.*) Ja ho sé que m'ho explicarà, però si retiressin la proposta donarien, crec jo, la voluntat... Escolti'm, anem junts a discutir això amb profunditat. Però no s'adonen que acabarem de votar una comissió, que ho farem ara, una comissió d'investigació a què vostès vénen ja amb una decisió ja determinada respecte als treballs? No ho podem fer d'una manera diferent? No entendria la ciutadania de Catalunya una manera diferent de parlar, d'estudiar-ho, d'avaluar-ho, d'enraonar-ho. I a més li fem una oferta, una oferta, Milà, el primer document d'aquesta comissió d'investigació és l'informe del Govern, el segon la seva proposició de llei –la seva proposició de llei– amb la voluntat de començar per on vostès marquin, però deixi'ns discutir amb tranquil·litat, estudiar amb tranquil·litat, aprendre amb tranquil·litat i prendre a temps decisions de les quals no ens tinguem de penedir.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Senyor Milà, té cinc minuts. (*Veus de fons.*) Sí, perquè té dues proposicions... Té dos esmenes, perdó. Cinc minuts.

Salvador Milà i Solsona

És que és deliciós. El senyor Fernández Teixidó sempre ens té acostumats a això, però avui jo crec que s'ha superat i el felicito en aquest sentit.

Senyora Garcia Cuevas, el que ha explicat vostè és el mateix que he explicat jo, només que ha fet una petita trampa dialèctica. Sí, he explicat les mateixes pegues tècniques, tot el procediment; només n'ha fet una que

ja li entomo. Diu: «Home, és que també pot anar bé la fractura pel tema de la geotèrmia i de les renovables.» Presenti una esmena a la tramitació del projecte de llei i digui: «No, no, quan sigui per destinar a activitats de tipus renovable, etcètera, podem acceptar-les...» No, no, jo li he dit, és que la proposició parla de prohibir les tècniques de la fractura hidràulica per a la cerca de petroli i de gas, ho diu ben clarament. Per tant, no fem el daixò, allò, «les renovables ho arreglen tot». No. I tant!, hem dit que potenciem les renovables, però es veu que això no.

Ara, senyor Fernández Teixidó, ara molt seriosament, pel que vostè ha plantejat, perquè crec que ho ha plantejat molt bé. Primer, discutim-ho. Jo ja ho he dit anteriorment. Primer li diré una cosa: setembre del 2012, no març del 2013, el Govern anterior, que té la mateixa composició política, es troba damunt de la taula totes aquestes peticions. Aquest gran interès pel territori, la preocupació pel que pugui significar, la transcendència de la insuficiència de la documentació, la conveniència que escoltem els experts, no la van tenir llavors? I aquests sis mesos que portem –sis mesos–, no han tingut temps d'estudiar? Miri, aquest diputat, que és de lletres, de dret, i que, per tant, és un inútil tecnològic, s'ha documentat: una mica d'anglès, una mica de Facebook, una mica d'escoltar el professor Marzo, una mica d'anar a l'Agència Europea de l'Energia... No, ara hem de començar a pensar –ara hem de començar a pensar–, ara ens ho hem de començar a plantejar.

I tercer element, per explicar-ho als ciutadans que ens escolten i que no poden entendre res. Una proposició de llei, ho he començat per explicar, té tot això que vostè demana: crea una comissió, fa compareixences, estudia, rep esmenes, estudis... Però sap què fa al final, senyor Fernández Teixidó? Al final, decideix.

I vostès què volen fer amb la comissió? Marejar la perdiu, i dir: «Ara potser faríem una proposició de llei, però, ai las!, Madrid, acaben...» –això s'ho ha saltat, i miri que vostè hi entén, del sector elèctric–, «acaben d'aprovar una proposició de llei, que no vaig escoltar en Milà que ho digué, que en les disposicions segona i tercera» –Ley del sistema eléctrico extrapeninsular– «diu, ai las!...» –i ho ha dit molt bé la senyora García Cuevas–, «como que este es un interés general del país, “pa” nosotros.» Perquè, clar, no volem que ens passi com a Cantàbria, que mira que són *regionalistas y de derechas*, i també hi ha el PP, però ho prohibeixen. Per tant, «vamos a impedir que ni los regionalistas cántabros ni los nacionalistas independentistas catalanes» puguin decidir sobre el seu territori. Llavors, vostès vindran aquí i faran així: «Eh, que teníem raó, Junqueras? Madrid, en té la culpa! Noi, hem arribat tard! Gent de..., ho sentim, eh?, ho sentim: Madrid. Quan tinguem la independència, això s'haurà acabat. Ara hem arribat tard.»

Escolti, estudiem, consultem; si vostès no han tingut temps de fer-ho, doncs, facin-ho ara. Però al final, decidim. És l'única qüestió que es planteja. Una proposició de llei porta un tràmit llarguíssim: de tres a quatre mesos. Podem escoltar a tothom, podem incorporar la comissió del que vostè ha referit. Però al final, de-

cidim-nos. Quin és el seu model energètic, ambiental i de país? Perquè jo li he plantejat això. Encara que trobin magnífic... És que hem de continuar apostant per aquest model energètic? És que hem de continuar apostant per fer malbé el territori? Això..., vostè expressa gran sensibilitat.

Escolti, si vol donar suport a l'alcalde de Besalú, que ha aprovat una proposició en contra en el seu ajuntament –que, efectivament, ens acompanya aquí i va firmar el compromís de Bover–, doncs, quina millor prova de recolzament: permeti que el que ells demanen tiri endavant. Perquè aquí el que van demanar és: «Demanem que el Parlament de Catalunya adopti amb urgència les mesures necessàries perquè això es pugui controlar.» I com ho fa, un parlament? No amb comissions d'estudi, no amb bla-bla-bla, no amb *parole, parole, parole* –estil tan italià, eh?, o si vol vostè, tan de les assemblees aquelles de la universitat dels anys setanta. No, *parole, parole, parole*; no: acció. Al final, decidim. És la diferència entre un país que no té capacitat de decidir i un país que en té. Doncs nosaltres tenim competències en matèria mediambiental, tenim competències en ordenació del territori, tenim competències en prospeccions mineres. Per tant, tenim competències suficients per fer-ho. I si al final consideren que no –ho torno a dir–, que és tan bo..., després d'haver fet els *hearings*, les audiències, les consultes, es presenten esmenes i diuen: «No, no, esmenem aquest article, i diu que a més els pagarem peles als que facin *fracking* perquè són collonuts per al país», doncs ja està: fan l'esmena i ho aprofiten. Mira, ja tenen la plataforma.

I si no, presenten una esmena, la senyora del Partit Popular, i diu: «Si es para buscar energías renovables, pues en este caso sí.» I potser la hi votarem. En les condicions determinades. És tan simple com això.

La presidenta

Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

La resta és negar la possibilitat, no del que ha dit vostè, que aquest Parlament se'n preocupa, sinó, per una vegada, aquest Parlament, a més de preocupar-se i parlar dels temes del país, obre vies per poder resoldre els problemes que la gent té.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Bon dia. Gràcies, presidenta. En tot cas, algú s'ha deixat el boli; deu ser del senyor Milà. (Veus de fons.) No,

ja l'hi hauria tornat, senyor Milà. Miri que ens replantejarem..., el nostre grup es replantejarà la posició, segons com, eh?, vull dir que... (*Algunes rialles.*)

Miri, d'entrada li diré que estic molt d'acord en algunes coses del senyor Fernández Teixidó. El que passa és que..., sap què passa, senyor Fernández Teixidó? Estem aquí per culpa de vostès. Estem aquí per culpa de com han gestionat aquest tema. I anem a l'arrel del problema. S'ha generat una problemàtica, una por en el territori per com s'ha gestionat aquest tema. Nosaltres també estem d'acord a abordar el tema i a parlar-ne, i..., però clar, és que partim del fet que hi han uns permisos previs. Uns permisos previs donats, si em permet l'expressió, «amb traïdoria i nocturnitat»: sense consulta amb el territori, sense informar els ajuntaments. I així..., si es comencen així les coses és normal, doncs, que això generi una preocupació i que, per tant, la proposta d'Iniciativa, que segurament vostè apuntava..., és posar el carro davant dels bous, és normal que la gent del territori també vulgui una determinació clara d'aquest Parlament en aquesta matèria.

Vostè apuntava un seguit de càrrecs electes del seu partit que han donat suport a les esmenes o a les propostes *antifracking*. D'acord. Però la gent del territori, a la vista dels permisos i tal com s'ha anat movent tot, el que necessita és la tranquil·litat que no hi hauran més permisos d'aquest tipus. I, per tant, quina és la mesura? Doncs la mesura més impactant que ha fet Iniciativa per Catalunya: és presentar una proposta contra el *fracking*.

Nosaltres entenem que el tema del *fracking* s'emmarca dintre d'un debat molt més global, com és el debat energètic del país, eh? I, per tant, doncs, segurament, la creació de la comissió, que després votarem, hi pot donar un punt de sortida i hi pot donar un punt, diguem, d'abast, de parlar de tots aquests altres àmbits, però és evident, doncs, que el tema del *fracking*, el tema de la fractura hidràulica per buscar gas és un dels elements a tenir en compte.

No és el nostre element. Per què? Doncs, primer, perquè el desgast que suposa sobre el territori l'extracció d'aquest gas és altament perillós. Primer, per una contaminació dels aqüífers que es pot produir, després pel tema dels residus, que també ha explicat el senyor Milà, i, per tant, diguem, no entraré en aquesta matèria, però és evident que això pot produir, des del nostre punt de vista, la captació d'un tipus d'energia que no resulti ni necessari per al país, i que els costos que té, diguem, d'extreure aquest gas, siguin molt més negatius i perniciosos que la matèria que se'n pugui arribar a extreure. Perquè hi han, des del nostre punt de vista, diversos elements que cal tenir en compte a l'hora d'extreure algunes energies.

Per a nosaltres no és vàlida qualsevol cosa. Nosaltres tenim un país on les energies renovables podrien ser capdavanteres en molts àmbits per davant de les energies fòssils. I, per tant, ens sembla que aquest és el camí que ha de seguir aquest país. Primer, doncs perquè gaudim de moltes hores de sol, la qual cosa ens permetria treure energies alternatives a partir del sol

i a partir de l'aire, de l'energia eòlica, fer un *mix* energètic prou important al país perquè anéssim depenent cada vegada menys de les energies fòssils. Per tant, nosaltres entenem que hi ha una altra manera d'aconseguir energia i, per tant, estem..., i donarem suport, o estem d'acord amb la proposta que fa Iniciativa per Catalunya en el sentit d'aprovar, o iniciar els tràmits..., en definitiva, com s'apuntava, és iniciar el debat i, per tant, tot allò que sigui coartar el debat o no iniciar un debat ens sembla que no és de rebut. Total, perquè a més a més tenim un seguit d'iniciatives ja presentades en aquest Parlament, després la comissió... Hi ha una comissió governamental, la qual... agraïm també al Govern de la Generalitat la seva creació. Nosaltres vam ser partidaris de la creació ja d'un grup de treball i de la moratòria dels permisos que s'havien donat fins aquell moment. Per tant, des d'aquest punt de vista sí que felicitem el Govern, intentem ser justos en la justa mesura en cada ocasió, i per tant agraïm el gest per part del Govern d'haver aprovat aquesta comissió.

Ara, ens sembla que un tema tan important des del punt de vista social i que ha generat un debat importantíssim en el si del territori especialment..., ens sembla important que això sigui debatut per una comissió parlamentària. Per què? Doncs perquè en el si d'una comissió parlamentària tindrem possibilitats, diguem, que hi hagi i intervinguin moltes més persones, però, en tot cas, això serà objecte de debat amb posterioritat.

Entenem que la majoria de països que exploten aquestes explotacions de *fracking* han anat a l'inrevés. És un model excessivament... que castiga el territori, és un model que provoca uns certs perills sobre els aqüífers, però sobretot és molt expansiu, i, per tant, diguem, castiga el territori. Entenem que si la Unió Europea, la Comissió de Medi Ambient de la Unió Europea, ja ha plantejat l'aprovació d'una directiva a nivell europeu per a la prohibició del *fracking*..., ens sembla que nosaltres també hem d'anar en aquesta línia.

Totes les experiències que hi ha van a l'inrevés. I les experiències que hi ha que han estat funcionant estan fent marxa enrere. Per què? Doncs perquè bàsicament és un tipus, diguem, d'extracció, que té els dies molt comptats. És una..., per la inversió que cal fer se'n treuen uns rendiments molt baixos i, per tant, no té cap mena de futur. Més, tenint en compte..., en un país on..., i en el cas de Ridaura, que era el primer projecte que estava en marxa, ja hi havien hagut extraccions, ja hi havien hagut investigacions sobre què és el que hi havia allà sota. I és evident que això, des d'aquest punt de vista econòmic, no tenia cap tipus de viabilitat.

Pensem –pensem–, què hi ha darrere de tot això? I això també és el que ens preocupa. I aquest és un model que nosaltres com a país no podem avalar. Tenim la sensació que les empreses que havien sol·licitat aquests permisos eren conscients que no hi havia un negoci d'extracció. Que la capacitat que tenim com a país d'extreure gas era molt mínima però que, en definitiva, segurament hi havia una altra cosa al darrere de tot plegat. I és un model d'economia especulativa que nosaltres no ens podem permetre com a país. No podem permetre que aquest país es converteixi en un

taulell de jocs de les grans multinacionals. Necessitem un país per poder-hi viure, i un país que puguem deixar als nostres fills en condicions. Un país que no esgoti tots els seus recursos. Però, sobretot, que no quedi en mans de quatre interessos econòmics.

Per tant, aquesta economia especulativa, en alguns moments basada en el totxo i ara sembla que basada, bàsicament, en un tema d'especulació amb els recursos energètics, ens sembla que no és el que necessita aquest país ni és el seu futur. Volem coses serioses. Volem debat seriós, senyor Fernández, és veritat. Però que sapiguem a on anem, també. Hem demanat, des d'aquest grup parlamentari, en diverses ocasions, també al seu Govern, que entressin a fons a parlar sobre el model energètic del país, en definitiva. L'estem trossegant. Estem parlant sempre de manera molt parcial, i d'una manera molt parcialitzada, i, per tant, ens sembla que des d'aquest punt de vista no s'aborda un debat tan important com és el debat energètic. Necessitem, com a país, saber on som, però sobretot saber cap a on anem, tenint en compte, també, en el procés de transició nacional en el qual ens trobem, i que..., per tant, saber quins elements són importantíssims de cara a un futur.

Per tant, des d'aquest punt de vista, hi insisteixo, ja per finalitzar la meua intervenció, donarem suport a la llei *antifracking* proposada per Iniciativa per Catalunya. I deixi'm..., no em puc estar de contestar un parell de qüestions d'alguns intervinents previs. Senyora García Cuevas: miri, si els catalans diu que estem perdent una gran oportunitat, ja els la regalo. Aquesta oportunitat ja la volem perdre. El que no volem és destruir el nostre entorn, destruir el nostre país. Els recursos naturals són importantíssims, i els recursos paisatgístics que també tenim en aquest país són importantíssims. No ens els podem malvendre per uns interessos econòmics que no ens importen gens. Perquè, en definitiva, no ens aportarà. Per tant, perdre aquesta oportunitat per a nosaltres és una bona oportunitat, i ja estarem contents. No perdem res.

I, senyor Fernández Teixidó..., i permeti'm una broma: em preocupa una qüestió, no sé si l'ha traït el subconscient o exactament què l'ha traït. Vostè ha parlat en diverses ocasions de comissió d'investigació, i nosaltres estem parlant de comissió d'estudi. Esperem que... –ho ha dit un parell de vegades, per tant, senyor Fernández..., un parell de vegades ho ha dit–, esperem que en uns mesos no hàgim de crear una comissió d'investigació del *fracking*, perquè seria un mal símptoma.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, senyors consellers, senyores diputades i senyors diputats: aquí tots sabem la impor-

tància que té el gas natural com a font d'energia. En aquests moments deu representar ja aproximadament un 25 per cent del consum primari d'energia a nivell mundial. Estem assistint, també, des de fa anys a un increment del preu dels hidrocarburs i al mateix temps a l'esgotament progressiu de les reserves tradicionals de gas i de petroli. Aquests dos factors han fet també que avancessin –perquè la tècnica també avança– formes de prospecció i explotació de gasos no convencionals, utilitzant tècniques que, com s'ha dit aquí, necessiten grans quantitats d'aigua i productes químics potencialment perillosos per a l'entorn.

Les explotacions que avui estan en marxa, bàsicament als Estats Units –i als Estats Units em referiré diverses vegades–, pels documents que he anat a consultar, ens han fet adonar que el procés pot ser i és altament agressiu per a l'entorn.

Avui tenim aquí, en el nostre país, un problema –un problema–, perquè, des del nostre punt de vista, del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista, hi ha hagut una gestió incorrecta en l'anterior legislatura, pel Govern de la Generalitat de Catalunya, que ha provocat... –el fet de donar diversos permisos per fer prospeccions, perquè la competència en aquest cas la té, per donar aquests permisos, el Govern de la Generalitat de Catalunya–, que ens ha obligat, a tots, a documentar-nos respecte als beneficis o no, els perills o no d'aquesta tècnica. Benvinguda sigui la comissió d'estudi que posteriorment aprovarem, però bé, algunes dades ja tenim, no?

He consultat un informe elaborat pel Tyndall Centre, que és..., el Tyndall Centre és una agrupació de nou universitats de Gran Bretanya que han estudiat aquest tema, no?, i que han fet un informe extensiu, que ens alerta dels residus que es generen, les substàncies tòxiques que es generen quan s'utilitza aquesta tècnica. Però, bé, aquestes qüestions ja les discutirem quan toqui en aquesta comissió d'estudi i de debat. Però és evident que hi ha un risc associat en la utilització de totes aquestes tècniques, que, en qualsevol cas, també depenen de les concentracions amb què s'utilitzin.

Ara bé, les enormes quantitats que es necessiten per tirar endavant aquesta tècnica d'aigua i de productes químics és, des del nostre punt de vista, un motiu per mostrar totes les cauteles i extremar tots els controls. Tant és així que tinc aquí un informe de la Direcció General de Política Interior, de la Unió Europea, un informe molt recent, que ha analitzat les repercussions d'aquesta tècnica, i conclou... –un informe molt extens–, i conclou, entre elles, que el que cal és elaborar una directiva europea que reguli exhaustivament aquesta qüestió. I, a més a més, es fa una pregunta, que és que si en un temps en què la sostenibilitat serà clau per a les operacions futures, si s'ha de permetre la injecció de productes tòxics en el subsòl o si no s'ha de prohibir aquesta pràctica.

A nosaltres ens preocupen –sobretot, a Catalunya– els problemes de contaminació que es poden produir sobre l'aigua, que, com vostès saben molt bé, és un bé escàs en el nostre país i tan necessari alhora.

A diversos països de la Unió Europea s'està començant a qüestionar la legitimitat d'unes tècniques que per allargar la vida d'uns recursos, que tots ja sabem avui que són finits, posin en perill justament el que els deia: els recursos hídrics. A França –s'ha dit abans, també–, el Parlament ja ha prohibit l'explotació d'hidrocarburs fent servir aquesta tècnica. A Alemanya s'està debatent en aquests moments, fins i tot alguns lands –per exemple, l'Estat de Renània del Nord - Westfàlia– ja han prohibit també la utilització d'aquesta tècnica. I, fins i tot, als Estats Units –ara que s'estan acostant a les grans concentracions urbanes– també comencen a sortir veus i autoritats que demanen, i que s'estan imposant, a més a més, moratòries per estudiar millor els seus efectes.

Segurament aquestes moratòries als Estats Units es produeixen a la llum de diversos documents de l'Administració de l'energia dels Estats Units i de la Societat Geològica americana, que han posat al damunt de la taula dubtes al voltant de les estimacions que les empreses manifesten sobre les reserves i la rendibilitat econòmica, i que apunten a una possible bombolla energètica. Hi ajuda, a la sensació que podríem estar davant d'una bombolla especulativa basada en els mercats de futurs, el fet que sigui el banc d'inversions Goldman Sachs el que anima els seus clients a invertir en aquest negoci. Vostès saben perfectament que anys enrere van animar els seus clients a invertir en derivats *subprime*, i avui estem com estem.

També ens preocupa –i ho veiem, allò, amb una certa estupefacció– que, en els més de cinquanta anys de la història dels hidrocarburs a Espanya, s'hagin obert al voltant d'uns mil pous, i que ara, en aquests moments, estiguin davant d'una inflació a Catalunya i a la resta de l'Estat espanyol de sol·licituds de permisos de prospeccions. Hi ha una revista..., una publicació internacional que també parla dels recursos de gas descrits en el món, en la qual Espanya no figura dins de les estimacions de les conques geològiques com un mapa amb potencials de producció. I, per tant, ens preocupa que no estiguem davant d'una bombolla especulativa.

Senyors diputats, senyores diputades, nosaltres som conscients que, avui en dia, el gas a Catalunya té un paper –a Espanya, a l'Estat– importantíssim en el consum energètic del país. Sabem que el 99 per cent del que consumim l'importem, que les reserves estratègiques en dipòsits tan sols arriba a deu o dotze dies. I, aprofitant aquesta anàlisi, algú pot dir: «Home, doncs, si ens autoabastim o si som capaços d'autoabastir-nos, doncs, aquest és un tema que hem de tenir en compte.»

Doncs, deixi'm dir-los, de passada, que, d'energia autòctona, en tenim i molta; i, en canvi, el Govern d'Espanya, del Partit Popular, amb el silenci –no sé si complaent o no, però en tot cas amb el silenci, al cap i a la fi– del Govern de la Generalitat, castiga les energies renovables i es posa, el Govern d'Espanya, al servei dels interessos de les grans corporacions energètiques i no dels consumidors. Ja els anuncio que avui mateix el meu grup parlamentari presentarà iniciatives parlamentàries per tal que el Govern de la Generalitat de Catalunya presenti recurs d'inconstitucionalitat res-

pecte a aquests reals decrets que limitem les energies renovables en el nostre país, igual que ja..., en compliment i en funció de les competències que l'Estatut d'autonomia de Catalunya encara ens fixa, com ja han fet Andalusia i les Canàries, per cert.

Els parlava d'aquesta preocupació i d'aquesta alarma social que han sorgit a molts pobles del país, a molts territoris, a moltes comarques, i a les persones que hi viuen, que veuen amb preocupació tot aquest procés i que, en tot cas, ha creat, ho torno a repetir, alarma social. Però no només hem de pensar en aquests territoris, nosaltres creiem que hem de pensar en el conjunt de ciutadanes i ciutadans del país i que ens hem de prendre seriosament els riscos ambientals però també els econòmics, de posar només en el cistell d'un model energètic de recursos obtinguts a través d'hidrocarburs –que ja sabem avui que són finits– tots els interessos econòmics del país.

Nosaltres creiem que el futur energètic de Catalunya, i també d'Espanya, passa per les energies renovables, passa per l'estalvi i l'eficiència energètica. Si volem disminuir la nostra dependència el camí no és retallar les energies renovables, el camí no és retallar la cogeneració que tant ha aportat a moltes empreses de Catalunya, el camí no és retallar en estalvi i en eficiència energètica, el camí és recolzar les energies renovables com a generadores, a més a més, d'ocupació i d'alt valor afegit.

Alguns de vostès han afirmat que no poden donar suport en aquesta proposta perquè el que volen és conèixer; nosaltres també, però creiem que no és incompatible. altres directament tiren pel dret i minimitzen els riscos de la tècnica del *fracking*.

El que és evident és que estem davant d'una manca d'acord, i justament per aquesta manca d'acord, i en aplicació del principi europeu de precaució que forma part del tractat comunitari de la Unió Europea, creiem que s'han de paralitzar tots els permisos d'investigació fins que els impactes estiguin plenament investigats, compresos, afrontats i regulats.

Ens felicitem, i felicitem el Govern que hagi fet aquesta suspensió dels permisos que estaven atorgats, però això no és incompatible amb el fet que aquest Parlament, a través d'aquesta iniciativa..., o que doni llum verda a la tramitació de la iniciativa, pugui, doncs, també, fixar una moratòria fins que tots aquests temes...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar.

Jordi Terrades i Santacreu

...–acabo, senyora presidenta–, tots aquests temes estiguin absolutament investigats i compresos. Perquè, a dia d'avui –i acabo–, hi ha motius, des del nostre punt de vista, raonables per témer efectes potencialment perillosos i que poden afectar el medi i la salut de les persones, dels animals i dels vegetals del nostre país.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, en estos momentos hay muchos ciudadanos de Cataluña que están preocupados por el subsuelo de sus territorios, y están preocupados con razón y con motivos. El *fracking* ha llegado a Cataluña sin que haya habido un correcto debate parlamentario, debate mediático, debate social; sin que haya habido una correcta información a estos ciudadanos o a estos ayuntamientos de las zonas más afectadas; sin que haya habido una correcta planificación estratégica para incluir el *fracking* dentro del futuro de la energía en Cataluña, y sin que haya habido, por supuesto, transparencia en la concesión de permisos para la utilización de esta técnica.

Sin embargo, la realidad es que hoy en Cataluña existen permisos concedidos para utilizar esta técnica –permisos importantes– y muchos ciudadanos se han tenido que enterar por la prensa, o incluso tenemos alguna representante pública que se enteró de que su municipio era objetivo prioritario del *fracking* porque recibió un día la visita de una empresa concesionaria de un permiso, que le informó que en breve querían comenzar las actividades.

Bien. Yo no voy a reiterar la definición del *fracking* porque tenemos algunos diputados que han hablado largamente sobre ello, pero por resumirlo brevemente, el *fracking* es un mecanismo para explotar hidrocarburos no convencionales mediante la fractura hidráulica, y es una técnica que consiste en perforar el subsuelo a grandes profundidades e inyectar a presión grandes, ingentes cantidades de agua, arenas y productos químicos para romper las capas de pizarra y así hacer aflorar a la superficie el gas que contienen.

Bueno, yo creo que uno, simplemente con que se lea la definición ya puede intuir que esta técnica no puede estar exenta de riesgo, pero es que además son muchos los organismos y las entidades a nivel internacional que han advertido de los riesgos que puede tener esta técnica, e incluso la Unión Europea ha orientado a los estados miembros para que regulen correctamente esta técnica del *fracking* en sus respectivos territorios.

Los riesgos son posibles contaminaciones de acuíferos, vertidos, incluso pequeños seísmos, y las consecuencias directas son, entre otras cosas, una ingente cantidad de agua consumida, un recurso que no nos sobra, precisamente, en este país, y un cambio paisajístico importante. Por estos motivos son muchos los países que están en la línea de prohibir el *fracking*, o bien delimitarlo.

Entonces, por todos estos motivos no entendemos cómo el Gobierno de la Generalitat ha podido tener tanta prisa en la concesión de permisos; y no lo entendemos porque no creemos que responda a intereses generales, sino más bien a algún interés particular.

Además, si me permite que se lo diga, señor Fernández Teixidó, aquí hablamos de precipitación por parte de Iniciativa, quizás, al presentar esta ley, pero ustedes reconocíame que se han precipitado al conceder permisos sobre una técnica que ustedes mismos reconocen que desconocen. Si ustedes han creado una comisión interdepartamental, a nivel del Gobierno, porque quieren tener más información, y ustedes ahora también cambian el criterio porque sí que se suman a la comisión de estudio que hemos impulsado desde Ciutadans, que en un primer momento nos dijeron que no..., denota que ha habido un cambio de criterio y denota que ustedes reconocen que han iniciado un proceso del *fracking* concediendo permisos sobre una materia que ustedes no tenían muy clara.

Todas estas circunstancias han creado una importante movilización social, y hoy tenemos representantes de alguna de las plataformas *antifracking*, y desde Ciutadans queremos hacer un reconocimiento a un movimiento pacífico que poco a poco está teniendo visibilidad, porque por lo menos han conseguido que el *fracking* sea hoy una realidad en el debate parlamentario.

Y desde Ciutadans tenemos sensibilidad hacia este tema, y sobre todo queremos manifestar nuestra preocupación, y deseamos imponer un criterio de prudencia. Y por eso hemos actuado. Como tenemos sensibilidad y como tenemos preocupación, hemos actuado parlamentariamente. Hemos presentado una batería de preguntas al Gobierno para que se nos explique exactamente cómo se han concedido los permisos, qué criterios se han tenido en cuenta, cómo van a actuar ustedes en caso de que las empresas no cumplan los requisitos que se les han impuesto.

Hemos presentado una moratoria urgente e indefinida de todos los permisos. Nos parece fundamental que esos permisos queden paralizados hasta que no podamos tener conclusiones más aceptadas.

Y sobre todo hemos impulsado una comisión de estudio del *fracking*, desde Ciutadans, la hemos impulsado, porque creíamos que lo más importante es consensuar con todas las fuerzas políticas cuál puede ser el futuro de esta técnica, y tener más información antes de proceder a regularlo.

Por tanto, nos parece que la proposición de ley de Iniciativa llega pronto, llega pronto, y en principio le solicitamos quizás que reconsideren retirarla, para reservarla para un momento más adecuado. Porque, ciertamente, es incoherente que hoy en la misma sesión ustedes vayan a aprobar una comisión de estudio del *fracking* que nosotros hemos impulsado y en la misma vez estemos votando la prohibición de esta técnica.

A nosotros nos gustaría que esta proposición de ley tuviera una regulación más amplia de las diferentes técnicas del *fracking*, que estuviera más fundamentada, y sobre todo, señor Milà, nos gustaría que estos temas se trataran con inteligencia, y con inteligencia política. Y no quememos hoy un cartucho para presentar una proposición de ley de prohibición del *fracking* dándole la opción al señor Teixidó de decirles que no

se puede prohibir algo porque no tenemos suficiente información, y hagámoslo bien.

Apoyemos la moratoria indefinida que desde Ciutadans hemos presentado, tengamos la comisión de estudio, escuchemos a los expertos, escuchemos a los agentes del territorio, podemos debatir entre todas las fuerzas parlamentarias, y cuando ya tengamos una conclusión volvamos aquí con más legitimidad, con más fuerza y con más consenso a regular el *fracking*. Si lo tenemos que prohibir, lo prohibiremos; pero lleguemos aquí con mayor fuerza política para abordar este debate.

Porque además ustedes saben que esta propuesta no saldrá adelante, porque CiU y el Partido Popular han presentado una enmienda a la totalidad. Por eso les decimos que no quememos cartuchos innecesariamente y que hagamos las cosas bien.

Ustedes, por tener el logo verde, no están más sensibilizados con el medio ambiente que el resto; nosotros lo tenemos naranja, pero también nos importa mucho. Lo que queremos hacer es regular (*veus de fons*) –si me permite, señor Milà–, lo que queremos hacer es afrontar los temas con seriedad y con legitimidad. Y no tenemos una postura ingenua: en Cataluña y en el resto de España, hoy en día, no tenemos los suficientes recursos endógenos para abastecernos de energía, no los tenemos. Hoy en día –hoy en día– dependemos negativamente de las energías fósiles. Y de eso ustedes también tienen culpa; todos los gobiernos que han gobernado en Cataluña y en el resto de España, que han asumido responsabilidades, también tienen culpa de que aún hoy no hayamos desarrollado todas las opciones que tenemos en materia de energías renovables. Y ustedes, que estuvieron en el Gobierno durante siete años, también tienen (*veus de fons*)... No se ponga nervioso; si no estoy diciendo nada que no sepan.

Por tanto... Además, en un momento de crisis, desde Ciutadans no queremos dejar de lado ninguna posibilidad que pueda generar riqueza y puestos de trabajo en el territorio. Parece que el *fracking* no va a aportar gran cosa en este sentido, parece que el *fracking* tiene un retorno muy bajo, parece que la creación de puestos de trabajo y la energía que se puede obtener teniendo en cuenta los recursos y los peligros que conlleva..., no es adecuado. Pero nos gustaría tener más información.

Y, por tanto, la postura de Ciutadans es clara: manifestamos nuestra preocupación, hemos actuado parlamentariamente en consecuencia, hemos propuesto una moratoria indefinida, hemos propuesto una comisión de estudio, que esperamos que posteriormente en esta sesión salga adelante, y nos gustaría volver aquí con más información, con más consenso y con más legitimidad a regular, a limitar o a prohibir el *fracking*, según las conclusiones que tengamos en este sentido. Es el orden lógico que nos parece que deberían tener las cosas. Por tanto, nos abstendremos ante su ley; no la vamos a bloquear, por supuesto, que se pueda debatir parlamentariamente, pero pensamos que no es la for-

ma adecuada –ya le hemos contado cuál pensábamos que es–, y, por tanto, nos abstendremos en la votación.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies; bon dia. Estem davant de la presentació de dues comissions d'estudi, una que finalitzaria amb un tràmit legislatiu, la segona que en tot cas es remetria a un altre tràmit, a un tràmit legislatiu posterior. Nosaltres hem cosignat la primera proposta de comissió d'estudi..., perdó, la segona que he anomenat, però, en tot cas, davant d'aquestes dues comissions nosaltres votarem a favor de les dues propostes, però voldríem remarcar que ens sembla bastant més raonable, i bastant més d'acord amb la voluntat d'arribar a conclusions que es converteixin en llei en el mateix tràmit, la proposta formulada per Iniciativa, d'obrir el tràmit legislatiu per regular o prohibir –depèn del que diguin els estudis– el *fracking*.

Nosaltres volem treure conclusions positives d'entrada, a l'inici del debat del *fracking* al Parlament, justament perquè és l'inici d'un debat que ha arribat al Parlament sortosament. I conclusions positives perquè el novembre el Govern adjudica, comença a adjudicar llicències per al *fracking*, s'organitza una resposta ciutadana i el Govern es veu obligat, malgrat que sigui per altres raons, però bàsicament es veu obligat a frenar, a reconsiderar la posició i a començar a desenvolupar un grup d'experts que estudiïn ara..., no al novembre, quan va concedir les llicències, sinó ara, fruit de la resposta i de la preocupació ciutadana, la mobilització. Allò intel·ligent i coherent absolutament hauria estat, al principi, analitzar que en altres països ja estava causant preocupació i, per tant, començar a investigar-ho o començar a analitzar-ho des del principi, abans de concedir les primeres llicències de prospecció, i no pas *a posteriori*.

Nosaltres, veient..., perquè això dels informes dels experts a nosaltres ens produeix certa contradicció. Si és una tècnica que no només s'aplica a Catalunya, que no depèn del clima propi de Catalunya ni depèn de la pedra típica de Catalunya, sinó que és una tècnica internacional que s'està aplicant a molts països, que la promouen multinacionals que aplicaran més o menys la mateixa tècnica, entenem, a tot arreu, bé haurien de servir estudis ja realitzats en altres països o bé s'haurien de promoure estudis supraestatals, diguéssim, científics, que posin blanc sobre negre què és el *fracking*, quines repercussions i quins efectes negatius o positius té sobre el territori i el medi ambient.

Per tant, això que cada territori, cada país faci el seu propi comitè d'experts i la seva pròpia conclusió ens sona més a allargar, a despistar i, en tot cas, a intentar colar d'alguna manera una tècnica que entenem que per a altres països queda demostrat que és essencialment negativa per al territori i per al medi ambient.

Astúries n'ha prohibit l'ús, s'ha dit en diferents ocasions –i ja veieu que em salto la definició del *fracking* i m'ho salto tot per enllestir ràpidament la intervenció; som els últims i, per tant, ja s'ha dit bona part del que s'havia de dir en aquest debat–, i França, Bulgària, Irlanda, Canadà i algunes regions d'Alemanya també n'han promogut moratòries i prohibicions. En el nostre país són cent municipis i onze comarques que a la vista d'aquests informes, d'aquestes reaccions d'altres països i de no tenir la certesa clara de què comporta el *fracking*, han demanat també que es paralitzi l'aplicació d'aquesta tècnica d'extracció d'hidrocarburs.

Són diferents les conseqüències que ja s'han constatat, negatives, del *fracking*: la contaminació d'aqüífers, que, malgrat que hagin d'estar situats a un quilòmetre perquè no siguin contaminats, d'aqüífers n'hi ha a tot arreu en el nostre país; un ús excessiu de l'aigua i d'una aigua que a més a més acaba contaminada; ocupació excloent del sòl, ja no del subsòl, sinó del sòl; ús de productes tòxics –el comitè d'energia i comerç de la Cambra de Representants dels Estats Units xifrava en 650 els elements contaminants de l'aigua i de l'aire que contenen els productes utilitzats per al *fracking*–, i el risc sísmic, que al nostre país no és excessiu, però que casualment part de la meua família és de Torreperogil –Jaén–, afectat també per extraccions de *fracking*, i, com bona part dels habitants d'aquest municipi de Jaén, ja no viuen al municipi, o viuen al cotxe o en caravanes, o han marxat a viure a altres ciutats, justament perquè en un any s'han produït centenars i centenars de terratrèmols que fan perillar la vida dels seus habitants. I ningú pot establir la connexió directa entre les concessions que s'han fet al voltant del municipi per utilitzar la tècnica de fractura hidràulica i els terratrèmols, i probablement mai ningú l'establirà, però no és normal més de mil terratrèmols en un any i dos o tres mesos, des que van començar les llicències d'extracció, o sigui, de fractura hidràulica. I, per tant, també s'han de sumar aquests riscos de jugar amb la natura fins més enllà de les seves possibilitats.

Entenem que el grup de treball creat per la Generalitat aportarà el seu informe. En tot cas, nosaltres des de qualsevol de les dues comissions que es creïn, les que aprovi el Parlament, treballarem no només per analitzar aquest informe, sinó per anar més enllà i consultar totes les fonts necessàries.

I a nosaltres simplement ens fa patir enormement la tensió ambiental que s'infringeix sobre el nostre territori, i a més a més sabem que amb la crisi econòmica s'ha obert una mica també la veda per infringir-hi encara més agressions. Òbviament, quan l'economia, quan el capital no troba sortida fàcil, recorre a dos elements bàsics per fer diners sense pensar-hi gaire, eh?: un és reduir salaris i, per tant, explotar més els treballadors i les treballadores, precaritzar les feines, i l'altre és bàsicament anar a explotar el territori i fer pagar al territori i al medi ambient allò que no seria possible fer-ho pagar en un estat de justícia ambiental i, per tant, havent de preservar la natura. I en aquest sentit tenim un territori densament poblat, fortament edificat, fortament construït, que amb prou feines pot resistir gaire pressió més, amb molts abocadors

fruit d'una indústria i d'una economia que no han pagat el preu per l'ús irrecuperable de molts materials, amb una mineria que no es fa responsable de la recuperació de tot el que genera al conjunt de la conca del Llobregat, amb moltes urbanitzacions construïdes per al gaudi de les segones, terceres residències i dels estrangers que vénen a passar les vacances aquí, amb torres d'alta tensió perquè hem de ser la interconnexió entre el continent africà i amb França, amb tota una sèrie d'infraestructures –trens d'alta velocitat, carreteres, autopistes, etcètera– que cada vegada agredeixen més el territori i que fan gairebé ja insostenible afegir més pressió ambiental, més pressió sobre el medi ambient, al nostre territori.

Per això ens fa doblement patir que s'instauri la tècnica del *fracking* en el nostre país, per l'impacte mediambiental que tindrà, però perquè ja tenim un país molt agredit en el seu territori, en el seu medi ambient.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Antoni Fernández Teixedó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixedó...

Antoni Fernández Teixedó

Senyora presidenta, per...

La presidenta

Per trenta segons. I procuri complir-los. *(Rialles.)*

Antoni Fernández Teixedó

Gràcies, senyora presidenta. Em centraré només en vostè, diputat Sanglas, malgrat que hi han opinions per a tothom, per dir-li el següent. Vostè reclamava seriositat –seriositat–, estem d'acord? Creu de veritat que és seriós poder afirmar que tots els processos i totes les dinàmiques que al món hi han van en contra de l'experiència *fracking*? Recorda el programa en què avui està treballant l'Administració nord-americana i un president ben estimat per vostè, com el president Obama?, o què està passant a Euskadi? Ho dic perquè no ens precipitem sobre aquesta qüestió. Serios és això.

Seriós també, senyor Sanglas, és poder dir en veu alta –ajudi'ns a dir-ho– que aquests permisos o estan denegats o estan extingits. Ajudi'ns a dir-ho. Això és seriós.

També és seriós dir: vostès en tenen la culpa...

La presidenta

Senyor...

Antoni Fernández Teixidó

...després de set anys de tripartit sense obrir la boqueta. No, no, clar...

La presidenta

Senyor...

Antoni Fernández Teixidó

...vostès només obren la boca respecte a nosaltres, no obren la boca respecte a allò que podien fer vostès.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó...

Antoni Fernández Teixidó

I acabo, presidenta, per dir: investigar –hem de poder dir això, senyor Sanglas– no vol dir fer *fracking*. Expliquem això. Si no, no tindrem un debat seriós, ben-volgut diputat.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Gracias. Bueno, sí, habría que decir a casi todos los que han intervenido, pero no...

La presidenta

Però té trenta segons, eh?

María José García Cuevas

No, me centraré, sí, en el argumento que el diputado Milà ha dado en respuesta a mi intervención. Déjeme decirle que no entiendo el argumento, es muy débil. Yo pensaba que estábamos debatiendo una proposición de ley para prohibir una técnica, una técnica industrial que tiene unos riesgos. Si esos riesgos no son gestionables, es una técnica peligrosa y hay que prohibirla; si los riesgos son gestionables, no es tan peligrosa y con los controles adecuados y la normativa adecuada no hay que prohibirla, que es nuestra postura.

La peligrosidad de una técnica no depende de si es para extraer gas o para extraer calor. Si usted me ha dicho que estaría dispuesto a aceptar una enmienda para que el *fracking* no se prohibiera para extraer energía geotérmica estimulada, eso, perdona, pero no tiene ni pies ni cabeza, porque los mismos riesgos que no son gestionables para extraer gas no serían gestionables para extraer calor. Mi postura es que son gestionables para extraer gas y calor. Quizá aquí usted lo que quiere prohibir no es el *fracking*, sino la extracción y el uso del gas. Lo cual es una postura legítima,

es un modelo energético, pero entonces tendría que retirar esta proposición de ley...

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

...que usted mismo entiende que no sería aplicable a la energía geotérmica estimulada y presentar una para el uso de gas, y entonces ya nos posicionaremos en ese punto, pero no en relación con el *fracking*, que es de lo que pensaba que estábamos hablando.

La presidenta

Senyora García Cuevas...

María José García Cuevas

Gracias.

La presidenta

...el debat ja s'ha fet. Són al·lusions, contradiccions, ho vull repetir. *(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)* Senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Sí; gràcies, senyora presidenta. M'honora, senyor Fernández Teixidó, que en un debat on nosaltres no érem un grup proponent es dediqui a citar-nos a nosaltres.

Sí, li reconeixem el canvi de postura del Govern, eh? I estem contents i estem agraïts que el Govern hagi tingut un canvi. Em sembla que ho he dit i ho manifesto. Agraeixo especialment la postura d'alguns alcaldes i regidors seus del territori, que han forçat també la seva formació política a canviar de posició, eh? Per tant, també, diguem-ne, ells també han fet aquesta feina, i no ens hem volgut atribuir res de ningú. En tot cas, pensem que és un debat que hi entra molta gent.

Volem obrir el debat, nosaltres no hem dit..., perquè segurament darrere del *fracking* també poden haver-hi altres tècniques que siguin lesives amb el territori. Volem parlar de totes aquestes tècniques que pugin ser lesives amb el territori.

La presidenta

Senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Ara, volíem enviar un missatge de tranquil·litat també al territori que les coses no es siguin fent d'aquesta manera.

Gràcies.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà. I li demano brevetat.

Salvador Milà i Solsona

Brevetat respecte a les al·lusions que ha fet...

La presidenta

Però...

Salvador Milà i Solsona

...la senyora Inés Arrimadas.

La presidenta

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

No, és que des de la nostra manca d'intel·ligència, davant de la intel·ligència que vostè ha demostrat, li vull dir que aquest grup mai demanarà permís a Convergència i Unió per poder tramitar una iniciativa legislativa i donar oportunitat perquè la gent es pugui pronunciar. *(Aplaudiments.)* De la mateixa manera que el seu grup no demana que hi hagi una comissió d'investigació o una comissió d'estudi abans de proposar lleis perquè s'imposi el castellà a les escoles, i aquí no esperen vostès que hi hagin aquests tipus de comissions.

Per tant, nosaltres tenim molt clar què és el que volem proposar. Volem proposar un tràmit parlamentari on s'escolti...

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

...i on pugui participar tothom.

I només..., acabo dedicant una petita francesilla al senyor...

La presidenta

Sigui molt breu.

Salvador Milà i Solsona

No, molt breu –molt breu. Miri, el convido, senyor Fernández Teixidó, que sortim ara a baix, i allà trobarà les dues cares... *(Fora remor de veus.)* Sortim. No, no, sortim! Sí, sí, sap què s'hi trobarà? *(Persisteix la remor de veus.)* No, no, perquè... Sortim plegadets –sortim plegadets–, i es trobarà a baix les dues cares de la moneda del que discutim aquí: a un costat, la gent d'Alstom, que és una empresa d'ènergies renovables i sostenible que la tanquen, i a l'altre costat, els que s'oposen a una tècnica que vostès abonen, que és

l'economia que no té futur i que es carrega les renovables. Aquesta és la gran diferència.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Sí. Senyora Arrimadas, trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señor Milà, nosotros no hemos pedido permiso a Convergència i Unió para abrir la comisión de estudio. Es más: es que la hemos abierto sin que ellos hayan apoyado la comisión de estudio. No han apoyado la comisión de estudio ni el Partido Popular ni Convergència i Unió. O sea que pedirle permiso, para nada. Ni para esto ni para ningún otro tema. Lo que sí que nos gusta actuar es de forma coherente y con un orden lógico. Primero, estudiamos y debatimos sobre un tema, y, después, regulamos con más legitimidad y con más consenso. Y no nos dejamos llevar por intereses partidistas, sino que pensamos más bien en el interés de los ciudadanos.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació. Farem la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Millo? *(Pausa.)*

Doncs, les esmenes a la totalitat, de devolució, de la proposició de llei han estat aprovades per 69 vots a favor, 53 en contra i 9 abstencions. De conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el sector de l'energia eòlica i la continuïtat de l'empresa Alstom Wind (tram. 401-00004/10)

Abans de passar al punt següent de l'ordre del dia, donarem lectura a una declaració del Parlament de Catalunya sobre el sector de l'energia eòlica i la continuïtat de l'empresa Alstom Wind.

Demano al secretari segon que doni lectura a aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre el sector de l'energia eòlica i la continuïtat de l'empresa Alstom Wind.

»La cooperativa catalana Ecotècnia va ésser pionera en el desenvolupament de l'energia eòlica al nostre país. Va ser responsable, per exemple, de la instal·lació i la connexió a la xarxa elèctrica del primer aerogenerador en tot l'Estat espanyol, l'any 1984. L'any 2007, Ecotècnia va ésser comprada per la multinacional francesa Alstom i es va transformar en l'actual Alstom Wind.

»Actualment encara es pot dir que els aerogeneradors que Alstom Wind fabrica i instal·la internacionalment són tecnologia catalana, ja que tant la seu central del negoci eòlic d'Alstom com el centre de recerca, desenvolupament i innovació es troben a les antigues oficines d'Ecotècnia, a Barcelona, on treballen més de cinc-centes persones, la majoria en llocs de treball d'alta qualificació.

»Des d'aquesta seu es dissenyen íntegrament els diferents models d'aerogeneradors, com el nou generador eòlic marí Haliade 150, de sis megawatts de potència, l'últim i més ambiciós d'aquests dissenys i actualment l'aerogenerador comercial més gran del món.

»Els primers prototipus, però, han estat fabricats i instal·lats fora de les nostres fronteres, en part per l'endarreriment d'un mercat eòlic que no acaba d'arrencar a casa nostra i en part per la forta aposta en matèria d'energies renovables que fan governs com el francès.

»La reducció dels incentius a la producció d'energia amb fonts renovables ha facilitat la pèrdua progressiva de milers de llocs de treball del sector eòlic i el desmantellament de la indústria eòlica pròpia.

»I encara és més important el fet que aquesta indústria pateix la deslocalització i fugida tecnològica d'una tecnologia que era nacional –com el cas d'Ecotècnia– cap a altres països.

»A Alstom Wind aquest procés ja s'ha iniciat, amb el desenvolupament eòlic marí a França, amb la implantació de quatre plantes de fabricació i d'un centre d'enginyeria i de recerca, desenvolupament i innovació, i amb la creació de mil llocs de treball directes i més de quatre mil d'indirectes.

»Al mateix temps, el dia 26 de febrer d'enguany, l'empresa ha fet públiques les seves intencions de tancar dues de les tres plantes de fabricació que té a l'Estat i acomiadar 373 treballadors, noranta d'ells al centre de Barcelona.

»Cal recordar, a més, que el grup Alstom és una companyia que aquest any ha tornat a presentar beneficis econòmics, i ha incrementat un 19 per cent el nivell de comandes i un 4 per cent el nivell de vendes respecte a l'any anterior.

»Així doncs, el futur del sector eòlic català pot ésser el desmantellament i la descapitalització tecnològica. Però també pot ésser un altre si les administracions s'impliquen en la seva defensa, com a indústria estratègica per al país.

»Més enllà de la incertesa temporal que es pateix al nostre territori, aquest sector eòlic i l'herència d'Ecotècnia continuen oferint a Catalunya la possibilitat d'esdevenir referent industrial i tecnològic en un sec-

tor, el de les energies renovables, que representa un element clau per a afrontar els reptes energètics i mediambientals del nou segle.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya considera que la generació d'energia eòlica, essent com és un sector estratègic, requereix emprendre totes les iniciatives possibles per garantir la continuïtat de l'activitat i l'ocupació de l'empresa Alstom Wind a Catalunya, i impulsar des de les diferents administracions implicades les accions que permetin incentivar la producció d'energia amb fonts renovables.

»Palau del Parlament, 10 d'abril de 2013.»

(Aplaudiments.)

La presidenta

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític. Aquesta proposta ha estat presentada... (*Quim Arrufat Ibáñez demana per parlar.*) Senyor Arrufat?

Quim Arrufat Ibáñez

Volíem intervenir per dir que abans ens hem equivocat votant, i volíem aclarir-ho, perquè volíem votar a favor de la proposta de resolució...

La presidenta

A favor de la proposició i en contra de les esmenes a la totalitat.

Quim Arrufat Ibáñez

Exacte. Ha estat un error.

La presidenta

Consta –consta– en acta. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. No, nosaltres no ens hem equivocat en la votació. No, anava a demanar, i lamento no haver-ho pogut comentar amb cap portaveu..., però se'ns feia el suggeriment, ja que també hi han persones interessades en el tema, de sí, ja que hem discutit això..., que poguéssim avançar el punt de l'ordre del dia i parlar de la comissió d'estudi com a següent. Ho dic perquè també té continuïtat en la temàtica, i com que... Era només sol·licitar, si podia ser, canviar les dues comissions: fer primer la del *fracking* i després fer l'altra. Ho dic perquè també hi han persones..., i potser per respecte a elles, que puguin seguir també el debat.

La presidenta

Hi ha algun inconvenient? (*Pausa.*) No? De totes maneres, en funció dels temps que ocupem, potser la següent anirà a la tarda, eh? D'acord? No hi ha cap pro-

blema? De moment, hi van totes dues, però, després, en funció del que vostès ocupin, decidirem.

Proposta de resolució

de creació d'una comissió d'estudi
dels permisos de prospecció i explotació
d'hidrocarburs no convencionals per mitjà
de fracturació hidràulica (tram. 252-00009/10)

Passem, doncs, al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi dels permisos de prospecció i explotació d'hidrocarburs no convencionals per mitjà de fracturació hidràulica. Atès que la proposta de resolució ha estat presentada per cinc grups parlamentaris... (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Sí. Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta. No, només que, com que al següent punt som un dels dos grups parlamentaris que proposa, estem d'acord que es faci com diu el senyor Turull, però en el mateix sentit ens agradaria que si s'ha de fer d'aquesta manera que no es parteixi l'altre debat i que vagi a la tarda. Si podem acordar això, ja que ho fem aquí, i no s'ha fet abans...

La presidenta

No, l'altre debat no es partirà. O es farà sencer o anirà a la tarda.

Albert Rivera Díaz

Jo pregaria, si li sembla bé al Partit Popular, que és l'altre grup proponent, demanar que vagi a la tarda. (*Veus de fons.*) Bé...

La presidenta

Depèn de l'hora.

Albert Rivera Díaz

Ja, però si vostès volen canviar l'ordre, que és contrari al que s'havia pactat, nosaltres, com a grup proponent, diem: hi estem d'acord, sempre que es comenci a la tarda. És la nostra proposta de grup, per tant.

La presidenta

El tema està en la durada –en la durada–, i en les possibilitats de poder fer els dos debats aquest matí. Però si la durada no dona..., doncs, la possibilitat de canviar... De totes maneres, iniciem aquesta comissió i després en parlem, si vol.

Debat i votació de la proposta de resolució presentada conjuntament per cinc grups parlamentaris. I procedirem en primer lloc al torn d'intervenció d'aquests grups propositors. En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Ca-

talunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas. (*Pausa.*) Sanglas, ja pot començar, eh?

Marc Sanglas i Alcantarilla

Molt bé; gràcies, presidenta. En tot cas, com un dels grups propositors de la creació de la comissió per a l'estudi de la tècnica del *fracking*, voldríem començar per un tema més aviat formal, que no en volíem fer esment, però que en tot cas ens sembla també important de reflectir.

Aquesta proposta, com vostès deuen poder comprovar, està presentada en llengua castellana, amb la qual nosaltres no tenim cap inconvenient, tot i que nosaltres vam sol·licitar que també fos presentada en llengua catalana, cosa que per part d'algun dels grups vam tenir alguna dificultat per fer-ho possible. Més que res, són temes d'allò... Que no hi ha cap problema, no cal que es queixin. Vostès exposen la situació de disset famílies... Perdoni –perdoni...

La presidenta

Senyor diputat, si us plau, eh? Intervé el senyor Sanglas –intervé el senyor Sanglas. Senyor Rivera, per favor. Senyor Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Senyor Rivera, jo no he insultat ningú. Jo..., em sembla que he estat prou respectuós amb tothom.

Bé, en tot cas, feta aquesta precisió, que em semblava interessant de fer, volem entrar en el tema de la proposta de creació de la comissió. Ens sembla interessant i necessària, la creació d'aquesta comissió, després de tot el debat territorial que hi ha hagut en el tema, diguem-ne, del *fracking*. Una part del debat, i em penso que ja l'hem realitzat en l'anterior punt..., però ens sembla important, també, posar èmfasi en aquesta ocasió en el fet que s'ha dut a terme la iniciativa governamental de crear una comissió, que ens sembla ja que és un gest important per part del Govern de crear aquesta comissió, però ens sembla, d'altra banda, també, interessant i necessària la creació d'aquesta comissió a nivell parlamentari, perquè entenem que una i altra s'han de poder complementar. Un debat social com el que ha tingut el tema del *fracking* és important que també pugui tenir l'entrada per part d'entitats, ajuntaments, persones del territori i experts preocupats per la matèria.

Per tant, ens sembla que és una bona ocasió perquè a totes aquestes persones que han vist inicialment com per part del Govern es tiraven endavant uns projectes, uns permisos, en els quals no se'ls tenia en compte, els puguem donar la veu. És importantíssim que aquesta gent que s'ha vist per un moment exclosa de tot el procediment d'atorgament de permisos tingui l'ocasió de comparèixer davant d'aquest Parlament i explicar quina és la seva visió.

Volem, perquè entenem que la tècnica del *fracking* com qualsevol tècnica afecta..., no només és un tema extractiu, sinó que té unes afectacions sobre el territori,

i, en aquest cas, molt extensives; el senyor Milà ha pogut mostrar un seguit de fotografies del que comportaven les explotacions de *fracking*.

I, per tant, des d'aquest punt de vista creiem del tot necessari que aquestes persones vinguin i ens expliquin directament als membres de la comissió, no només des d'un punt de vista tècnic, no només des de les necessitats tècniques i econòmiques del país, sinó també quines són les realitats que estan vivint en els seus territoris, què comportaria per a les economies locals qualsevol implantació d'aquest tipus d'instal·lació; instal·lació que, hi insistim, com dèiem abans, tampoc no està garantit el seu rendiment econòmic.

I, per tant, començar a tenir el país foradat com un gruyère per tampoc tenir gaires aportacions ens sembla que no és el camí a seguir. Pensem que el debat energètic els propers anys, hi insistim, anirà cap a les energies renovables i les energies alternatives. I, per tant, com a país, fem aquest debat, siguem intel·ligents, comencem a construir cap aquí, perquè, d'altra manera, quedar-nos i analitzar la qüestió amb paràmetres antics només fa que comentem els mateixos errors que hem comès en un passat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla interessant avançar, estem oberts a la participació de qualsevol persona, intentarem donar suport al màxim de les compareixences que es sol·licitin, perquè entenem que volem un debat ampli. Tot i que no som partidaris d'aquesta tècnica del *fracking*, sí que som partidaris d'escoltar a tothom, som partidaris que tothom pugui tenir el seu espai i explicar-nos la seva visió de cadascun d'aquests temes. I, per tant, ens sembla interessant que com més debat hi hagi, com més ampli sigui..., ens permeti abordar amb serenitat i la fredor necessària tot aquest debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari Socialista l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, aquesta comissió d'estudi sobre les tècniques de fractura hidràulica, o *fracking*, ens permetrà segurament aprofundir en aquesta tècnica per rebutjar-la o per acceptar-la, eh? En tot cas, benvinguda, aquesta comissió d'estudi.

Ara, ja els dic que, instal·lats en aquest punt i en aquest debat, nosaltres creiem que no n'hi ha prou només amb aquesta comissió d'estudi sobre el *fracking*, que ens quedem curts. És per això que animarem tots els grups parlamentaris a la creació d'una comissió o d'una subcomissió, que es constitueixi o que depengui de la comissió corresponent del Parlament, que analitzi, estudiï, debati, ajudi el Govern, reflexioni sobre els problemes energètics del país, no només debats sectorials –ara, perquè tenim la problemàtica del *fracking*,

doncs, parlem d'això–, parlem del conjunt de la política energètica que necessita el país.

Perquè la crisi actual no és tan sols una crisi financera, és també una crisi energètica, és una crisi de models de producció, de consums insostenibles, que nosaltres creiem que hem de canviar. I opinem que caldria aprofundir sobre quatre vectors sobre els quals seria desitjable arribar a amplis consensos: la garantia de subministrament, la garantia de qualitat energètica que necessita el país, la competitivitat de l'economia catalana, el canvi climàtic i els seus efectes, que tenen a veure essencialment amb la política energètica.

Per això benvinguda sigui aquesta comissió d'estudi sectorial. Però creiem que el que cal és abordar una reflexió més profunda. Dit d'una altra manera, també, encara estem esperant que el Pla de l'energia i el canvi climàtic que va anunciar a bombo i platerets l'anterior conseller d'Indústria, el senyor Mena..., doncs, encara no s'ha discutit en seu parlamentària.

També hem vist que en l'acord de governabilitat signat entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya hi havia una proposta que anava en la línia de fer una modificació d'aquest Pla de l'energia que el mateix conseller va anunciar en la seva compareixença. Doncs, és un motiu més per abordar aquest tema, perquè nosaltres pensem que és un tema estratègic per al país, parlar d'energia, que, per tant, no és una qüestió que estigui subjecta només o que hagi d'estar subjecta només –aquesta és la nostra visió– a la confrontació entre opcions polítiques o entre grups parlamentaris. Jo crec que el que toca com a país és tenir aquí unes dosis de responsabilitat i discutir, doncs, tot un seguit de problemàtiques que tenim al damunt de la taula: com fem aquesta migració, aquesta transició d'un model que es basa bàsicament en els hidrocarburs a un model més sostenible, més renovable; com fem aquesta transició; com des d'aquest punt de vista analitzem tots aquests temes.

Per això els deia que benvinguda sigui aquesta comissió d'estudi, perquè tenim un problema greu i puntual, que és el tema del *fracking*, però nosaltres els animarem a la creació d'aquesta comissió, d'aquesta subcomissió parlamentària que estudiï les polítiques energètiques i de canvi climàtic, com fan altres parlaments europeus, no?, nosaltres no volem ser menys, per tal de buscar consensos estratègics.

I també els proposarem que, com a pas previ a aquesta revisió del Pla de l'energia que han anunciat, recuperem –i nosaltres recuperarem i farem la proposta– de proposar la celebració de la segona convenció catalana del canvi climàtic perquè permeti a tots els agents econòmics, socials i ambientals reflexionar al voltant dels temes de l'energia i del canvi climàtic, i per tant buscar aquests acords amb el Govern i amb el conjunt de les forces parlamentàries.

Moltes gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, presidenta. Realment, *parole, parole, parole*. Potser ho haurem de tornar a explicar. I faig història. Va haver-hi un moment determinat en la història legislativa d'aquest país que precisament des d'Iniciativa per Catalunya es va proposar una modificació del Reglament perquè en la tramitació dels projectes de llei hi hagués el que se'n deia «les compareixences». Les compareixences consistien en el fet que tots els sectors interessats en un tema que es volia debatre..., a partir que hi havia un document inicial que era una proposició de llei, a partir d'aquí, es discutia, s'escoltava, es formulaven esmenes i al final es prenia una decisió en un sentit o un altre.

Nosaltres varem entomar aquest debat, el debat de la proposició, en el sentit que he explicat abans, no? Dic això perquè escoltant algunes intervencions que hi han hagut aquí..., per la ciutadania, pels pocs que a hores d'ara encara ens segueixin, pot semblar allò, del més raonable: és clar, primer parlem-ne, primer escoltem a tothom, primer veiem els pros i els contres, i després decidim.

Bé, després del que s'ha dit avui aquí, malgrat que ho han explicat tres vegades, potser ara haurem de dir: «Cada vegada que vingui un projecte de llei del Govern o una proposició de qualsevol grup d'aquesta cambra, haurem de dir: "No, primer fem una comissió d'estudi i després ja parlarem...", doncs, dels pressupostos o de qualsevol legislació."» I diran: «No! Però que t'has tornat..., que t'has begut...» (*Veus de fons.*) Sí, això; diran: «Però, home, ara no toca! Això va anar bé per marejar el tema del *fracking*, però ara que no tenim les compareixences?, que no tenim la possibilitat que tothom s'expliqui en el tràmit? Ara no toca! Allò va anar bé per això.» No, els ho recordaré cada vegada.

I recordarem una segona cosa. El dia que el Congrés dels Diputats de Madrid aprovi, amb els seus vots o sense els seus vots, perquè tenen majoria el Partit Popular –però potser en aquest tema de la *energía extrapeninsular*..., no sé que faran–, el dia que aprovin aquest projecte de llei i es converteixi en norma i s'aprovin les disposicions addicionals segona i tercera, que diuen que aquesta competència passa a l'Estat, no els perdonarem ni els permetrem que ningú, ni des del Govern ni des de cap grup, surti a dir: «Llàstima!, no ho sabíem! Ens han tret una competència! Haurem de posar un recurs d'inconstitucionalitat!» No. Ja ens ho van fer en el tema de l'impost sobre els dipòsits bancaris, no?, eh?: quan el podíem posar no el vam posar; quan era el moment, llavors sí, es va poder posar, perquè ja sabem que Madrid ens els traurà.

I això és el que hem de deixar molt clar, escolta. Creem frustració en la ciutadania. Perquè se sap perfectament que quan els partits polítics discuteixen és per-

què tenen algun projecte al darrere. Algú creu en aquest país que cap dels grups d'aquesta cambra no tenim clar –i s'ha traspuat en les intervencions– quin és el posicionament sobre el debat energètic, sobre els tipus d'energia que volem o no? És clar que sí! Doncs, diguem-ho clar: «Sí, estem per l'energia del petroli i estem per apurar el *peak oil* fins el final.» Doncs, diguem-ho, però no anem fent trampetes: «Sí, estem per les renovables», «sí, estem per aplicar-ho amb matisos», o «estem per fer moratòries»; però no diguem: «És que no ho sabem, de què parlem.»

Ara escoltarem a tothom que vulguem, escoltarem, però al final la gent que vingui diran: «I vostès ara què decidiran?» Diu: «Bé, ara ho veurem; ara, potser, farem una proposició; ara veurem què fem.» I diran: «Noi, ens costen molt cars, aquests diputats, per la feina que fan!» Perquè, és clar, escoltar molt, xerrar molt, però decidir poc, en els temes que realment preocupen la gent.

I aquesta és la qüestió; re més. És dir: «Explicitem el projecte d'un i el projecte de l'altre.» Presentin un projecte dient que volem una moratòria temporal. Doncs, bé, discutim això. Però el que no pot ser és, simplement, parlem-ne, parlem-ne, parlem-ne, i mentrestant decideix..., qui decideix és Madrid.

I ens ho hem de fer mirar, és clar, perquè quan fem pactes perquè aquest país pugui decidir el seu futur i perquè puguem dir com volem ser quan siguin grans, només és per institucionalment com volem ser? O és que arribarem potser al moment en què quan arribem a la independència ja no tindrem país per governar, perquè ja ens l'hauran destrossat? Perquè mentrestant mirem a un altre costat, ens quedem molt còmodes! Dret a decidir en l'autogovern, sí; en el tema del territori, bé, ja se sap, funciona el pacte Convergència i Unió - PP. Home, potser algú ens demanarà explicacions sobre això. (*Veus de fons.*) Ah, no?; no funciona així? Doncs, en veurem les conseqüències.

Gràcies.

La presidenta

Ara, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, señor Sanglas, se re-tratan ustedes mismos. ¿Ustedes se creen que estamos aquí hablado de una preocupación grave del territorio y ustedes lo que sacan es que la propuesta que hemos presentado está en castellano? Sí, está en castellano. ¿Les ha entrado un sarpullido por coger la página en castellano o qué? (*Remor de veus.*) Sí, está en castellano, que es la lengua materna del 55 por ciento de la población de Cataluña, según el Idescat. Les guste o no. Y después vamos a debatir una moción que hemos presentado que está en catalán, porque –nosotros– bilingüismo es eso, libertad. Y no le voy a dedicar más tiempo, porque no se trata de hablar del castellano ahora.

Respecto a la comisión del *fracking*, Nosotros, desde Ciutadans, hemos impulsado y hemos promovido una comisión de estudio sobre el *fracking* para buscar el mayor consenso posible de esta cámara para que se afronte la regulación de esta técnica con la mayor legitimidad y con el mayor reconocimiento posible.

Los motivos para pedir esta comisión ya los hemos comentado antes, pero son muchos: los potenciales peligros, las tendencias que ha habido en otros países de prohibir o de solicitar moratorias sobre los permisos, la falta de conocimiento expreso que tenemos de cuál puede ser el impacto del *fracking* concretamente en Cataluña, teniendo en cuenta cuáles son nuestras reservas de agua, cuál es nuestro tipo de suelo, cuál es la distribución territorial, etcétera; la falta de transparencia que ha tenido este Gobierno a la hora de conceder los permisos también es un elemento muy importante, y la característica técnica que tiene este tema. Y por eso creemos que merece una comisión de estudio. Hay otras temáticas que puede ser que no la necesitarían, pero esta sí.

Por tanto, desde Ciutadans nos gusta actuar con prudencia y con responsabilidad, y hemos impulsado esta comisión de estudio, buscando el mayor consenso posible. Hasta ahora no hemos conseguido el consenso de Convergència i Unió ni del Partido Popular, pero a ver si, con el cambio de rumbo del Gobierno, pues, podemos tener al menos el apoyo de Convergència i Unió.

El objetivo de esta comisión, ¿cuál es? Tener una orientación clara de cuál puede ser el *fracking* en la planificación estratégica de la energía en Cataluña, si queremos que tenga algún papel. Dar mayor transparencia por parte de la Generalitat a todos los permisos que sean concedidos, a ver cuáles son los criterios, etcétera. Garantizar una participación democrática de todas las fuerzas políticas. Dar voz al territorio, que podamos escuchar a expertos, que podamos escuchar a las plataformas, a las entidades locales afectadas. Y sacar conclusiones para orientar la regulación del *fracking*.

Y, señor Milà, a mí me ha preocupado muchísimo su intervención. ¿*Parole, parole, parole*? No sé. Yo llevo aquí muy pocos meses como diputada, pero me parece que las comisiones de estudio tienen que ser algo muy serio. No sé, a lo mejor es que usted lleva mucho tiempo aquí y no le da tanta importancia, pero nosotros cuando lo hemos presentado no tenemos la intención de echar tierra sobre este tema, ni muchísimo menos; ya sabe cuál es nuestra posición al respecto y la preocupación que tenemos con el *fracking*. Lo que tenemos es que arrojar luz –luz–, tanto sobre la concesión de permisos, que nos parece muy sospechosa, como sobre los posibles impactos que puede tener el *fracking* en Cataluña.

O sea que *parole, parole, parole*, por nuestra parte, no; no sé si por parte de otro grupo, pero por la nuestra, no. Y *parole, parole, parole* quizá sea lo que ustedes hicieron durante el *tripartit*, porque, si se hubieran desarrollado todas las técnicas de energías renovables durante los siete años que ustedes llevaron esta res-

ponsabilidad, puede ser que hoy no estaríamos aquí hablando; así que *parole, parole, parole*, mejor no hablamos.

Una cosa muy importante es que esta *comissió* para nosotros conlleva implícitamente la moratoria urgente e indefinida de todos los permisos que se hayan concedido hasta el momento; no concebimos una cosa sin la otra. Mientras hablamos del tema se paraliza el *fracking*, se paralizan las concesiones, y esperamos que esto también sea reconocido.

Y otra cosa muy importante es que hemos delimitado el tiempo en el que esta comisión tiene que sacar frutos. No queremos que se eternice, señor Milà, nos preocupa también, no queremos que se eternice. Hemos determinado que nos gustaría, en seis meses como máximo, poder tener unas conclusiones fundamentadas, unas conclusiones claras que puedan orientar a todos los grupos parlamentarios su posición respecto a una legislación sobre el *fracking* y que no pueda venir aquí ningún representante a decir que no podemos prohibirlo porque no tenemos información. Nuestra orientación y nuestra intención es que después de esta comisión todos tengamos los argumentos suficientes como para fijar nuestras posiciones políticas, y por eso lo hemos impulsado.

Y lo hemos impulsado porque no queríamos hacer del *fracking* una bandera de Ciutadans. Nosotros queríamos que participáramos todas las fuerzas políticas en una comisión de estudio para escucharnos a todos, para escuchar a expertos y para dar voz al territorio, así que solicitamos a todas las fuerzas políticas de esta cámara, tanto las que nos han dado apoyo en un principio como a las que no nos lo han dado hasta ahora, a que se sumen, porque pensamos que es importante para decidir el futuro del *fracking* en Cataluña, si es que tiene que tener algún futuro, y también para hablar de cuál va a ser la planificación estratégica de la energía en Cataluña.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Seré molt breu, perquè entenc que és una continuació, entenem que és una continuació del debat anterior. Donarem el nostre vot favorable també a aquesta comissió. Hauríem preferit l'altra comissió, la que ja es feia amb tràmit legislatiu, i nosaltres en tot cas també donarem suport a aquesta. L'objecte d'aquesta comissió, que especificava la proposta inicial a iniciativa de Ciutadans, entenem que és una base molt petita que haurem d'ampliar. Plantejar tractar sobre la moratòria sobre els permisos i llicències atorgats, la seva possible suspensió i l'estudi i l'anàlisi dels informes d'impacte ambiental, social i econòmic..., nosaltres entenem que la comissió també hauria d'arribar a conclusions concloents, diguéssim, sobre la viabilitat

o no, en termes ambientals, del *fracking* al nostre territori.

Entenem que aquesta és una petició sorgida dels moviments socials, dels moviments de defensa del territori, que cristallitza en aquesta proposta de comissió d'estudi, que hauríem preferit que fos l'altra, però que almenys, com a mínim, quedi aquest espai per analitzar l'impacte del *fracking*.

I entenem que a més a més, implícitament, diguéssim que políticament, no jurídicament però políticament, hi ha d'haver el cert compromís del Govern que, mentre durin els estudis, hi ha una moratòria efectiva sobre les llicències. És a dir, al que no s'hi valdrà o políticament no seria defensable és estar analitzant l'impacte del *fracking* i seguir concedint llicències malgrat que es presentin tots els informes que ara, segons la llei, es poden presentar i, per tant, poden aspirar que se'ls doni llicència a aquestes empreses. Entenem que políticament hi ha d'haver l'acord del Govern de fer una moratòria efectiva de les llicències del *fracking* fins a les conclusions d'aquesta comissió i fins que aquesta comissió pugui o fruit d'aquesta comissió es pugui decidir si es va cap a un tràmit legislatiu per a la seva prohibició, per a la seva regulació o per al que sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, estamos hablando de otra cosa; ahora hablamos de una comisión de estudio. Después de una breve introducción, se nos propone la creación de una comisión que estudie normativa, problemas e impacto ambiental, social y económico del *fracking*, y que trate la moratoria de los permisos de prospección y explotación concedidos por la Generalitat, que no ha concedido ninguno, porque no le compete; también que trate la posible suspensión de estos permisos de explotación que no están concedidos ni solicitados, y finalmente el estudio de informes de impacto ambiental, social o económico, sin especificar qué informes, quién los suministra, para que podamos valorar la solvencia de los informes que se nos propone estudiar.

El texto de la propuesta no es correcto, ni imparcial, ni objetivo. Hemos detectado cierta improvisación y falta de rigor. Queda claro, por la redacción de la propuesta, que la comisión se constituye, entre errores de concepto y de información, no con un afán positivo y objetivo de aprender sobre lo que no se sabe, de entender una cuestión técnica y social que es de gran complejidad, de detectar lagunas normativas o de control para solucionarlas, en definitiva, garantizar mejor la seguridad de las personas y del medio ambiente. El planteamiento de entrada de la comisión no es ni constructivo ni imparcial; es un planteamiento en negativo, como coartada o justificación para sostener la

posición *antifracking* de las fuerzas de izquierda que están proponiendo esta comisión.

En teoría, una comisión de estudio debe ser un ámbito abierto y objetivo, que valore opciones en igualdad de oportunidades y que llegue a unas conclusiones que están por escribir cuando se inicia la comisión. Pero es que ustedes las conclusiones las han escrito ya en la propia redacción de la propuesta de constitución de la comisión. Si los posicionamientos están tan claros y son inamovibles desde el principio, como nos ha dicho el propio diputado Milà, el foro de debate es absolutamente inútil. Y en el caso de este Parlamento también es un derroche de medios públicos; nuestro tiempo, también. Seis o tres meses, cuatro, cinco: es igual. Es tiempo que no deberíamos dedicar a montar una apariencia de debate sobre lo que ustedes parece que ya no tienen nada que aprender ni nada que debatir.

Hay otro aspecto que debemos considerar, que es el competencial. Dado que el Estado es quien debe autorizar estas instalaciones y dado que es estatal la normativa aplicable –hablamos de la prospección y la explotación, que es lo que ustedes proponen–, parecería más adecuado que fuese el Congreso de los Diputados la institución que analizase requisitos, controles, legislación, para ver si son suficientes los actuales o si hay que introducir modificaciones. El propio ministro Soria, lo sabrán ustedes que ya ha anunciado públicamente que esto se está valorando.

Es evidente que en este caso a Ciudadans, que es un supuesto defensor de la no injerencia competencial, le ha podido más en este tema un planteamiento ideológico e ideologizado, al más puro estilo de la izquierda socialista más tradicional y más inmovilista. (*Remor de veus*.) Es evidente que desde el Parlamento de Cataluña..., es evidente, escuchen, que desde aquí, sin apriorismos y con la información correcta, se podrían aportar grandes ideas; pero puesto que el grueso del trabajo en este ámbito corresponde al Estado, sabemos que el Gobierno de la nación ya se está ocupando de ello, también sabemos que en el Congreso hay opciones políticas, como el Partido Socialista, que están presentando interpelaciones y propuestas, entendemos que no es esta comisión en este Parlamento la mejor manera de optimizar los recursos públicos al servicio del ciudadano. Es una duplicidad institucional evidente.

Finalmente, debemos tener en cuenta también que el Gobierno de la Generalitat puso en marcha el 12 de febrero un grupo de trabajo para fijar una posición objetiva y documentada sobre la investigación de hidrocarburos por fractura hidráulica. En primer lugar déjennos decir, señores del Gobierno, que sorprende y preocupa que la Generalitat detecte la necesidad de fijar una posición intelectualmente solvente en este tema, con expertos y con técnicos, cinco meses después de haber otorgado los tres primeros permisos de investigación. Siempre se agradece que la Administración se informe mejor, pero en este caso detectamos por parte del Govern cierta improvisación, y también, permitan, cierta sobreactuación, como respuesta más populista que responsable a la presión territorial.

En cualquier caso, estando este grupo de trabajo constituido oficialmente en el Govern, y con el compromiso de presentar sus conclusiones en el próximo mes de mayo, entendemos que por cortesía, y también por lealtad institucional hacia el Gobierno de Cataluña, deberíamos esperar a que nos presente las conclusiones de este estudio, que estoy segura de que el *conseiller* Puig lo hará en la Comisión de Empresa sin que se solicite. Poner en marcha una comisión de estudio en paralelo en este Parlamento con el Gobierno es otra duplicidad y una evidente muestra...

La presidenta

Senyora diputada...

María José García Cuevas

...de desconfianza –acabo, gracias, presidenta– hacia el Gobierno, sobre todo muy sorprendente por parte de los grupos que apoyan al Gobierno, Convergència i Unió y Esquerra.

Por nuestra parte, expresadas todas nuestras reticencias en relación con la objetividad, oportunidad, utilidad y efectividad de la comisión que se nos propone, manifestamos también que por supuesto que somos favorables a suministrar la máxima información y con la máxima transparencia, aunque no sea por los cauces competenciales, ni institucionales, ni temporales que entendemos más adecuados. Por lo tanto, no vamos a votar en contra de la constitución de esta comisión.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, diputats, diputades, membres de la plataforma, alcaldessa de Riudaura, per iniciar el tema jo voldria fer primer algunes consideracions.

La primera consideració és que, respecte a la tècnica de la fractura hidràulica, comentar que en aquests moments, i tot i que està prohibida en alguns països europeus, en d'altres en aquests moments s'està començant el debat, com pot ser Alemanya; que és una tècnica en evolució, que depèn de com s'aplica i a quin tipus de sòl s'aplica, però sí que molts apunten que és una tècnica de perill ambiental: molt consum d'aigua, contaminació del subsòl, alteració dels paisatges, increment de la sismologia, trànsit pesant, etcètera. La majoria dels que som diputats aquí –ja ho ha dit el meu company Fernández Teixidó–, com en molts altres temes, no estem prou formats per emetre un judici científic-tècnic sobre el tema, i, per tant, crec que és important aquesta comissió.

Segona consideració. Les autoritzacions donades o sol·licitades per la Generalitat estan aturades en aquests moments, per a la seva extinció o la seva denegació com a llicències. També fer notar que a vegades, quan una empresa demana una llicència, no explica exactament quina és la seva intenció futura, però dir que en tot cas en aquestes llicències no s'anomena explícitament la tècnica de fractura hidràulica, i diré el perquè: perquè és investigació i no explotació. En tot cas, la Generalitat només té competència per investigar el subsòl, i mai per a l'explotació, perquè aquesta competència la té Madrid. També aclarir que la prospecció/investigació, en contra d'alguns arguments, no implica fractura hidràulica, no implica *fracking*: no hi ha tractament, com en l'explotació, on hi ha l'aigua i hi han els elements químics i dissolvents; per tant, la investigació no vol dir que hi hagi *fracking*.

Tercera consideració. S'ha creat una comissió tècnica interdepartamental de la Generalitat de Catalunya per conèixer i analitzar els efectes i disposar dels instruments necessaris per poder prendre les decisions més útils per a la ciutadania, i això es farà en un termini de tres mesos. I avui aquí discutim la creació d'una comissió d'estudi per tal de conèixer els pros i els contres, els beneficis i els perjudicis, les oportunitats i els riscos, els avantatges i els inconvenients, els aspectes negatius o els aspectes positius de l'aplicació d'aquesta tècnica.

I, dit això, fer constar que nosaltres, des del Grup de Convergència i Unió al Parlament i des del mateix Govern, com ho ha demostrat amb la seva pròpia creació d'aquesta comissió interdepartamental, volem en primer lloc conèixer què hi ha en el nostre subsòl; és important saber si hi ha hidrocarburs o hi ha gas, igual que també és important conèixer si en el nostre subsòl, doncs, tenim aigua, tenim carbó, tenim petroli... Escoltin, en el meu municipi hi ha una mina de petroli, que no està en explotació –va ser a principis de segle–, però hi ha una mina de petroli. El coneixement és important en tots els àmbits.

També volem aprendre, però amb base científica i de coneixement, no només ideològica, i a partir d'aquí decidir. I és molt important que Catalunya conegui i pugui decidir sobre les seves reserves energètiques. Dret a decidir, s'ha dit aquí en algun cas: com en moltes altres coses. Mirin, el País Basc ha decidit –perquè aquí també s'ha comentat– fer una explotació de *fracking* i el mateix Govern hi participa amb un 10 per cent del capital. Però no pateixin, Catalunya no és com el País Basc: ells fan pavellons per picar pedra o per picar fusta i nosaltres fem biblioteques; ells tenen concert econòmic i nosaltres tenim solidaritat econòmica sense límits i ofec econòmic. Per tant, Catalunya haurà de fer el seu propi camí. (*Remor de veus.*)

Però que ningú no es confongui, no defensem ni interessos ocults, ni tenim por al debat, el que volem és dialogar i dialogar i conèixer. I, per això, el nostre vot serà favorable a aquesta comissió d'estudi, que en dos, tres, quatre o sis mesos, tal com s'ha dit aquí, es pugui tenir.

I volem que aquesta comissió d'investigació sigui àmplia i que tothom hi tingui cabuda; que hi tinguem els

millors científics que ens expliquin i ens assessorin; que el Govern expliqui les conclusions i les del seu informe; que tinguem la gent del territori que ens mostri les seves pors i els seus neguits; que tinguem els millors geòlegs, i sismòlegs si és convenient, perquè ens orientin i ens comentin sobre aquest tema; que tinguem els alcaldes, els regidors, els presidents de consells comarcals que ens expliquin les seves inquietuds i les de la gent que representen, i, sobretot, que hi tinguem la saviesa popular.

I quina és la saviesa popular? Els en posaré alguns exemples. En un moment donat hi ha un tècnic que busca aigua concreta en un indret, i resulta que hi ha una persona del poble que té coneixement del territori i sap que allà no cal que hi busqui aigua, ni allà ni a qualsevol altre lloc, perquè allà no n'hi ha.

O aquell geòleg o arquitecte que diu: «Aquí, no hi construïu, perquè aquí només hi ha guix i aigua, i, per tant, això no serà bo.»

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Ribera i Puig

En definitiva, volem que hi hagin aquelles persones que coneixen el territori i saben les seves característiques.

I el nostre objectiu ha de ser legislar i legislar correctament, després de conèixer quin és l'estat de l'art, sempre amb el respecte al medi ambient, al territori, al medi natural i a les persones.

I a mi m'agradaria dir una cosa...

La presidenta

Senyora diputada...

Montserrat Ribera i Puig

Molt ràpidament, acabo de seguida. Vostè parla de paraules, senyor Milà, i li'n posaré un petit exemple. Imagini's que ara diem que volem matar elefants; jo no en mataria cap perquè sóc incapaç de matar una mosca, però... I diem: «Doncs, com que volem matar elefants, legislem que no es poden matar elefants.»

Escolti, si no tenim elefants en el nostre territori, serà molt absurd que legislem. Per tant, primer, sapiguem l'estat de l'art, i a partir d'aquí fem el que s'hagi de fer. I vostès van fer una revisió l'any 2009 del Pla de l'energia de Catalunya i aquí es feia menció en aquest tipus de tècniques, i vostès no van legislar per prohibir res.

Per tant, només dir que nosaltres donarem suport en aquesta comissió, que legislem després, i que legislem bé, amb coherència, amb la terra, amb el territori i amb el futur que volem deixar als nostres fills.

Gràcies.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Arrimadas, per...?

Inés Arrimadas García

Por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora García Cuevas, es competencia de la Generalitat aprobar permisos de investigación con el *fracking*, lo es, lo es porque lo dice una normativa y, además, le digo que si ustedes piensan que no lo es, ¿por qué no los han recurrido? ¿No hacen sus deberes cuando piensan que les pisan las competencias?

Además, si usted tiene tanto conocimiento de este tema, por favor, ilumínenos, participe usted también en la comisión de estudio y comparta su conocimiento con nosotros. Y, al margen de usted como experta, podremos llamar a otros expertos que quizás no tengan condicionada su posición tanto como usted.

Nosotros lo que queremos es que haya debate, porque lo que queremos es más información para poder tomar una posición política más fundamentada y más lógica.

Muchas gracias.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Molt breument. Agrair-li, a la senyor García Cuevas, perquè em sembla que ho ha explicat perfectament... És a dir, tot el que he intentat explicar al curs de la intervenció respecte de quines són les veritables intencions del Partit Popular i del Govern de Madrid, vostè ho ha explicat perfectament. I, per tant, li agraeixo que hagi estat tan explícita, *que para qué lo vamos a discutir aquí, si tenemos un gobierno en Madrid, ¿no? (Rialles.)* Vull dir que això és perfecte.

Senyora Montserrat Ribera..., no, no entraré en això. Només dos temes..., ha tocat dos temes molt delicats, avui. Ha dit allò dels bascos, que ells piquen pedres i tallen fustes i nosaltres fem biblioteques..., però és que, a més, encara pitjor, ha fet una al·lusió a la monarquia amb aquest tema dels elefants. Fem-nos-ho mirar!

Gràcies.

(María José García Cuevas demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas..., trenta segons.

María José Garcia Cuevas

Presidenta, pero es que tengo dos alusiones muy directas y personales. Bueno. A ver, el título de la propuesta que debatimos es «Propuesta de resolución de creación de una comisión de estudio» –no de los permisos de investigación, ¿eh?, dice– «de los permisos de prospección y explotación de hidrocarburos no convencionales por medio de la fracturación hidráulica»; o sea, estamos hablando de unos permisos que no se concede a la Generalitat porque competencialmente no le corresponde.

Luego, señor Milà, no es que yo esté diciendo que lo hagan en Madrid. Estoy diciendo que se haga en Madrid lo que compete a Madrid y que se haga aquí lo que nos compete aquí. *(Remor de veus.)*

Y como aquí no compete conceder permisos de prospección y explotación, sino que lo que compete es conceder permisos de investigación, quizás si la comisión se llamara «Comisión de Estudio de los Permisos de Investigación de Hidrocarburos», pues, podríamos plantearnos si tiene sentido competencial hacerlo aquí, pero es que es «explotación» y «prospección», que corresponde a Madrid.

La presidenta

Senyora Garcia Cuevas..., ja està.

María José Garcia Cuevas

Para finalizar, presidenta... Si ustedes quieren aprender, pues, se leen toda la documentación que hay, pero la técnica y la solvente.

O sea, yo no estoy ocultando información a nadie. Aquí se han dicho muchas cosas y cada cual responderá de la credibilidad y de la solvencia de sus conocimientos, de su formación y de las fuentes de información que utiliza. Y nada más.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Un cop acabat el debat...

(Montserrat Ribera i Puig demana per parlar.)

Senyora Ribera...

Montserrat Ribera i Puig

Només dir al senyor Milà que jo tinc molt respecte pels bascos, i que he dit «elefants», però podia haver dit «tigres» o qualsevol animal del zoològic que tenim aquí al costat.

(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sanglas...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per al·lusions. Senyora Arrimadas, li auguro una llarga carrera parlamentària. Ha aconseguit que una proposta que era conjunta s'hagi..., ens hagi renyat a dos grups parlamentaris que la presentàvem conjuntament –la hi auguro.

Pel que fa a la proposta, nosaltres l'únic que vam demanar, no que no es presentés en castellà, vam demanar una còpia en català, que vostès es van negar... I, per tal de no encallar el projecte, per tal de no encallar el procés, perquè ens semblava que la finalitat era important, vam decidir tirar-ho endavant. L'únic que els vam demanar és que la proposta estigués escrita en català i en castellà, i vostès s'hi van negar; simplement.

(Remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació. *(Veus de fons.)* No, senyora Arrimadas; ja hem acabat les al·lusions i ja han parlat suficientment. *(Alguns aplaudiments.)* No.

Passem a la votació. *(Remor de veus.)* Passem a la votació de la proposta de resolució.

Comença la votació.

Senyor Fernàndez? *(Pausa.)* Sí.

Senyor Santi Rodríguez? *(Pausa.)* Sí.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses
de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Ara farem el punt 6. El punt 6 és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Atès que la nova composició de les comissions està inclosa en el dossier del Ple i que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi de la seva lectura. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, complimentat el que estableix l'article 41.2 del Reglament, suspendrem ara la sessió... *(Veus de fons.)* Un moment..., la reiniciarem a les quatre de la tarda.

A les quatre de la tarda hi haurà el primer punt, que és la Declaració del Parlament amb motiu de l'Any Internacional d'Estadística; a continuació, farem el punt 3, que és la Comissió d'Investigació sobre els Casos d'Espionatge Polític; i, a continuació, si no hi ha cap inconvenient, passarem al punt 8, que és el decret llei, i després, a la proposició de llei. Si no hi ha cap inconvenient, ho farem així. D'acord? *(Pausa.)*

(Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.)

Senyor Lucena...

Maurici Lucena i Betriu

Voldria saber, presidenta, per quin motiu es proposa aquest canvi?

La presidenta

Se m'ha demanat la possibilitat d'aquest canvi. Atès que la Proposició de llei de modificació de la iniciativa legislativa popular..., el debat a l'esmena de la totalitat ja no és, perquè s'ha retirat l'esmena. I, en aquest sentit, demanen la possibilitat que es faci el decret llei.

Maurici Lucena i Betriu

Nosaltres preferiríem que se seguís l'ordre del dia com estava previst.

La presidenta

Doncs, d'acord.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a les dues de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reiniciem la sessió.

En primer lloc, comunicar-los que els proposo l'alteració de l'ordre del dia de tal manera que el debat del punt número 11, una interpellació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi, es pugui substanciar a continuació del punt número 8, com a primera de les interpellacions. Tant el diputat interpellant com el membre del Govern hi estan d'acord. Val? *(Pausa.)*

S'aprova, doncs, per assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Declaració

del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de l'Estadística (tram. 401-00003/10)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'any internacional de l'estadística. Procedirem ara a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu de l'Any Internacional de l'Estadística, que ha estat signada per tots els grups parlamentaris.

Abans de començar, em plau saludar en nom de la cambra, els representants el món acadèmic i científic de l'àmbit de l'estadística que avui ens acompanyen. Prego al secretari tercer, il·lustre senyor Josep Rull, que iniciï la lectura.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«L'any 2013 ha estat declarat Any Internacional de l'Estadística per les principals associacions acadèmiques, professionals i científiques internacionals amb la intenció de promoure la consciència pública de l'impacte de l'estadística en tots els aspectes de la vida i de la societat.

»L'Any Internacional de l'Estadística és una ocasió excel·lent per a difondre les contribucions d'aquesta ciència a la millora del coneixement humà en tots els camps de la ciència, tant de les ciències naturals com de les socials o humanístiques. Des de la recerca biomèdica, econòmica o social fins a les aplicacions industrials, des de la gestió de les ciutats o les empreses fins als estudis electorals o criminològics, és difícil trobar alguna activitat humana en què l'estadística no tingui incidència.

»L'estadística oficial apareix ja a Catalunya en els fogatjaments del segle XIV, que eren una relació de focs o llars, precedent dels censos moderns, i es concreta en les institucions pròpies del segle XX, amb les intermitències característiques de la història recent.

»L'estadística com a disciplina científica neix a l'inici del segle XX amb els treballs de Karl Pearson. Durant el segle XX es desenvolupa una teoria capaç d'extreure tota la informació de les dades recollides i aplicar-la a la creació d'instruments per a la recerca en agricultura, en salut pública, en el control de qualitat i en els avenços socials i econòmics. A Catalunya l'obra pionera d'alguns acadèmics a partir dels anys cinquanta ha fructificat en una activitat docent i investigadora de nivell internacional a les universitats i als instituts de recerca. Hom pot comptar al voltant de tres centenars d'investigadors directament relacionats amb l'estadística, agrupats en una vintena d'equips de recerca, a banda dels grups que la utilitzen com a eina fonamental en llur metodologia.

»L'evolució de la societat actual, que atorga un paper cada vegada més rellevant a la informació, fa que augmenti la quantitat i la disponibilitat de dades i la importància de les tècniques que en fan ús i que les aprofiten. Tant des del punt de vista econòmic com social, l'estadística té un rol central en l'anàlisi de la realitat per mitjà de les dades que la reflecteixen i en l'ús de tècniques avançades per a extreure'n informació, construir coneixement i treure'n profit per a prendre les decisions científiques, socials, polítiques i de gestió correctes.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya dona ple suport a la celebració de l'Any Internacional de l'Estadística i s'adhereix a l'objectiu de promoure el coneixement de la importància que té en la vida quotidiana. Aquesta commemoració hauria de servir per a enco-

ratjar les institucions i les persones que en fan ús a aplicar-la per a millorar el benestar dels ciutadans i del conjunt de la societat.

»Palau del Parlament, 10 d'abril de 2013.»

La presidenta

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític (tram. 252-00007/10)

Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i el Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, señora presidenta. Miembros del Govern, señoras y señores diputados, a iniciativa de mi grupo parlamentario hemos presentado la solicitud de creación de una comisión de investigación para esclarecer la generalizada actividad de espionaje político al que se han visto sometidos políticos, periodistas, jueces, fiscales y empresarios de forma presuntamente ilícita y vulneradora de su intimidad. Las informaciones conocidas a través de los medios de comunicación y lo trascendido de las investigaciones judiciales en curso evidencian una red clientelar de encargos de espionaje a la agencia de detectives Método 3 por parte de alguna de las fuerzas políticas de esta cámara.

La comisión cuya creación proponemos tiene la finalidad de clarificar lo sucedido en un turbio asunto que la sociedad no tolera por su inmoralidad. Con un irrespetuoso autismo político, los grupos parlamentarios de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya y el Partido Socialista han adelantado que votarán en contra de nuestra propuesta, y abdicarán, por tanto, de su responsabilidad con la transparencia parlamentaria. Tremendamente preocupante resulta que desde los aledaños del poder en Cataluña haya habido una fluida relación entre responsables políticos y detectives para realizar seguimientos y escuchas que rayan en el ilícito penal cuando no están inmersos en él. ¿Es esta su idea de la democracia? Queremos saber qué ha pasado, quienes lo han encargado y con qué finalidad.

Quiero decirles que sin control judicial no hay estado de derecho. Por eso ya investigan los jueces. Pero sin control político no hay estado democrático. Les recuerdo que, en Estados Unidos, la famosa Comisión Truman puso de manifiesto que el poder de investigación era una de las facultades más importantes del Congreso y, sin dicha facultad, su prestigio en el futuro estaría comprometido. Yo comparo íntegramen-

te esas palabras. Prestigiemos esta cámara mejorando la democracia en lugar de deteriorarla más, si cabe. Votar hoy «no» a la comisión es antidemocrático. La vida parlamentaria puede tener los días contados si la opacidad y el oscurantismo se instalan en esta cámara. La responsabilidad debida al apagón y el descrédito de nuestro sistema solo será imputable a aquellos que hoy voten «no». Hoy no pediré dimisiones ni asunción de responsabilidades políticas; hoy les reclamo colaboración y compromiso a fin de esclarecer un lamentable espectáculo que afecta por entero a la sociedad, porque los cimientos que la hacen libre y democrática están seriamente afectados por una suerte de intrigas y mezquindades que conviene esclarecer.

Sería una grave derrota de la democracia, nacida con la promesa de la transparencia del poder, que el Gobierno pudiera verlo todo sin ser visto. No hay duda de que la mayor tentación del poder en todos los tiempos ha sido esconderse para poder ser invisible. ¿Estamos seguros de que la democracia nacida para derrotar esa tentación ha logrado su propósito? La respuesta será negativa si no apoyan la propuesta.

Diputados de Esquerra Republicana de Catalunya, ustedes, que se autodenominan como el partido de las manos limpias, tienen una gran oportunidad de demostrarlo. Apoyen su creación, no envilezcan la política. Diputados de Unió Democràtica de Catalunya, señor Espadaler, brinden amparo a su diputado Joan Recasens, a la vicepresidenta Joana Ortega, que está ausente, y a su compañero Xavier Amador, y permítanles conocer por qué han sido víctimas de espionaje político. No envilezcan la política. Diputados del Partido Socialista, si ustedes no tienen nada que esconder no pueden votar que no. Hay constancia de que desde su partido se han encargado numerosos informes de espionaje. Ustedes sabrán por qué no la apoyan. No hay más democracia posible que la democracia parlamentaria, y de la suerte del Parlamento como institución eficaz depende la suerte de la democracia que debemos regenerar para que nuestra sociedad siga siendo abierta y libre.

No sirve argumentar planteándose quienes deben comparecer o si se trata de un ataque a las instituciones de Cataluña. Esas son excusas peregrinas para dar pábulo a la opacidad y a la falta de transparencia. El ministro de Interior ya ha dado explicaciones en el Congreso aportando información. El señor Xavier Martorell debe explicar si contrató a Método 3 para espiar a Unió Democràtica con dinero del Futbol Club Barcelona, ni un minuto más sin dar explicaciones más allá de anunciar demandas y querellas. No pueden tapar la verdad. No hablen de guerra sucia ni de informes fantasmas. Precisamente hoy el diario *El Mundo* publica el archivo de la querella presentada por el *expresident* Pujol contra sus periodistas en base al informe de la UDEF, porque dicho informe y sus datos son objeto de una investigación policial y judicial.

Escandalícense en cambio por los 118...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergio Santamaría Santigosa

Voy a ir concluyendo, señora presidenta. Por los 118 movimientos por un total de 32 millones de euros de Jordi Pujol Ferrusola en paraísos fiscales. Los que hoy voten «no» tienen la difícil misión de justificar por qué no quieren que se sepa la verdad. ¿A qué le temen? ¿Qué oscuros pactos le impiden contribuir a que se haga la luz? Les aseguro que si el Govern de la Generalitat y los partidos que la apoyan siguen con el no a la transparencia este será su Watergate, y como Richard Nixon, sus responsables tendrán que responder del mayor ataque a las bases de la democracia que hemos conocido en Cataluña. Dejen que la iniciativa propuesta por el Partido Popular alumbré el nacimiento de la comisión de investigación y que puedan depurarse las graves responsabilidades políticas contraídas por hechos tan reprobables. Si votan «no» traicionarán a la ciudadanía.

La presidenta

Senyor diputat....

Sergio Santamaría Santigosa

Concluyo, señora presidenta.

La presidenta

No, no, ja ha d'acabar...

Sergio Santamaría Santigosa

Yo les reclamo un sí nítido, sí a la transparencia, sí a la confianza, sí a la democracia.

Muchas gracias, señora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. El Senado norteamericano investigó el caso Watergate y nadie podrá decir hoy que la nación americana es más débil después de investigar el caso Watergate; es más fuerte que un... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Puigdemont, ja sabem que a vostè només li importa la independència... És que diu: «És que és una nació independent.» Ja sé que per vostè és una nació independent, però el senyor Martorell, que està al seu Govern, és un espia. És un espia, que ho sabem; no sé si amb els diners del Barça, amb els de Convergència, amb els d'Unió o amb els de tots els catalans, però és un espia, i vostès el mantenen. Vostè sabrà.

No es posin nerviosos, que només tinc cinc minuts perquè vostès han volgut que només hi hagi cinc minuts, eh? Per tant, com els deia, el Senat nord-americà va investigar els espies d'un partit a un altre, eh?, quan agafaven el telèfon, quan anaven a la seu d'un al-

tre partit... Aquí, a Catalunya, i no cal anar molt lluny, aquí, no només en un restaurant, sinó diferents casos, s'ha demostrat que aquí alguns actuen com famílies mafioses, i ho dic amb tot coneixement del que estem sabent. Saben per què? Perquè les famílies mafioses tenen informació dels altres per tancar la pròpia corrupció d'un. Volen saber què els passa al de davant per arribar a pactes i no fer-se mal.

Nosaltres no volem un sistema mafios. Volem un sistema democràtic, on la gent que s'asseu en aquests esccons tingui la tranquil·litat que el que s'asseu a l'escó del costat, fins i tot la senyora Ortega, que no hi és, del seu propi Govern, de la seva pròpia federació, ser investigat, ser espiat per una persona de la teva pròpia federació, per ser utilitzat políticament. Això és una autèntica vergonya, i nosaltres volem saber, i molts ciutadans de Catalunya volen saber si aquí s'estan tapant les vergonyes i s'estan intercanviant cromos d'informació, perquè això ho fan les famílies mafioses, però en seu parlamentària no es pot fer perquè vostès degraden les institucions de Catalunya i del conjunt del país.

Per tant, nosaltres no volem persones espies al Govern, i vostès les mantenen. No sabem què va fer el senyor Zaragoza contractant o no, en aquest cas, Método 3. No sabem què va fer el Govern tripartit d'Esquerra, Iniciativa i el PSC contractant informes a Método 3 –a Método 3–, una agència d'espionatge i d'espies. Saben per què? Saben per què? Per estudiar sobre l'avellana? Un estudi de trenta mil euros, de Método 3? Això és el que feia el tripartit amb els diners públics? Aquells famosos informes que vostè, senyor Turull, recordarà, eh?, de 32 milions d'euros, que van acabar a fiscalia. Trenta mil euros a Método 3 per investigar l'avellana? No sabia que els espies es dediquen a saber, ara, d'agricultura.

Doncs, miri, aquesta és la realitat, el tripartit té diners públics pagats a aquesta agència. Partits polítics d'aquesta cambra. La senyora Camacho, que en aquella conversa sembla que va ser espiada, també diuen ara uns altres que fins i tot, fixi's, és el Partit Popular qui podia haver estat darrere d'aquesta trama. Jo vull saber-ho, senyora Camacho, vull saber la veritat. I, per tant, confiant en tothom, però sabent la veritat en aquest Parlament, i per això hem presentat conjuntament aquesta iniciativa, que aquí se sapiga la veritat, en seu parlamentària.

He sentit algun portaveu aquests dies que deia: «Això ja s'està investigant en seu judicial.» Clar, i quan ho van fer al Watergate també estava en seu judicial, però el Senat va obrir una comissió per enviar al Senat l'espionatge que s'havia produït en seu parlamentària o entre partits polítics que s'asseien al Senat. Doncs, aquí fem el mateix: obrim una comissió d'investigació. En seu judicial se saben les responsabilitats judicials; en seu política podem conèixer, saber i exigir responsabilitats polítiques, i jo vull saber si aquest govern, si l'anterior, si els partits que aquí s'asseuen es dediquen a espionar la gent per aconseguir informació a canvi de callar corrupció, que és el que s'està sabent aquest dies, el que estem veient als diaris. Per cert, no al Parlament, als diaris que estan informant, alguns d'ells tot i

les querelles i tot i l'intent de tapar la veritat. Per tant, nosaltres volem que s'obri la comissió; estem convençuts que serem més forts com a democràcia si s'obre aquesta comissió, i serem encara més dèbils i serà una democràcia de baixa intensitat –encara més– si avui aquí vostès voten a favor de l'opacitat, si avui vostès voten a favor de pastorejar, si avui voten a favor de repartir-se cromos i d'investigar la corrupció del davant a canvi que no m'investiguin la meua.

Mirin, aquests diners públics, aquests partits que s'asseuen en seu parlamentària, després, alguns que no es queixin que els ciutadans no confien en la política i tirem les culpes a no sé qui. Clar que hi ha responsabilitat en les actuacions que fem aquí. Si obrim aquesta comissió, com a mínim sabrem més coses, i en seu política. Hi hauran d'haver-hi responsabilitats polítiques. Ja els dic d'entrada: el senyor Martorell no pot seguir assegut en un govern, no pot seguir assegut. Vostè sabran per què no el fan fora, però no pot seguir assegut a la conselleria –atenció– de Justícia –de Justícia– i vostès el mantenen. Per tant, d'entrada ja hem de veure quines responsabilitats polítiques ja hem demanat i quines poden haver-hi.

Per tant, nosaltres no podem viure en aquella pel·lícula, *La vida de los otros*, aquella magnífica pel·lícula, no volem que ningú posi l'orella al costat escoltant la vida dels altres –*La vida de los otros*–, volem un sistema democràtic on es garanteixin les llibertats, i volem que els partits polítics facin servir els seus diners –senyor Amorós, els seus diners, els de les mans netes, que se les rentin, o que en tot cas ajudin– per a aquesta qüestió.

Per tant, nosaltres en aquest sentit el que demanem és que vostès, Esquerra Republicana, no salvin ni siguin opacs en aquesta comissió com, per cert, Esquerra va salvar que vingués el senyor Mas a parlar del tema del Palau.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, vaig acabant aquests escassos cinc minuts per parlar d'un tema com aquest en seu parlamentària, cosa que vull fer constar que s'ha acordat a la Junta de Portaveus contra el criteri del nostre partit. Ens sembla..., sí, senyor Turull, el nostre partit mai ha votat a favor de reduir els temps per a una comissió d'investigació, cosa que sembla que d'altres han fet. Nosaltres no hi estem d'acord, però assumim les regles del joc marcades per la majoria, la mateixa majoria que, curiosament, avui votarà en contra que s'obri una comissió d'investigació.

Per tant, la nostra proposta és nítida. No tinguin vostès por a parlar en seu parlamentària amb la gent que estava en aquest cas. Senyors d'Esquerra, no salvin novament de conèixer la veritat en un cas com aquest –en un cas com el del Palau–, no tinguin por a la veritat. Jo no sé si vostès en el tripartit, en aquests informes de l'avellana, tenien alguna cosa a veure, però, si us

plau, deixin saber si el tripartit ha demanat informes o ha estat pagant informes falsos –com també n'hi havia d'altres en les conselleries d'Esquerra Republicana– aquí, en seu parlamentària. Ho volem saber, ho volem debatre i volem demanar responsabilitats polítiques, i avui, si no fem això, encara posarem un pes més a la llosa que avui suposa un sistema democràtic que es degrada si no es cuida. La democràcia s'ha de cuidar, i posar micròfons, espia la gent, comprar informes, comprar informació personal de la gent a canvi de fer, no política sinó el que seria en castellà *politiqueo*, això només degrada el nostre sistema polític.

Per tant, els demanem, si us plau, que ens deixin portar al Parlament un tema tan seriós i tan greu. Si avui es tanca la porta a aquesta comissió, vostès amb el seu vot també estaran parlant, també estaran dient als ciutadans el que passa amb tot això. Ens n'haurem d'assabentar per via judicial? Segurament, però no és suficient. La via judicial és una via per dirimir responsabilitats polítiques, no, penals, i aquí, senyor Turull, si us plau, li demano a vostè com a portaveu del seu grup: si us plau, deixi que aquest debat vingui aquí. I si Convergència no té res a amagar...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...que voti a favor –acabo, presidenta–, i si Esquerra –que no hi és el senyor Junqueras– no té res a amagar, que voti a favor, i si el PSC, senyor Navarro, no té res a amagar, que voti a favor. I a tots aquells que han dit públicament que no votarien a favor, si us plau, canvien el seu vot, deixin que parlem d'aquest tema, i caigui qui caigui, sigui del color que sigui, però, si us plau, volem saber i volem que hi hagin responsabilitats polítiques i no només judicials en aquest tema.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per posicionar-se té la paraula, en primer lloc, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Tot just fa una setmana a la Comissió d'Afers Institucionals ja es plantejava el dilema que debatem ara aquí. El senyor Collboni plantejava llavors què passaria si aprovàvem les compareixences pel cas d'espionatge, i al cap d'una setmana creàvem la comissió. La nostra proposta en aquest cas és molt clara. Tenim pendants les compareixences del conseller Espadaler i del director general de Serveis Penitenciaris, senyor Martorell, que va propiciar Esquerra Republicana. Tenim també pendants de votar les compareixences del ministre de l'Interior, Fernández Díaz, o del director general de Policia, Ignacio Cosidó, demanades també per Esquerra.

Nosaltres no ens tanquem a res. Nosaltres també volem saber què ha passat. Ho volem saber tot, però escoltem primer el que tenim en marxa i el que tenim ja compromès. Qui té informació realment sobre aquest cas? Qui va ser que va córrer a més no poder per intervenir la suposada empresa que portava a terme el suposat espionatge polític és el Govern espanyol i la seva policia. Per què tant d'interès a deixar els Mossos fora? És el Govern espanyol i el Ministeri de l'Interior qui s'emporta els expedients de Método 3 i qui suposem que, òbviament, els posa a disposició judicial, tots. Per tant, queda molt clar qui ha de tenir avui més informació, i no són precisament els Mossos, que, com he dit, no hi eren pas, i que sembla clar que poques coses podran explicar, perquè d'aquest cas –i em sembla que és obvi– no en destacaríem precisament la col·laboració entre els cossos policials. Posem-hi llum sobre el tema, però que quedi clar que no és un tema que se circumscriu a Catalunya sinó que va molt més enllà, i això vostès, a la seva proposta, ho obvien. Em fa pena escoltar que parlem una i una altra vegada d'una Catalunya mafiosa i que en realitat no volen arribar al fons del tema, que el que volen només és embrutir.

Ara, des d'Esquerra, el que volem és que se'ns mostri voluntat d'arribar al fons. Volem que l'objectiu sigui la transparència, no només embolicar els dirigents catalans. Ara tenen una bona oportunitat. Qui té la informació? El ministre? Que vingui el ministre i que l'expliqui. Qui té la informació? El director general? Que vingui i que ho expliqui al Parlament de Catalunya. Avui l'abast de la comissió no ens queda clar i, per tant, des d'Esquerra, ens ho tornarem a plantejar un cop escoltats el conseller català, el director general de presons, però també el ministre i el director general de policia, que, com he dit, ja hem demanat que compareguin. Cap porta queda tancada; ens reservem la possibilitat de tirar endavant aquesta comissió, però primer cal escoltar i que se'ns mostri la voluntat real d'arribar al fons del tema.

Avui tenim més informació pels mitjans que per cap altra via, però la majoria d'informacions no apunten precisament cap a Catalunya. Sembla que el CNI no vol dir res sobre les informacions periodístiques aparegudes dimarts i que vincularien l'ús d'espies amb l'aparell de l'Estat. També va d'espies això, i en canvi això no ens interessa investigar-ho a fons. Qui dirigeix el CNI? El Partit Popular. Pot ser que no vulguem ser tan transparents aquí com allà? Doncs, això sembla, i nosaltres a això no hi juguem, perquè el que ahir sortia a la llum en un mitjà de comunicació va molt, molt, molt més enllà. Perquè ja no parlem d'espionatge polític, parlem d'espionatge contra tot un poble. (*Remor de veus.*) Parlem de 10 milions d'euros, segons fons periodístiques, per canviar els resultats d'unes eleccions, primer, i la voluntat d'un poble, després.

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Si us plau. (*Pausa.*) Segueixi.

Sergi Sabrià i Benito

És democràcia això? Encaixa en el marc constitucional? Fer una consulta, deixar que els catalans decideixin el seu futur, no encaixa de cap manera. Intervenir per canviar el resultat de les eleccions, sí? Manipulant l'opinió pública, subornar periodistes, també? De veritat que m'agradaria pensar que no ha estat així, perquè ja haurien superat tots els límits imaginables. Ho investigarem perquè, no ens enganyem, el que surt publicat i el que ha passat a Catalunya els darrers mesos s'assembla massa al que ahir sortia publicat –o abans d'ahir– a l'*Interviú*.

O només són interessants les converses de la líder del Partit Popular amb un gerro de flors i no ho és l'espionatge al poble de Catalunya? Compareixerà la senyora Sáez de Santamaría? Respondrà les preguntes que li ha plantejat Esquerra de Catalunya, sigui el senyor Alfred Bosch al Congrés? Es crearà una comissió d'investigació? Cal que donin explicacions, i no pas a Esquerra, cal que donin explicacions al poble de Catalunya.

Avui tot trasllada la informació, no cap a Catalunya, sinó clarament cap a Madrid. El problema de l'espionatge polític el trobem arreu, no a Catalunya, i no deixarem que algú ho focalitzi així, i menys quan com més avança més clares són les sospites de des d'on surt el tema. Ho volem saber tot, però tot de tothom, i no pas per *El Mundo* ni per rodes de premsa, sinó perquè compareguin i ho expliquin. Tenim un bon punt de partida: director general de Policia i ministre de l'Interior. I també, si cal, la senyora Santamaría. L'endemà ens comprometem a reunir-nos amb qui calgui per decidir si cal continuar investigant i com ho fem, però volem una demostració claríssima de voluntat que el que busquem és llum i no pas embrutir la política catalana, i fins ara això no ha estat així. Si una cosa queda clara és que el Partit Popular s'ha ficat en un bon embolic, que en un inici era Método 3 amb gerros, flors i exs, però que avui ja no és així, sinó que va molt més enllà, espiant el poble català.

Com els dèiem, avui votarem que no, però no tanquem cap més porta de cara al futur.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna en nom del Grup Socialista per fixar la nostra posició sobre la creació d'una comissió d'investigació sobre els casos d'espionatge polític. Ahir el nostre grup parlamentari va debatre llargament sobre aquesta qüestió, sabent que els dos primers... –ja ho sabíem–, els dos primers grups de la cambra havien decidit el seu vot contrari a la creació d'aquesta comissió. Precisament per això podríem haver passat de puntetes, però després d'un profund debat –contras-

tat– vam decidir no donar suport a la creació d'aquesta comissió en aquests moments pels motius que resumiré tot seguit.

En primer lloc, perquè creiem que les comissions d'investigacions són particularment indicades per establir responsabilitats polítiques del Govern, i no tant per investigar fets irregulars o delictius que han de trobar en seu judicial l'instrument de depuració de responsabilitats. Creiem que el Parlament no està en aquests moments en condicions d'investigar una presumpta trama organitzada d'espionatge, que és el que plantegen els grups que presenten aquesta proposta.

En l'anterior legislatura, i també en aquesta –i finalment sembla que divendres començarà a treballar–, el nostre grup no va vacillar a demanar una comissió d'investigació sobre temes referits a la gestió de consorcis sanitaris, en entendre que calia esclarir si se'n podrien derivar responsabilitats polítiques sobre la gestió d'alguns aspectes que havien estat públicament qüestionats, i es tractava d'un tema que afectava la nostra etapa de govern. Per tant, es tracta de veure si els instruments que es proposen són els més adequats per assolir els objectius que es plantegen. Del que tracta en aquest cas, doncs, és de decidir si la comissió d'investigació és un cas adequat per aclarir afers com el de la presumpta trama d'espionatge polític, i en aquests moments, amb la informació de què disposem i sabent que no podríem accedir a informacions sobre les que s'ha decretat secret judicial, creiem sincerament que no.

D'altra banda, el Parlament no pot assegurar la col·laboració en les tasques d'aquesta comissió de responsables del Govern d'Espanya, que podrien proporcionar informació molt rellevant. I consti que parlem d'informació, no estem ni atribuint ni insinuant cap mena de responsabilitat. Tampoc el Parlament podria evitar que alguns dels eventuals compareixents es neguessin a col·laborar en la comissió, emparant-se precisament en el dret que els assisteix en tractar-se de qüestions sotmeses a escrutini policial i judicial. Recordem, a tall d'exemple, la diguem-ne poc densa declaració de Fèlix Millet en la comissió d'investigació sobre el cas Palau. I tampoc no voldríem contribuir a estratègies polítiques i mediàtiques que, lluny d'ajudar a esclarir les coses, generen un *totum revolutum* que més aviat contribueix a una absoluta dilució de responsabilitats.

I en segon lloc, perquè el fet de no procedir ara a la creació d'una comissió d'investigació no implica que el Parlament se'n desentengui. De fet, el Parlament ja s'ha interessat sobre aquesta qüestió, i la Comissió d'Afers Institucionals ja ha acordat la compareixença del conseller d'Interior i del director general de Serveis Penitenciaris, senyor Martorell, perquè puguin aportar la informació que tinguin sobre aquesta qüestió. Certament, el nostre grup hauria volgut que s'aprovés alguna compareixença addicional, però això depèn de les majories parlamentàries, cosa que, lògicament, també afectaria el funcionament d'una comissió d'investigació.

Per aquests motius, doncs, en aquests moments no creiem oportú procedir a crear la comissió d'investigació sol·licitada pels grups Popular i de Ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Doncs, el meu grup votarà que sí, des de la distància que ens separa del Partit Popular i de Ciutadans, perquè precisament ens sembla un greu error que algú pogués entendre que la bandera de la transparència la tenen el PP i Ciutadans, quan precisament són molt poc indicats per tenir-la.

Nosaltres pensem que els casos d'espionatge, vinguin d'on vinguin, cal investigar-los i cal transparència, i que el Parlament té l'obligació de contribuir a la transparència, perquè estem tractant de maniobres que són incompatibles amb la democràcia; però també té aspectes competencials. I la nostra posició és molt clara: cal anar fins al final per aclarir tots els casos, i alhora fem una defensa clara de les competències de la Generalitat i del Cos de Mossos d'Esquadra, com a policia de Catalunya, per actuar en aquest tema, sempre respectant, lògicament, les decisions judicials.

Cal clarificar també el paper dels aparells de l'Estat, inclòs el CNI. I per això el meu grup va proposar la compareixença de la delegada del Govern a Catalunya en aquest Parlament perquè informi, entre d'altres temes, dels casos d'espionatge; i es va aprovar. I per això exigim al Partit Popular, que avui demana aquesta comissió d'investigació, que sigui coherent i que la delegada del Govern vingui a comparèixer en aquest Parlament, tal com ha aprovat aquest Parlament. I, si es crea la comissió, nosaltres demanarem que comparegui la senyora Sánchez-Camacho, que pensem que té moltes coses a aclarir; entre d'altres, per què la presidenta d'un grup parlamentari rebutja el suport o la protecció de la policia de Catalunya.

Però també hi ha temes foscos que afecten el Govern català. I un, ho sento, però és que és el paper del director general d'Institucions Penitenciàries, el senyor Xavier Martorell. Ahir apareixien noves dades; jo no sé si són certes o no són certes, ell ha dit que demanarà els mitjans que ho han publicat, però cal aclarir-ho. Fixin-se el cas: un mitjà de comunicació informa que un membre del Govern va espionar, quan era al Barça, un diputat actual d'aquesta cambra, que a més a més és de la seva mateixa coalició.

Jo crec que la situació del senyor Martorell és insostenible; entre altres coses, perquè plega del càrrec al partit, però no plega del Govern. I Unió Democràtica ha demanat explicacions, nosaltres també. Ho intentem fer amb millor fortuna que el conseller Pelegrí, que

ahir –ho reproduïxo– va dir: «Si són certes aquestes informacions, el que hauria de fer Martorell és donar explicacions de manera immediata per desmentir aquestes acusacions.» Home, si són certes no les ha de desmentir, el que ha de reconèixer és els fets i plegar.

En tot cas, jo també demanaria a la majoria parlamentària que conformen Convergència i Unió i Esquerra Republicana que s'aclareixin una mica. S'ha parlat aquí del tema que hi ha dues compareixences aprovades, i és veritat. Però repassem-ho. El dia 21 de març, fa tres setmanes, a la Comissió d'Interior, Convergència i Unió van votar en contra de la compareixença del conseller d'Interior; i Esquerra Republicana va dir: «Votar que sí ara a aquesta sol·licitud implica participar d'una forma irresponsable en aquesta confrontació» –21 de març, literal; literal, senyor Amorós, literal; ho va dir, si no ho recordo malament, la senyora Gemma Calvet. El dia 3 d'abril, fa una setmana, canviaven d'opinió i Esquerra Republicana votava a favor de la compareixença del conseller d'Interior –ara ja no deu ser una irresponsabilitat–, i Convergència i Unió passava del no a l'abstenció; i quedava aprovada la compareixença del conseller Espadaler, que nosaltres vam defensar, perquè creiem que el conseller Espadaler pot aclarir també la defensa del paper que hi ha de jugar el Cos de Mossos d'Esquadra, i quedava aprovada la del senyor Martorell. Ah, però aquí no s'ha dit que, alhora que s'aprovaven aquestes dues compareixences, es rebutjava la nostra petició de dues compareixences més: la del conseller Puig, amb els vots en contra de Convergència i Unió, Esquerra i el PP, i la del conseller de Justícia.

Si ens neguen les compareixences que sol·licitem, no s'estranyin que votem a favor de la comissió d'investigació. Per nosaltres, la defensa de l'autogovern no justifica l'opacitat. Pensem que la millor manera de defensar l'autogovern és precisament aclarir el que ha passat. I seria fins i tot divertit repassar una mica els arguments que s'han utilitzat en l'anterior debat d'aquest migdia, a favor i en contra de crear una comissió. Se'ns ha dit a nosaltres, al meu grup, que no s'aprovava una proposició de llei perquè es creava una comissió; ara resulta que no es crea una comissió –sobre un altre tema– perquè ja hi ha unes compareixences. Bé, doncs, nosaltres, miri, volem les compareixences, que es podrien substanciar, efectivament, si es creés la comissió, en el marc de la comissió, però pensem que aquest tema s'ha d'aclarir, s'ha d'aclarir de totes totes.

I, en aquest sentit, aprofito per recordar al Govern que el meu grup ha demanat poder accedir o poder tenir còpia de tots els informes encarregats per la Direcció General d'Anàlisi i Prospectiva entre els anys 2011 i 2012, quan el senyor Xavier Martorell n'estava al front. Aquí no cal presentar esmenes, no cal presentar textos alternatius; però el Govern demana novament pròrroga i pròrroga, quan és tan senzill com que ens permetin veure aquesta documentació, que és un dret que té qualsevol diputat en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Una qüestió de sintaxi. Quan un llegeix la proposta i veu una comissió d'investigació sobre l'espionatge polític, immediatament des del sentit comú pensa que sí, que s'ha de dir que sí –després raonarem la motivació. El que passa, que ens fa l'efecte, primera, que en aquest Estat fa dècades que milers i milers de persones són investigades, són espiades, són monitoritzades i són rastrejades. Ara resulta que l'escàndol és que alguns en aquesta cambra s'espïen entre ells, quan el problema és de fons. Nosaltres estem disposats a donar-hi suport si parlem de tecnologies de la informació i de control de la ciutadania, que rebenten cada dia la privacitat i la intimitat de milers de persones.

Dos. A vegades la transparència no és una comissió. Els membres del Partit Popular podrien començar, si volen transparència, explicant quants i quins contractes ha fet el grup municipal del Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona amb Método 3, o per què el senyor... (*Veus de fons.*) No, segur, ja li'n dic jo un; per començar, cas Vilaró, senyora Sánchez-Camacho. Dos: per què estava el senyor Fernández Díaz a la inauguració de la nova seu de Método 3, ara fa tres anys? Per què no s'autoinvestiguen a vostès mateixos? (*Remor de veus.*)

Tres. Dit des de la humilitat: jo no sé en quin país creuen que viuen, no ho sé. No sé si saben què és Echelon, què és el Duque de Ahumada, què és la fortificació de San Lorenzo del Escorial, on estan totes les dades de la ciutadania enregistrades, què és la Divisió central d'Informació dels Mossos d'Esquadra. El malson d'Orwell existeix; ho deia el Parlament Europeu en un informe del 2002, a propòsit de la intercepció de comunicacions legals, a legals o il·legals en l'actual ordre mundial. Trenta-tres mil telèfons són els que estan intervinguts anualment a l'Estat espanyol –són dades oficials–; 80.000 a Portugal, si ho recorden, 200 alts càrrecs investigats durant un any; 100.000 en un escàndol a Itàlia el 2006. A l'Estat espanyol hi ha 161 bases de dades, 49 en mans del Cos Nacional de Policia, 9 en mans de la Guàrdia Civil i 103 de les administracions públiques, que han fet que el malson d'Orwell sigui real. El ciutadà de vidre existeix.

Però ara l'escàndol, hi insisteixo, és que s'espïen entre vostès, no que hi hagi una política quotidiana que rebenta la intimitat i la privacitat de milers de persones. Hi ha mil casos. Deia un gran que l'Estat ha après de la màfia tot el que la màfia creia que havia après de l'Estat. Però quan dic «en quin país pensem que vivim» és que l'Horizonte després, que existeix, que són recursos públics, que són 10 milions d'euros, és una mala còpia del *plan* Zona especial norte que va parir Barrionuevo el 1983, d'intoxicació... A més, es gasten diners per investigar una cosa que és pública: que volem la llibertat del nostre poble, no?

Estem en un país també –ara que es parla d'escoltes ilegals– on un dels poders fàctics, el senyor Javier de Godó, va ser imputat per escoltes ilegals, en un cas d'espionatge empresarial entre Antena 3, Polanco i Mario Conde. I li pagava 5,6 milions de pessetes cada mes a un agent del CESID, que es diu Mikel Lejarza, i va ser condemnat un tinent del CESID en el cas de les escoltes del Conde de Godó, que, com és sabut, va sortir-ne impune.

Volen parlar d'espionatge? Els parlarem d'espionatge, de les persones que durant quinze anys ens han investigat a nosaltres, amb noms i cognoms. Albert Martínez: número 1 de la promoció del CESID, en el moviment de la insubmissió. Ángel Grandes Herberos: policia nacional, en el moviment... –infiltrats descoberts, en deu anys, eh? Ángel Grandes Herberos: tres anys militant en la Solidaritat Internacional amb Chiapas. Mikel Lejarza o Josep Maria Aloy, en l'independentisme català. Manel Blanco, en el moviment llibertari. Fernando Pérez, en la solidaritat amb les persones preses. David García, en el moviment antimilitarista a Bétera, quan protestàvem. Polícies que es feien passar per militants i que treien dades personals i polítiques de persones que exercien el dret a la participació i la dissidència política i social.

O una pregunta que hem transmès també al senyor Espadaler des del primer dia, i al senyor Puig. El gener del 2011, en una protesta pacífica contra la reforma de les pensions, van ser identificades 418 persones. L'endemà, els Mossos d'Esquadra deien que 13 eren d'idees llibertàries, que 39 eren independentistes i que 126 eren antisistema. En quins fitxers dels Mossos d'Esquadra està escrit això? En el BDT i en l'Investor, que són els únics fitxers fora de control de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

O sigui que no facin brometes de *Mortadelo y Filemón* amb Método 3, amb moltes relacions i una amistat profunda entre el senyor Alberto Fernández Díaz i el seu màxim responsable.

I nosaltres estariem a favor d'aquesta proposta si agafem l'holística de l'espionatge polític estructural que existeix a l'Estat espanyol i als Països Catalans, i si volem analitzar els recursos de la cibernètica, de la telemàtica i de la informàtica amb fins purament represius. Aquest serà el nostre posicionament. Si l'ampliem, votarem que sí; si no, ens abstindrem, perquè el país té problemes molt més greus.

I, en tot cas, malauradament, permetin-me dir-los que un dels grups proposants no està en contra de l'espionatge perquè són els que cada dia l'ordenen.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó i Subirós.

Lluís Guinó i Subirós

Presidenta, senyors diputats, deixin-me que la primera part de la meua breu intervenció faci referència necessàriament a la bona disposició i al bon to de la intervenció del diputat Iceta, per una banda, i a la seva prudència –que sempre és bona en política–, i a la contundència del diputat Sabrià en la seva intervenció. La suma d'ambdues intervencions farien una intervenció entenc que coherent i contextualitzada en la situació en què ens trobem i que tractem.

En primer lloc, de tota manera, però, volia fer un comentari respecte als grups parlamentaris proposants, centrant-me en primer lloc en el Grup Parlamentari de Ciutadans, i fer referència al que fa aquest grup parlamentari habitualment, que és que, en les sessions de control del Govern, el diputat Rivera planteja que un ciutadà pregunta al president de la Generalitat quina és la qüestió que l'inquieta, el preocupa i li interessa. Jo el que li preguntaria al diputat Rivera és si en alguna d'aquestes enquestes que vostè fa abans de presentar-la al president de la Generalitat, a veure si realment hi ha algun ciutadà que està especialment interessat per una qüestió com la que estem tractant avui. És a dir, la ciutadania està interessada perquè el Govern, perquè el Parlament de Catalunya resolgui altres qüestions que són molt i molt més importants i més primordials en aquests moments que la que estem tractant en aquest moment aquí, en seu parlamentària.

Hi ha alguna qüestió de les que vostè ha plantejat que està judicialitzada. I, per tant, des d'aquest punt de vista és recomanable, fins i tot coherent, que deixem que des d'un punt de vista judicial –i em remeto a la intervenció que ha fet el portaveu del Partit Popular, que és de formació jurista–..., i que, per tant, tot el que estigui en seu judicial, es tingui el respecte necessari per no entorpir-ho precisament i no treballar sobre hipòtesis que no es concreten i qüestions que no s'han, d'alguna manera, acreditat de forma documental.

Per altra banda i en darrer terme, s'ha de fer necessària referència a l'article d'*Interviú* que va aparèixer publicat aquesta setmana. S'hi ha de fer necessària referència, perquè és una qüestió absolutament gravíssima, segurament plantejable fins i tot no només a nivell del Parlament de Catalunya, sinó a nivell europeu. El que planteja la informació d'aquest setmanari és una qüestió que algú havia plantejat des d'una forma hipotètica i, en canvi, és evident que l'Estat va planificar gastar-se 10 milions d'euros per, d'alguna manera, pagar diferents tertulians perquè participin en tertúlies per plantejar que estar-se al costat d'Espanya és més interessant que prendre una iniciativa d'autodeterminació, per exemple, i, per tant, potenciant el discurs que en aquest moment el president de la Generalitat i diferents grups parlamentaris han plantejat, que és el del dret a decidir, i per altra banda actuar de forma habitual i per tant sistemàtica en el que són pròpiament qüestions d'espionatge. I el que plantejem és que la gravetat d'aquests fets d'alguna manera contradiu aquesta necessitat que planteja el Partit Popular, precisament, de procedir a la investigació o a crear aquesta

comissió d'investigació respecte a la qüestió de l'espionatge.

Respecte al Partit Popular, m'interessaria fer referència a dues qüestions. Una, que sí que tinc la sensació que plantegen una necessitat d'autoinvestigar-se. Facin l'exercici de l'autoinvestigació, però no involucrin el Parlament de Catalunya i els grups parlamentaris en una dinàmica que no és segurament en aquest moment la més necessària, perquè hi han molts de vostès que són actors directes de la trama. La primera compareixent que hauria de comparèixer al Parlament, si realment hi hagués una comissió d'aquestes característiques, és la diputada Sánchez-Camacho. Això és evident. D'on comença això és de la trobada entre la diputada del Partit Popular i una altra persona que vostès coneixen perfectament. (*Remor de veus.*)

S'ha dit, s'ha dit expressament... (*Veus de fons.*) S'ha dit expressament, a més a més, per part d'algun altre diputat, que, si tanta necessitat hi havia d'investigar, de portar a terme totes aquestes qüestions i portar-les a la policia corresponent, es podria haver portat necessàriament als Mossos d'Esquadra, que, des d'un punt de vista estatutari, és la policia d'aquest país. I, en canvi, a corre-cuita, es va portar a la Policia Nacional. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també hi ha una intencionalitat clarament política.

S'ha fet referència al paper dels Mossos. La policia del país són els Mossos d'Esquadra i a qui correspon investigar aquestes qüestions, si correspon, és als Mossos d'Esquadra.

En darrer terme, i com a epíleg. Parlem moltes vegades aquí, en seu parlamentària, de desafecció, que la gent del carrer no entén absolutament res del que està succeint, que precisament el que hem de fer és apropar-nos a la ciutadania. El debat d'avui, amb determinades argumentacions, genera aïllament, desinterès, francament, i el que provoca és que la ciutadania s'allunyi de la classe política de forma indiscutible.

El que nosaltres proposem i defensem des del grup parlamentari són dues qüestions. Una és que no defensem la judicialització de la política, ni entrar en dinàmiques com la que es plantejava, precisament, d'entrar en aquesta comissió d'investigació.

I, per altra banda, tampoc volem que es polititzi la justícia. Montesquieu ha de continuar vivint; la divisió de poders és estratègica des d'un punt de vista del sistema democràtic.

I, per tant, entenem que aquesta comissió d'investigació, i com hi he fet referència al començament...

La presidenta

Senyor diputat...

Lluís Guinó i Subirós

D'acord amb la prudència del diputat Iceta i amb la contundència del diputat Sabrià, dono per conclosa la meva intervenció.

I, evidentment, explicant que no votarem a favor de la constitució d'aquesta comissió d'investigació.

Gràcies.

(*Sergio Santamaría Santigosa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santamaría?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí; gracias, señora presidenta. Por alusiones y...

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

...y por contradicciones. Seré breve.

En primer lugar, señor Sabrià, si usted tiene datos que acreditan la veracidad de lo que aquí ha dicho, ya está perdiendo el tiempo; tiene que ir a la comisaría, presentar una denuncia (*remor de veus*), porque, si no, todo lo demás es demagogia y excusas de mal pagador. Apresúrese –apresúrese–, porque yo creo que, si no, usted no está siendo coherente con su intervención.

Señor Fernández, por favor, ustedes han reconocido que han contratado con Método 3. ¡Ustedes lo han reconocido explícitamente! Y usted aquí ha pasado de largo de eso ¿Qué coherencia es esa? Y, sin embargo, imputa usted al señor Alberto Fernández Díaz la contratación de informes con Método 3. Si tiene pruebas, le digo lo mismo, apórtelas; pero, si no, de demagogias, las justas.

Por último...

La presidenta

Senyor Santamaría...

Sergio Santamaría Santigosa

...acabo, acabaré. Señora presidenta, solo un momentito. La intervención del señor...

La presidenta

No, eren cinc minuts i al final seran sis o set per cada un.

Sergio Santamaría Santigosa

Es un momentito...

La presidenta

Acabi d'una vegada, acabi.

Sergio Santamaría Santigosa

La intervención del diputado de Convergència i Unió, Lluís Corominas... *(Veus de fons.)* Perdón, Guinó. *(Veus de fons.)* Perdón, perdón. *(Veus de fons.)* Perdón, Guinó. Perdón. Que no hable tanto de «autoinvestigación». La relación fluida, estrecha, desde tiempos muy remotos, se establece entre el señor Marco y el señor Martorell. Que quede claro. No juguemos a la ceremonia de la confusión, señor Guinó. Diga la verdad en esta cámara, porque, si no, credibilidad, cero.

Muchísimas gracias.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, presidenta; per al·lusions directes també.

La presidenta

Procuri ser breu.

Albert Rivera Díaz

Tot el que pugui. No, el senyor Guinó deia que no són partidaris, a Convergència, de judicialitzar la política. Senyor Guinó, la millor manera de no judicialitzar la política és no robar, no concedir contractes públiques a canvi de favors, no quedar-se amb el 3 per cent de les obres públiques i no espia. És la millor manera de no judicialitzar la política.

Però quan vostè i els seus càrrecs imputats, aquí asseguts, judicialitzen la política, en seu política, tenim dret a saber la veritat i tenim dret a investigar. Jo li demano, al seu grup, i ja sé que no tindrà èxit, que si us plau ens deixin saber als ciutadans de Catalunya quina trama d'informació, de contrainformació i d'espionatge fan alguns membres del seu Govern. La senyora Joana Ortega, que és vicepresidenta, i el senyor Pelegrí, dintre de Convergència i Unió! Parlava vostè d'autoinvestigació. Senyors, és que vostè s'espia entre vostès! Com ens podem refiar que no ens investigaran, als altres?

(David Fernández i Ramos demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí; gràcies, per al·lusions del senyor Santamaría. *(Pausa.)* Senyor Santamaría, vostè sap que la CUP va contractar un sol informe de Método 3, perquè ho ha dit la CUP; ho vam reconèixer aquí un dia després o dos dies després que es fes públic.

Dos, ho sap el senyor alcalde, que està aquí, perquè li ho vam dir nosaltres.

Tres, està demostrat que no hi ha cap espionatge; accedíem a un contracte amb una empresa que no coneixíem ni què era, eh?, i vam accedir a dades públiques. La sospita era que hi havia una ampliació o un ajuntament de patrimoni, com així es va demostrar, i, per tant, no hi ha cap delictes.

I, quatre, pot llegir l'informe de Método 3; està penjat a la web de la CUP, perquè ho vam fer públic. Facin vostès el mateix amb els informes que van contractar periòdicament a Método 3.

Qui rebenta les llibertats en aquest país sempre ha sigut el PP. I vigili que no li caigui cap sobre.

(Remor de veus i aplaudiments. Sergi Sabrià i Benito demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sabrià, trenta segons, per al·lusions.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies. Me'n sobran cinc. Gràcies, presidenta. Nosaltres el primer pas ja l'hem fet; els esperem perquè s'expliquin al Congrés i els esperem perquè donin les explicacions pertinents al Parlament. Vinguin.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Guinó?

Lluís Guinó i Subirós

Una qüestió que té a veure amb la intervenció que ha fet el diputat Rivera. *(Veus de fons.)* No, li he demanat des del primer moment certa prudència en les seves paraules. Tinc la sensació que de vegades vostè supera un determinat límit, que el que fa necessari és que en determinades qüestions que vostè planteja aquí se'n vagi directament a fiscalia –en primer lloc.

I, en segon lloc, si realment aquesta comissió d'investigació és tan i tan necessària per d'alguna manera resoldre determinades qüestions, el primer que ha de comparèixer en el Parlament de Catalunya és el ministre de l'Interior. I en la mesura que comparegui el ministre d'Interior, en podem parlar.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació. *(Remor de veus.)* No; senyor Rodríguez, ja han parlat –ja han parlat. És... *(Santi Rodríguez i Serra diu: «És una qüestió de formes, senyora presidenta.»)* Les formes..., algunes que ha de tenir el seu grup, precisament, amb aquesta comissió. *(Aplaudiments i veus de fons.)* Senyor Rodríguez, no té la paraula. I ho lamento, però ja han parlat suficientment. *(Santi Rodríguez i Serra diu: «Hem estat amenaçats.»)* No, no han estat amenaçats, no... *(Fora remor de veus. Pausa.)* No, no té la paraula. *(Santi Rodríguez i Serra*

diu: «Hem estat amenaçats i volem deixar-ne constància.» *Pausa.*)

Passem a la votació de la proposta... (*Diversos diputats demanen per parlar.*) Han parlat tots... (*Remor de veus.*) Han parlat tots.

Passem a la votació, i s'ha acabat. Passem a la votació.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (*Pausa.*)

Senyor Millo? (*Pausa.*)

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor, 88 en contra i 2 abstencions.

Passem ara al punt setè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei d'iniciativa legislativa popular... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per una qüestió de forma, li demanaria la paraula una vegada més...

La presidenta

D'ordre?

Santi Rodríguez i Serra

D'ordre. Tenim l'absolut convenciment que en alguna de les intervencions, concretament la intervenció del senyor Fernández de la CUP, en la seva última intervenció, ha amenaçat directament aquest grup dient que ens cauria a sobre nostre no sé què. (*Fora remor de veus.*) Per tant, demanem... (*Persisteix la forta remor de veus.*) Demanem... (*Pausa.*)

La presidenta

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats... (*Remor de veus.*) Senyores diputades i senyors diputats, si us plau. (*Pausa.*)

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

No he acabat...

La presidenta

...jo crec que no s'ha entès bé, senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

És que no he acabat...

La presidenta

Però sé perfectament de què està parlant. (*Veus de fons.*) Si consideren que necessiten l'empresonament de la presidenta o de la Mesa, els demano que ho facin per es-

crit. Però el que vostè ha dit no ha estat el que es pretenia fer.

Santi Rodríguez i Serra

Escoltarem les gravacions, senyora presidenta. Però ho hem sentit, ho hem sentit perfectament.

Gràcies.

La presidenta

D'acord.

(*Pausa. Albert Rivera Díaz demana per parlar.*) Senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

Sí, senyora presidenta; per una qüestió reglamentària...

(*Fora remor de veus.*)

La presidenta

S'ha acabat. Escolti, senyor Rodríguez! (*Pausa.*)

Senyor Rivera, digui.

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, li demanava abans la paraula, que no me l'ha donada, per demanar una qüestió reglamentària. Recordo que l'article 186 diu que tothom, tothom que vingui a aquesta cambra, ha de comportar-se de la mateixa manera, sigui a favor de Convergència, de la CUP, de Ciutadans, del PP o del PSC.

I prego a la cambra que en prengui nota, perquè en aquesta sessió, en funció de qui intervé i de com intervé, es permeten o no aplaudiments en aquesta cambra. (*Fora remor de veus.*)

La presidenta

Això..., perdó, senyor Rivera, però això no és cert. I qui ha d'apreciar... (*Persisteix la forta remor de veus.*) Perdó, senyors diputats i senyores diputades! Qui ho aprecia ha de ser la Mesa i aquesta presidència, no el senyor Rivera, del Grup de Ciutadans. Per tant...

I vigilin les seves expressions, també. Vigilin-les! (*Pausa.*) Sí, les seves i les d'altres grups; que en aquesta sessió anterior s'han passat alguns grups i alguns diputats de determinats grups. I no els agrada que els digui pel nom, però ho acabaré fent. I seran vostès els que quedaran en... D'acord? (*Pausa.*) Doncs, continuem amb la sessió.

(*Remor de veus.*)

Senyors diputats del Partit Popular, s'han passat tot el punt anterior dient paraules i dient algunes expressions que no són correctes! Senyor Rodríguez, li ho dic; tres files més enllà. Des d'aquí es veu molt bé.

Per tant, demano una mica de tranquil·litat. Demano tranquil·litat. (*Veus de fons.*) I no demani la paraula, perquè no la hi penso donar. (*Remor de veus.*)

Proposició de llei

de modificació de l'article 14
de la Llei 1/2006, del 16 de febrer, de
la iniciativa legislativa popular (debat
de totalitat) (tram. 202-00013/10)

Setè punt de l'ordre del dia. Els faig avinent que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha retirat l'esmena a la totalitat que havia presentat, i, per tant, no es procedirà a la seva votació.

Té la paraula, per fixar..., per presentar la iniciativa, en nom del Grup Socialista, l'ihustre senyor Jaume Collboni.

(*Pausa llarga.*)

Senyor Collboni, ja pot començar.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, pot sonar una mica extemporània la intervenció que aquest diputat farà davant la cambra, perquè justament la reforma que pretenem o que proposem al conjunt dels grups, que és la reforma de la Llei de les ILP a Catalunya, parla justament de democràcia, de regeneració, de confiança dels ciutadans, i darrerament vivim episodis i moments poc edificants des d'aquest punt de vista.

Però, malgrat això, volem d'entrada valorar que cap grup parlamentari –o el cas de Convergència– no hagi presentat esmena a la totalitat i, per tant, aquesta llei que pretén, en una paraula, «contribuir» a millorar la democràcia i «contribuir» a acostar als ciutadans els seus representants... (*Remor de veus.*) Gràcies, presidenta. Deia: en un moment de crisi política i de manca de confiança, els grups d'aquesta cambra avancem amb un conjunt de reformes democràtiques que seria bo posar en valor –que seria bo posar en valor–: algunes reformes d'ampli abast, com és el cas de la reforma del sistema electoral català; d'altres que tenen a veure amb el control de l'activitat política, amb el control de la gestió dels recursos públics, amb la prevenció de la corrupció, com és el cas de la Llei de transparència, o de la millora i l'extensió dels drets de participació democràtics a través de la Llei de consultes.

Avui, senyors i senyores diputats, el nostre grup planteja una millora puntual, molt senzilla de fer de l'actual Llei d'ILP, en aquesta línia de reforma democràtica i d'acostar la política als ciutadans. Una reforma que ha de permetre o ha de suposar garantir que aquelles iniciatives legislatives populars que tenen totes les signatures que es requereixen i que tenen el vistiplau de la Mesa del Parlament puguin ser debatudes en aquest Ple automàticament, sense que hi hagi cap majoria parlamentària que ho pugui impedir. El nostre grup considera que és una millora que hem de fer conjuntament tots els grups de la cambra, i que és de justícia que aquells ciutadans que fan l'esforç cívic i democrà-

tic d'impulsar debats públics, que fan l'esforç de recollir signatures per impulsar reformes legislatives, tinguin com a mínim garantit el debat en aquest Ple.

No és el moment de parlar de la crisi de representació política que viu el nostre país, del missatge que ens va enviar el 15 M, quina és la relació que hi ha entre la democràcia deliberativa i la representativa..., però sí que hem de posar de relleu que aquesta democràcia, que és la democràcia directa, que és la democràcia deliberativa, pot i ha de reforçar també la democràcia representativa. Nosaltres pensem que les dues s'ajuden i s'enforteixen mútuament, per exemple, a través d'aquest mecanisme que és la ILP.

Catalunya ha estat pionera en aquesta regulació. Ho va fer l'any 95, amb la primera llei de la ILP, i amb una reforma important que va tenir lloc l'any 2006. Des d'aleshores, vint-i-sis ILP s'han tramitat en aquesta cambra, amb resultats desiguals –això és cert.

La llei del 2006 va suposar millores substancials: per exemple, l'ampliació de la franja d'edat que pot participar en la recollida de signatures –fins als setze anys–, que les persones de nacionalitat estrangera també ho poguessin fer, la reducció del nombre mínim de signatures que calia per fer la iniciativa i, en definitiva, el major protagonisme de la comissió promotora de les ILP, que suposava des del fet que es pugui presentar en aquesta mateixa cambra per part dels impulsors de la iniciativa, i la capacitat també de ser propietaris de la iniciativa i, per tant, de poder-la retirar en qualsevol moment.

Però el cert és que a la pràctica de l'aplicació d'aquesta llei, ja el 2010, es va arribar a una primera conclusió, que és que no s'augmentava el nombre d'iniciatives legislatives populars; i això sobretot per un fet, i és que la comissió promotora perdia el control i perdia la capacitat de controlar el temps de tramitació de les iniciatives. Dit d'altra manera: si la Mesa, en virtut d'una majoria parlamentària, decidia que no es veiés la ILP en aquest Ple, senzillament, no es veu. I això té com a conseqüència, doncs, que hi hagi iniciatives legislatives molt importants, com és el cas de la del sistema electoral, que malauradament –i no volem atribuir la responsabilitat a ningú, és de tots– no ha vist la llum encara.

El que proposem no és desapoderar els grups parlamentaris. El que diem és que, per respecte democràtic, aquests debats com a mínim tinguin lloc en aquest ple a través d'aquesta modificació. Perquè hem d'incentivar, justament, que els ciutadans que fan l'esforç, com els deia abans, de participar i de construir una proposta seriosa, rigorosa –que pot després comptar amb el suport majoritari de la cambra o no, és igual: per això estan els grups parlamentaris–, com a mínim, hi insisteixo, es puguin veure en aquesta cambra. Per això, senyors diputats i diputades, el nostre grup el que proposa és fonamentalment modificar l'article 14 de la llei, de tal manera que la ILP, sigui quin sigui el seu nombre de signatures o la situació en què es trobi, en el termini màxim de tres mesos pugui ser debatuda en aquest Ple.

Hi ha més possibilitats de millora: el nostre grup les ha detectat, però hem pensat que faria més consens al conjunt de la cambra començar a fer aquesta modificació puntual de l'article 14 per tal que, de forma immediata, algunes de les ILP que estan en tràmit puguin substanciar-se en el Ple i d'altres que s'estan recollint en aquests moments sàpiguen que tenen garantit, d'entrada, el debat en el Ple.

Hi ha més possibilitats de millora? Sens dubte. Segurament, a partir de modificacions del Reglament, i és un debat que no obrirem ara, però que sí que apuntem: modificar el Reglament per tal d'incloure-hi l'obligatorietat, per exemple, de respondre alguna de les preguntes que es fan a l'entorn de les ILP; reformes per fer més transparent el procés de tràmit de la ILP dins del Parlament –nosaltres utilitzem terminologies i procediments que els ciutadans que no segueixen la vida parlamentària internament desconeixen completament i, per tant, necessiten i tenen dret a saber, en termes planers, com es gestiona i com es tramita una llei i en quin punt està la tramitació d'aquesta llei–; o, per exemple, que quan es fa el debat en aquest plenari el grup promotor, el representant del grup promotor tingui dret a rèplica, tingui dret a fer un veritable debat parlamentari amb la resta de grups en aquesta cambra. Sabem que això, aquestes reformes, aquestes millores no són objecte de l'àmbit d'aplicació de la llei, però sí que cridem l'atenció al conjunt dels grups que més d'hora que tard s'hauran de fer modificacions al Reglament que requereixen altres majories qualificades per tal que això pugui dur-se a la pràctica.

Per tant, senyors i senyores diputades, el meu grup el que proposa, per dir-ho d'una forma planera, és que les ILP no es quedin òrfenes quan entren a aquest Parlament. Demanem que vetllem, el conjunt dels grups, perquè, per respecte democràtic i per respecte fins i tot cívic als ciutadans, aquests debats es puguin substanciar dins dels tres mesos que nosaltres hem remarcat.

El que ha succeït és legítim, és lícit, és legal, però pensem que és una greu distorsió. A la pràctica, l'aplicació d'aquest article ha suposat una greu distorsió, que nosaltres estem convençuts que el legislador, que les persones que ens van precedir a l'hora de legislar aquesta llei no tenien previst; segurament no ho tenien previst, però la pràctica ens ha portat a una situació que és bàsicament insostenible en el temps.

Per acabar, volem valorar positivament..., el plantejament l'hem fet amb esperit de consens, per això hem valorat positivament que cap grup..., i que Convergència hagi retirat l'esmena a la totalitat. Evidentment, la proposta està a sobre la taula. Hi ha la proposta també que aquelles ILP que s'han quedat a la cua, s'han quedat encallades, a partir de l'entrada en vigor d'aquesta reforma de la llei es puguin activar i hi hagi tres mesos, també, de termini perquè es puguin substanciar en el Ple; i és per això, senyors i senyores diputades, que, bé, no hi haurà esmena a la totalitat i que, per tant, amb tota la bona predisposició i l'esperit de consens que massa sovint manca en aquesta cambra, en aquest cas, i en atenció als ciutadans que exerceixen de ciutadans, que fan servir els drets que democràtica-

ment els atorga la nostra legislació, tinguin el respecte de la cambra i puguem dur a terme aquesta reforma.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Molt bé. Gràcies, presidenta. Senyors diputats, nosaltres hem de manifestar que estem absolutament d'acord amb aquesta proposta de modificació legislativa, estem d'acord a modificar aquesta normativa i la resta, doncs, que reguli les iniciatives legislatives populars, per diversos motius.

El primer motiu crec que és el més important, que és el que d'alguna manera explicava el diputat que m'ha precedit, el senyor Collboni: és l'experiència. L'experiència ens demostra que l'actual regulació no satisfà els objectius últims de les iniciatives legislatives populars, tot i que deixin-me fer una mica d'autocrítica, perquè no és només responsabilitat de la regulació, de la normativa, de la llei tal com està escrita, sinó de les majories parlamentàries –i em responsabilitzo de la part que em pertoca, si és el cas: penso que està bé fer autocrítica quan les coses no funcionen–, sinó de les majories, en tot cas, a la Mesa i a les juntes de portaveus, que han fet que aquestes iniciatives legislatives populars que estan avui pendents des de l'any 2008 no hagin passat al debat al Ple.

En tot cas, és una regulació, una normativa que el que fa és impedir que es compleixi l'objectiu últim d'aquestes iniciatives legislatives populars. Per tant, estem absolutament d'acord, doncs, de posar-hi tot el que faci falta perquè això no torni a passar.

És evident que tampoc té cap sentit que passin per davant d'aquestes iniciatives legislatives populars –que tenen molt de mèrit, perquè recullen signatures directes dels ciutadans perquè es debatin determinades inquietuds i preocupacions–..., doncs, que hi passin per davant iniciatives dels grups parlamentaris; en aquest sentit, i moltes vegades, amb la mateixa temàtica. Per tant, un motiu més per estar-hi a favor. Entenem que tan democràtiques són, o fins i tot molt més, aquelles iniciatives que promouen debats al Parlament i que vénen directament per part dels mateixos ciutadans.

Les comissions promotores no tenen cap tipus de representació als òrgans del Parlament que permeten que les iniciatives legislatives populars passin al debat. Per tant, en aquest sentit, ens sembla correcte posar un termini segons el qual, si aquesta iniciativa legislativa popular no s'ha portat al debat perquè ho han promogut alguns grups parlamentaris, doncs, de forma automàtica entri al debat al Ple i tots plegats puguem determinar els posicionaments i puguem millorar, en tot cas, i regular a favor de les inquietuds i les preocupacions dels ciutadans.

Esperem que així no hàgim de veure mai en aquest Parlament, en el Parlament de Catalunya, espectacles que hem presenciat; per exemple, al Congrés espanyol, que amb iniciatives legislatives populars amb suport de gairebé un milió i mig de signatures, amb inquietuds i amb drames darrere ciutadans molt importants..., doncs hagin merescut el dubte per part d'alguns grups parlamentaris i algunes majories parlamentàries que, evidentment, no s'atrevien a afrontar el problema determinat –i parlo, evidentment, de tota la crisi hipotecària al nostre país.

Això es presenta en un moment molt oportú, evidentment en un context polític en què tot el sistema polític està posat en dubte per part dels nostres ciutadans; perquè ens reclamen, evidentment, doncs, més participació directa a les nostres institucions, més participació ciutadana, nous instruments..., ens demanen llistes obertes, ens demanen tenir capacitat per sentir-se una altra vegada ciutadans amb tots els drets i deures adquirits en un sistema democràtic. En aquest sentit, per tant, pren molta importància aquesta reforma legislativa.

Entenem que abona més la meritocràcia –la meritocràcia–, que vindria abanderada per aquests ciutadans que recullen signatures per a determinades qüestions que els preocupen i els inquieten a la seva vida quotidiana, que no pas la partitocràcia, que al final és el que acaba imperant a dia d'avui, amb la normativa vigent que tenim, quan hi ha determinats partits polítics que fan que aquelles ILP que estan pendents a la Junta de Portaveus no acabin arribant mai al debat al Ple; per tant, un motiu més per estar-hi absolutament a favor.

No ens podem oposar sota cap concepte que els debats que preocupen a la ciutadania entrin directament al Parlament. Pensem que la mateixa ciutadania, quan acaba de recollir signatures perquè debatem entorn d'una qüestió que els preocupa..., que també determini l'oportunitat política. En aquest sentit, ens hauria de fer vergonya a tots plegats, no?, que tinguem tres iniciatives legislatives populars encallades en aquest Parlament de Catalunya que daten del 2008 i de propostes tan importants com mesures urgents per a l'habitatge, la Llei electoral i mesures de conciliació de la vida familiar amb la vida laboral, entre d'altres propostes.

Per tant, una vegada més, recolzo aquesta iniciativa. I deixin-me dir-los que està presentada, deia, no?, en un moment polític molt oportú en què el sistema polític està molt qüestionat, el sistema democràtic està realment qüestionat per part de la ciutadania, doncs, que cada vegada té i té menys confiança; i per tant, instruments com aquest els ha de fer recuperar la participació directa i la confiança.

Enllaçat amb això, voldria acabar dient que això és molt rellevant també per al nostre país. En un moment en què el nostre país, que no crec que estigui desafectat des d'un punt de vista polític, tot el contrari: tenim un país mobilitzat, participatiu a nivell polític, que ens demana solucions al carrer quan fan falta, i que sort en tenim..., doncs, deia que és absolutament rellevant que modifiquem aquesta llei. Perquè el país i la gent i

els ciutadans han demostrat moltes vegades anar per davant dels mateixos partits polítics, defensant les seves inquietuds i buscant sortides als seus problemes. I deia: «Catalunya n'és un exemple.» N'és un exemple dins de la nostra nació, un territori que es mou i que es mobilitza i que reclama.

Nosaltres no ens podríem oposar a una reforma d'aquestes característiques quan defensem que la voluntat popular està per sobre de les lleis: és la voluntat popular i la sobirania popular, la que diu al legislador com ha d'acabar regulant totes les realitats. I entenem que, una vegada més, com hem defensat sempre, la voluntat popular, en aquest cas plasmada a nivell d'iniciatives legislatives populars, no pot quedar segrestada per les majories parlamentàries, per la conveniència o per l'oportunitat política que puguin acabar decidint els partits dels grups parlamentaris representats en una junta de portaveus.

Per tant, benvinguda sigui; donarem suport que es tramiti aquesta reforma, i esperem que tots plegats sapiguem donar un instrument molt útil a la nostra ciutadania perquè tornin a recuperar la confiança en el sistema i puguin participar directament, generant debats en aquest Parlament, que tant convenen per trobar sortides a la greu crisi que pateix el nostre país, tant nacional com també social.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, per defensar el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular amb relació a aquesta proposició de llei, que el que pretén bàsicament és que les iniciatives legislatives populars, que en aquest moment la seva llei no té un termini de tramitació un cop validades les signatures per part de la Mesa del Parlament de Catalunya, tinguin una data de tramitació. I, en aquest sentit, val a dir que per part del nostre grup parlamentari no posarem absolutament cap mena d'impediment al fet que prosperi aquesta proposició de llei, perquè entenem que és absolutament raonable que, si s'exerceix la iniciativa legislativa popular per part dels ciutadans de Catalunya, aquesta iniciativa i aquest esforç que s'ha fet per tal de recollir aquest grapat de signatures per tal de poder presentar una iniciativa en aquest Parlament pugui tenir, com a mínim, el debat de totalitat i, per tant, pugui ser debatut en el Ple del Parlament respecte a la conveniència o no.

I amb això hem de marcar una diferència clara respecte d'aquells que puguin pensar que el fet que hi hagi una iniciativa legislativa popular té ja absolutament tot el dret que sigui aprovada en el Ple del Parlament i, per tant, sigui obligada la seva lectura i el seu debat en ponència parlamentària. Nosaltres diem i afirmem que no, que la iniciativa legislativa popular té el dret, com

a mínim, al seu debat de totalitat; i, per tant, és just i és necessari i, per tant, estem absolutament d'acord amb la proposició de llei que presenta el Grup Parlamentari Socialista que hi hagi un termini per tal que, un cop validades les signatures, aquesta proposició de llei sigui vista com a mínim en debat de totalitat en el Parlament de Catalunya.

Dit això i, per tant, posicionats respecte d'aquesta proposició de llei, també crec que val la pena recordar per què avui parlem d'una proposició de llei d'aquestes característiques, i segurament també posar en evidència la contradicció que suposa que sigui precisament el Partit Socialista qui presenta aquesta proposició de llei. Perquè, efectivament, jo vull recordar que la primera iniciativa legislativa popular que va quedar apartada a la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya perquè feia incòmoda a algun grup parlamentari la seva posició era la iniciativa legislativa popular que va impulsar Ciutadans pel Canvi, i que incomodava, i molt, el Grup Parlamentari Socialista. I precisament per aquest motiu, i perquè en el Parlament de Catalunya s'havia constituït una ponència conjunta per parlar sobre la Llei electoral –parlo de la vuitena legislatura–, una iniciativa legislativa popular que es va ençar, doncs..., devia ser l'any 2007-2008, estem al 2013 i continua pendent de veure's a l'ordre del dia de la Junta de Portaveus.

Per tant, efectivament, és cert que creiem que les iniciatives legislatives populars han de tenir un termini per veure's en el Ple del Parlament i per ser debatudes, però tampoc no és menys cert que si ens trobem en les circumstàncies que ens trobem ara en aquest moment és perquè un grup com Ciutadans pel Canvi, que en el seu moment van concórrer conjuntament amb el Partit Socialista a les eleccions al Parlament de Catalunya, és qui va propiciar que en el si del Grup Parlamentari Socialista hi hagués aquesta espècie d'incoherència.

Per tant, res més que reiterar la voluntat del nostre grup parlamentari que aquesta proposició del llei prosperi i, per tant, les iniciatives legislatives populars tinguin un termini per tal que es puguin veure en el seu debat de totalitat, sense predisposar quin ha de ser el seu resultat en el Ple del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, des del nostre grup ens sembla molt adient modificar la Llei de la iniciativa legislativa popular, si és per millorar la garantia dels drets dels promotors i dels signants d'una ILP. Per tant, ens felicitem que aquesta proposició de llei prosperi, que s'hagi retirat l'esmena a la totalitat que havia presentat Convergència i Unió i que, per tant, ens permeti obrir el debat en comissió

sobre com millorar aquesta llei. I ja els avancem que, de fet, com s'ha dit abans, intentarem incidir perquè el debat vagi més enllà: més enllà que no només aquesta proposta que ens porta avui el PSC.

La proposta del Grup Socialista, com s'ha explicat, vol generar un automatisme de terminis que obligui a una certa celeritat en aquest debat parlamentari de qualsevol ILP. Ja em sembla bé –ja em sembla bé, posar terminis– però, posats a revisar la llei, per a nosaltres l'objectiu hauria de ser fer els canvis necessaris per apoderar els promotors d'iniciatives legislatives populars i millorar alguns dels aspectes ja previstos en la mateixa llei però que l'experiència ens ha demostrat que no acaben de funcionar com caldria. I m'explico.

Per què no aprofitem, ara que obrirem de nou el debat, per millorar, com deia, allò que ja es preveu a la llei, com la possibilitat de la signatura electrònica a l'hora de fer suport a una iniciativa legislativa popular? Està previst a la disposició addicional primera però no està resolt encara, perquè continua pendent que el Govern, en cada cas, dicti les instruccions pertinents; i no s'acaba fent. Aprofitem que obrirem el debat sobre les ILP perquè resolguem, d'una vegada per totes, també aquest instrument?

Per què no aprofitem també, ja que obrirem el debat sobre com millorar aquesta llei, per donar més garanties que una proposta de llei que té el suport d'almenys cinquanta mil catalanes i catalans s'hagi de debatre en aquesta cambra no només via obligació de terminis, com fa la proposta del PSC, sinó també revisant les possibilitats de veto que actualment se li donen al Govern de la Generalitat i que, com hem vist en el cas de la ILP per la renda garantida de ciutadania, no sempre s'utilitzen com pertoca? I és que s'ha intentat des del Govern, per activa i per passiva, impedir la recollida de firmes d'aquesta ILP. Sortosament, no se n'han sortit i, de fet, aquests darrers dos dies s'han fet els tràmits formals per iniciar la recollida de firmes per impulsar aquesta renda garantida de ciutadania des d'aquest Parlament a partir d'una iniciativa legislativa popular.

Però, posats a revisar la llei, posem-nos-hi també, com els deia, per apoderar les promotores de les ILP. Per què no fem que, tant en el debat a la totalitat –si és que n'hi ha– com en el debat final en el Ple, la comissió promotora d'una ILP tingui dret a rèplica? O per què no fem que pugui assistir i opinar en la ponència que fa l'informe sobre les esmenes? O per què no aprofitem que obrim el meló de com millorar aquesta llei perquè, durant la tramitació en comissió de la iniciativa legislativa popular, el grup promotor formi part de la comissió parlamentària amb veu però sense vot i que, per tant, pugui proposar compareixences o tingui dret a intervenir també formulant preguntes o demanant aclariments, com podem fer els diputats o diputades dels grups parlamentaris?, o que se li facilitin fins i tot mitjans tècnics per fer aquesta feina, o que tingui la mateixa informació i documentació que tindran els diputats i diputades?

Bé, en definitiva, per què no fem que la comissió promotora d'una iniciativa legislativa popular participi plenament del lideratge de la seva proposta també durant la tramitació parlamentària d'aquella proposta? Si volem realment obrir-nos a la participació ciutadana organitzada, si volem realment que la ciutadania de Catalunya senti pròxim i senti confiança en aquest Parlament, per què no ho fem de debò? Fem-ho amb valentia; millorem tots aquests aspectes, ara que en tindrem la possibilitat; obrim el debat de com fer totes aquestes millores, i fem que la ciutadania lideri també en el Parlament la defensa d'aquella proposta que ells i elles mateixos ens han portat.

I avui tenim un clar exemple en l'actualitat per veure fins a quin punt això és necessari i quan no passa ens porta a situacions incomprensibles. Fotografia en premsa de la ponència al Congrés sobre la ILP de la dació en pagament; i els qui l'han fet, els que l'han defensat, els qui l'han lluitat al carrer, els qui han aconseguit pràcticament 1 milió i mig de firmes perquè arribi al Congrés no hi són: són al carrer. Per què no aprofitem aquest nou debat sobre la Llei de la iniciativa legislativa popular per fer precisament que això canviï?, perquè aquest tipus de foto, almenys al Parlament de Catalunya, no es produeixi i aquella gent que des del carrer promou iniciatives legislatives populars i les fa arribar fins al Parlament també estiguin al Parlament plenament liderant, defensant aquella mateixa proposta que ens han portat?

I no vegin en això un conflicte de legitimitats sobre la representativitat dels grups parlamentaris o dels grups promotors de ciutadania organitzada que arriben a portar una proposta de llei en aquest Parlament: això no genera conflictes, i la realitat i la pràctica ens ho demostrarà.

Ha estat un bon instrument. És un bon instrument, la Llei de les ILP, que ha permès que arribin iniciatives legislatives populars a aquest Parlament, a aquesta cambra; però la mateixa pràctica del que ens ha arribat i els exemples dels toros o dels transgènics, doncs, són claríssims: ens han fet veure les mancances d'aquesta llei. Ja que tenim aquesta possibilitat a partir de la proposició de llei del Partit Socialista, aprofitem, doncs, el debat que obrirem perquè replanegem totes les millores pertinents perquè realment aquesta llei sigui l'adequada, la millor per fer que la nostra ciutadania se senti representada per aquesta cambra.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, vicepresidenta, diputats i diputades, des de Ciutadans votarem a favor –o, en aquest cas, no votarem, perquè s'ha retirat l'esmena–, però estem a favor que es tramiti, estem a favor que s'afavoreixi que la ciutadania participi i, per tant, estem a favor d'evitar aquest absurd debat –i diem «absurd debat»– entre democràcia

institucional o democràcia representativa i democràcia directa, perquè creiem que només hi ha una democràcia. I aquesta democràcia pot tenir més mecanismes de participació, pot tenir més mecanismes de connexió entre Parlament i ciutadania, pot millorar els mecanismes actuals o posar-ne de nous, però el que no podem pretendre és dir que hem de triar entre el Parlament o els carrers. No: els carrers, el Parlament, les xarxes, la participació ciutadana són tot el mateix, són tot democràcia.

Ara, les democràcies són «perfeccionables», són millorables i fins i tot renovables o reformables, com nosaltres defensem. Una democràcia que passi a ser de baixa intensitat, d'un sistema que parteix bàsicament de partits i sobretot de secretaries generals de tres o quatre partits a tot Espanya i, particularment, doncs de pocs partits aquí a Catalunya..., o una democràcia més oberta, amb un sistema electoral amb llistes obertes, amb un sistema electoral on els partits siguin democràtics internament i amb un sistema que permeti també que els ciutadans puguin recollir signatures i ser atesos –escollats– en seu parlamentària. Per tant, estem a favor d'aquest tràmit, diguéssim, d'aquesta llei; proposarem més coses, també, com s'ha dit.

Però també volem parlar d'una altra qüestió que no ha sortit, o ha sortit d'una manera tangencial, i és que nosaltres també som partidaris que aquesta cambra millori els seus mecanismes; ja sé que això no toca concretament aquí. Ha parlat el senyor Collboni del Reglament. Doncs, jo crec que en aquesta cambra hem de parlar del Reglament, perquè vostès saben que hi han comissions parlamentàries que hi arriben propostes fetes per grups parlamentaris escollits a les urnes i moren de vegades o estan un any literalment sense revisar-se. Li poso exemples de centres de salut o educatius, que es fa la proposta, triga un any a arribar i quan arriba al Parlament i en una comissió, ja s'ha tancat aquell centre, educatiu, sanitari o qualsevol altra qüestió.

És a dir, si el Parlament no troba mecanismes en si mateix per ser útil als ciutadans, com volem dir i explicar que aquesta cambra és una cambra útil, legítima i que, a més a més, treballa per als ciutadans? És difícil. I aquí no podem dependre de les majories parlamentàries, perquè és evident, i parlava abans..., la senyora Rovira parlava abans de traves o de dificultats per tramitar aquestes ILP, i deia que tots tenim o tots ens hem d'avergonyir... No, tots, no, perdoni... –no sé on està la senyora Rovira–, però tots no, aquells que traven. (*Veus de fons.*) Nosaltres no tenim cap problema que aquestes ILP que estan presentades avancin. Ara, hi han partits polítics que no ho volen. Per tant, que cadascú aguantí la seva responsabilitat. Les ILP que es vegin aquí, sí. Vol dir que presentem una ILP..., vol dir garantia que s'aprovi? No, ja ho ha explicat abans un altre portaveu. Per tant, vostès, qui governa, Esquerra Republicana i Convergència, són responsables, també, de què avança i què no avança. El que no pot ser –i ja sé que al senyor Junqueras li agrada molt– és governar, fer oposició i apuntar-se a la bandera de l'autocrítica. Home, està molt bé l'autocrítica, però aquesta autocrítica seria molt bo que vostès, que

tenen un pacte, ja sé que no el compleixen, però tenen un pacte amb el Govern, pactin aquest tipus de qüestions: que el Govern no posi traves a la Mesa ni a la Junta de Portaveus per tramitar diferents ILP.

Per tant, benvinguts aquells que volem que les ILP que entrin es vegin ràpid. Però també vull recordar una cosa: està molt bé que ens obliguem –i hi votarem a favor, ho he dit– que sigui en tres mesos, aquest tràmit, o es pot posar de menys o de més, ja veurem com acabarà tramitat. Ara, no enganyem la gent: si no es tramita en tres mesos és perquè la majoria de la Mesa o de la Junta de Portaveus, és a dir, dels grups parlamentaris, no ho volen, eh? Perquè si hi ha voluntat política no cal canviar la llei. Simplement ha d'haver-hi un acord, entre grups, que digui: «Quan arribi una ILP hi donarem prioritat, perquè té darrere una legitimitat, una recollida de signatures i una comissió promotora.» Per tant, no caldria canviar ni la llei! Seria tan senzill com que aquells que hi posen traves fins ara, no les hi posin.

Ara, que el Grup dels Socialistes ara que no governa vol proposar una cosa que no va proposar quan governava? Em sembla bé. Que el Grup dels Socialistes ara vol proposar el que no va fer el tripartit, ni Esquerra ni Iniciativa durant set anys? Em sembla molt bé. Suposo que és més fàcil plantejar-ho des de l'oposició que quan es governa. Però està bé –està bé– que ho feu, que ho facin vostès –està bé. I, per tant, en aquest sentit estarem a favor que es tramiti. Però no enganyem la gent: si no es tramiten ILP és perquè hi ha una majoria parlamentària que les veta, que les frena, que no vol que es parli del tema, no que s'aprovi, sinó que se'n parli.

I un matís també tècnic en això, que crec que és molt important. Abans feia la dicotomia algú: «Democràcia directa participativa, representativa...» És tot una mateixa democràcia. I el que tampoc podem fer és enganyar la gent i dir que «si tu reculls cinquanta mil signatures, això vol dir que s'aprova una llei». No pot ser. Aquí en aquest Parlament se n'han fet de diferents, ho dèiem abans: sobre prohibir els toros, sobre els transgènics, sobre el bilingüisme a les escoles... Va durar una hora, em sembla, en aquesta cambra, el debat... –una hora. Ara, el que no podem és jutjar les ILP bones quan van a favor nostre, i llavors són dolentes i no sé què més quan no ens interessa. Totes són legítimes i totes poden ser debatudes, votades a favor o en contra.

I, en aquest sentit, per tant, no enganyem tampoc més a la gent, que bastanta confusió creen alguns grups dient una cosa i votant el contrari, sinó diguem a la gent i als ciutadans que, si recullen signatures, aquest Parlament alguns sempre hem estat compromesos que es tramiti prioritàriament, d'altres no, i ara ho farem obligatòriament, perquè no hi hagi traves de caràcter polític o de pactes entre partits. Aquest és l'acord al qual hem d'arribar. I, hi insisteixo, pot ser entre partits i, si no és així, ho farem per llei i no tenim cap problema.

El Reglament de la cambra també ha de millorar, perquè les propostes parlamentàries arribin a bon terme. I, per tant, cap majoria parlamentària pugui vetar l'ac-

tivitat política amb una comissió, pugui vetar una proposta que arribi quan ja s'ha, lamentablement, produït aquell problema o quan ja, fins i tot, s'ha tancat aquell centre de salut, aquell centre sanitari, aquell centre educatiu que es planteja. I, per tant, nosaltres considerem que és important fer petits canvis, però no ens enganyem, aquests són petits canvis que, com saben vostès, són poderosos, eh?; però, en aquest sentit, el que hem de fer són també grans canvis. (*Veus de fons.*) I el sistema que s'esgota –el sistema que s'esgota– és un sistema en què s'han de reformar moltes més coses que no només posar-hi aquest tipus d'acord.

Això és un acord de mínims, és un acord..., un compromís, jo ho diria, molt insuficient per explicar que reformem, i parlar de reforma en aquest sentit, crec que el paquet de reformes democràtiques han de ser molt més profundes. Tenim un debat sobre la Llei electoral obert després de deu legislatures, ja, sense llei electoral. Tenim un debat de la Llei de transparència que s'ha obert, però ja veurem com acaba aquesta llei de transparència i com acaben aquestes majories. I, per tant, tenim mecanismes per fer-ho però no podem dilatar més aquests debats, no podem posar-hi més traves, perquè s'esgota el temps.

Ja estem fora de temps. Els ciutadans i alguns partits polítics estem, des de fa temps, defensant que aquest temps s'ha acabat. Que estem en temps de descompte. I ahir no sé si van veure vostès el futbol, el que va passar amb el Màlaga, però en temps de descompte, doncs, de vegades pots perdre el partit. I en aquests moments, en temps de descompte, hem d'espavilar especialment des de les institucions perquè no es perdi el partit de la credibilitat i la confiança amb els ciutadans en aquestes institucions.

L'immobilisme és dolent; el populisme, també; el sentit comú, la reforma i el plantejament des de la llei per canviar la llei és bo. Abans deia també..., la senyora Rovira hi feia referència..., que, la veritat, des del punt de vista jurídic, permeti'm que li ho digui, ens xoca molt sentir algú d'una tribuna que diu que la voluntat popular està per sobre de les lleis. La veritat és que és lamentable, amb tots els respectes. La voluntat popular i les lleis són el mateix; en democràcia, clar, en dictadures no. En democràcia la voluntat popular es transmet a través de la llei o dels canvis de llei. I vostè ha dit: «La voluntat popular està per sobre de la llei.» Això és un perill, senyora Rovira. Qui ha pronunciat aquestes paraules, i s'ha fet des del Parlament, han acabat molt malament.

Per tant, respectem les lleis, encara que no agradin; proposem reformes des de la llei, des del sistema democràtic, i, a partir d'aquí, debatem entre tots. (*Veus de fons.*) Per això dic que no té sentit el que deia, perquè la ILP no deixa de ser una proposta de llei. Per tant, no digui vostè que les lleis estan per sota de la voluntat popular. No, no..., la voluntat popular té mecanismes per reformar fins i tot la llei.

I, per tant, aquest és el nostre model: no és el model de saltar-se les lleis, no és el model de tirar pel camí del mig, sinó el model de reformar-les. I estem demostrant alguns –que hem nascut, també, en democràcia i, so-

bretot, al segle XXI— que es poden crear mecanismes —plataformes civils, partits polítics, recollides de signatures...—, s'estan veient mecanismes per reformar el nostre sistema democràcia.

Però, hi insisteixo, anem tard, anem fora de temps. (*Veus de fons.*) Nosaltres considerem i ho diem des de fa temps. És veritat que fa quatre, cinc, sis anys, quan ho plantejàvem des de Ciutadans, havíem de sentir de tot des d'aquesta tribuna d'alguns grups parlamentaris. Avui, per sort, alguns grups parlamentaris s'han adonat que aquest temps ha arribat, i no hi ha re més poderós que una idea a la qual li arriba el seu temps. I el temps de la reforma democràtica a Espanya ha arribat, i aquí al Parlament també ha arribat. I el temps de la transició ciutadana, el temps de canvi des de la ciutadania cap a les seves institucions arriba; tard o d'hora es canviarà, s'està veient. Jo crec que hi ha també un puntet d'esperança que els canvis poden arribar i que l'immobilisme està condemnat al fracàs, i que l'immobilisme, davant de la situació de reforma democràtica que necessitem, està condemnat a aquest fracàs.

I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, els preguem que aquells que es volen saltar les lleis, que les respectin; que aquells que pensen en la via kosovar, que no vagin a la via de saltar-se l'Estatut de Catalunya! L'Estatut de Catalunya, se'l volen saltar vostès! Respectin les lleis, que són la millor garantia de regeneració democràtica: respectar les lleis democràtiques de què s'han dotat els ciutadans de Catalunya o el conjunt de ciutadans espanyols.

Per tot això, nosaltres votarem o no votarem, acceptarem aquesta tramitació, hi farem les nostres esmenes. Esperem ser àgils, també; seria molt paradoxal que fem una reforma d'aquest tipus i ens allarguem molt en una reforma que en teoria hauria d'anar a un o dos articles; però, sobretot, els convido a tots, i ens convidem també des del nostre grup, que debatem de la reforma democràtica en el seu conjunt i no només article per article o llei per llei, sinó que fem un paquet de reformes àgils, ràpides, contundents, que donin no només una mà de pintura, perquè ens entenguem, al nostre sistema democràtic, sinó reformes en profunditat encara que mantinguem la façana de les institucions però que les reformem per dins per començar una nova etapa.

Moltes gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda, a tots i a totes. Tornem al tema de la ILP. Bé. Nosaltres quan vam entrar al Parlament òbviament ens van sorprendre algunes coses del funcionament intern, pròpies de qui no ha estat mai per aquesta cambra, doncs: la multitudinària presència dels mitjans de comunicació i el diàleg permanent entre partits a tra-

vés de les càmeres i dels diaris molt més que a través de les reunions o de les comissions; ens va sorprendre, perquè ens incomoda i ens dificulta la feina; el comportament de certs diputats en el Ple, que no ho coneixíem, i d'altres qüestions que ens havien sorprès.

Però, realment, la que més ens va sorprendre va ser quan vam tenir constància —per poques fixacions; potser ho hauríem pogut saber perfectament abans, però no hi havíem pensat— que hi havia dues ILP aturades, com a mínim, des del 2008. I això ens va sorprendre enormement, perquè llavors vam pensar: «Si la ILP de per si és un mecanisme de molt baixa democràcia, de molt baixa participació, perquè bàsicament permet que recullis firmes perquè després bàsicament els grups parlamentaris decideixen si l'accepten o no..., si això ja és així, a més, sumar-hi que no es mou de la Junta de Portaveus durant cinc anys..., doncs, és com una mica insultant, el comportament envers els promotors d'aquelles dues ILP, però, per extensió, envers el conjunt de la societat.»

Per això trobem més que raonable la modificació —la modificació— que permeti que hi hagi un termini màxim de permanència a la Junta de Portaveus perquè una ILP, que ha passat tots els tràmits, pugui arribar, com a mínim, a ser debatuda en el seu debat de totalitat en aquest Ple. Però també ho advertim: aquesta modificació és una modificació absolutament racional, d'acord, amb el defecte que abans esmentàvem; però no canvia radicalment la democràcia. Algú ha esmentat el 15-M i algú ha esmentat, també, les demandes creixents de democràcia en la nostra societat.

Mira, per aspirar a anar modificant la realitat institucional i jurídica, i arribar a un estadi de democràcia superior al que tenim ara mateix, nosaltres pensem que calen, com a mínim, dues condicions —i crec que hi deuen convenir tots—: calen mecanismes reals d'intervenció popular en el poder, però després cal un poder públic que tingui alguna cosa per decidir i que permeti decidir alguna cosa. I actualment totes dues condicions es troben en una mínima expressió. I, per tant, es fa difícil la implicació de la ciutadania o de la societat en la presa de decisions col·lectives, públiques i democràtiques.

Per nosaltres, i creiem que per a la major part de la població, l'aprofundiment o la radicalitat democràtica no és un mecanisme per recuperar la credibilitat en les institucions, per millorar la credibilitat en les institucions o per recuperar la credibilitat en la classe política. Això són els interessos d'una altra gent o d'una certa classe.

El que la societat en la seva majoria, que ho pensem nosaltres, entén com a aprofundiment democràtic, apoderament democràtic és, justament, augmentar la capacitat de la societat per decidir. I, per tant, la informació que ha de disposar la societat per poder estar al cas dels assumptes públics, i els mecanismes i l'esfera del poder públic suficient per poder ser decisius en determinades preses de decisió. I aquí entenem que és on es troba la radicalitat democràtica o el camí cap a la radicalitat democràtica. Actualment, n'estem molt lluny.

Hi ha diferents iniciatives en marxa en aquest Parlament: la llei de consultes populars no referendàries, la llei de transparència i ara aquesta modificació de la ILP, que són petites passes cap a un horitzó encara molt llunyà on la societat se senti amb capacitat per prendre iniciatives, que aquestes siguin escoltades, tenint mecanismes transparents i poder accedir a modificar les coses que, en substància i en realitat, estan modificant les seves condicions de vida, que són aquelles importants a decidir en política: aquelles que afecten la majoria social i que ara mateix moltes d'elles ni tan sols es poden decidir en aquest Parlament, no només per no ser un estat, sinó perquè moltes d'elles formen part de l'esfera privada i formen part de l'àmbit de decisió dels mercats. I, per tant, no podem..., bé, sí, opinar, sí, però, en tot cas no podem incidir en la seva modificació.

També ens va sorprendre en entrar al Parlament –que també ens ho podíem haver imaginat, no era res nou, segurament, però– com el mateix funcionament parlamentari, la mateixa composició en grups parlamentaris, en diputats, diputats territorials, etcètera, al final el que creen –i no és segurament culpa de ningú– és una xarxa més o menys clientelar, no?, d'anar a buscar determinats col·lectius, portar-los, etcètera, respondre'ls, generar fidelitats, etcètera.

Els mecanismes d'intervenció democràtica des de la societat han de garantir, sobretot, que no hi hagi intermediació dels partits polítics, justament perquè no es reproduïxin un dels defectes del funcionament parlamentari, que és la necessària o la intrínseca generació de mecanismes clientelars o de xarxes clientelars.

Cal intervenir directament en la decisió i passar per sobre, com a mínim, de la proposta, dels vots a favor, de la majoria o de la minoria o de determinats partits. I que, per tant, aquesta modificació de l'article catorzè de la llei de les ILP ho permet amb més garantia que no pas abans. És a dir que un termini fix de tres mesos sigui el màxim que aquesta ILP, aquestes propostes puguin romandre a la Junta de Portaveus. I, per tant, que passin automàticament sense que hagin de guanyar el favor de ningú ni s'hagin de fer més reunions, s'hagi de fer de tasca de lobby pels passadissos del Parlament, sinó que, com a dret democràtic, puguin tirar endavant.

És un molt petit avenç, una molt petita passa, i segurament caldria sotmetre tots i cadascun dels mecanismes, i els que falten, de presa de decisió des de la societat en els afers públics per poder avançar de forma integral cap a mecanismes més participatius, cap a una radicalitat democràtica que sigui més creïble que l'actual. Però en tot cas no ens oposarem, ni molt menys, al fet que es vagin fent petites passes.

Un segon avenç en aquesta mateixa llei que caldria impulsar i que crec que ja ha estat dit per algun altre grup és que el grup proponent, el grup promotor, no quedi al marge, automàticament lliurades les signatures al Parlament, de la seva tramitació, i per tant pugui estar actiu en el debat de totalitat, fins i tot, i parlar..., pugui estar actiu en la proposta de compareixences en la tramitació de la llei, pugui estar actiu en el conjunt

del debat fins que es tramiti la llei, amb la importància que li pertoca segons el que s'acordi. Però en tot cas que no se l'elimini, perquè és el propietari, en tot cas, o el gestor, d'aquesta proposició de llei que ha entrat en forma d'ILP. I, per tant, expulsar-lo després i deixar-ho tot als grups parlamentaris, desenganyem-nos, converteix la ILP en un mer mecanisme de socialització d'una determinada proposta política. Perquè, després, la seva vinculació, el fet que sigui vinculant o no perquè entri al Parlament, és totalment relativa, ara mateix. Per tant, caldria garantir que aquest grup proponent pugui fer-ne el seguiment *a posteriori*, després que entri al Parlament.

Res més. El nostre vot a favor a l'inici d'aquesta modificació. I, en tot cas, si n'hi ha ocasió, també farem més esmenes sense voluntat d'allargar excessivament el procés de modificació de la llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Consellera, conseller, diputats, diputades, per fixar la posició del nostre grup parlamentari, de Convergència i Unió, quant a la Proposició de llei de modificació de l'article catorzè de la Llei 1/2006.

Nosaltres, com a Convergència i Unió, facilitarem la tramitació també d'aquesta proposta de llei, igual que els altres partits polítics, i hi donarem suport, ja que entenem que qualsevol iniciativa que es proposi millorar la tramitació de la figura de la iniciativa legislativa popular és benvinguda i ha de ser discutida sense allargar el procediment excessivament en aquesta cambra; recordant que aquesta figura, la iniciativa legislativa popular, és un valor afegit del nostre sistema de democràcia parlamentària.

A més, deixin-me manifestar-los una vegada més el compromís de l'actual Govern de la Generalitat i d'aquest grup parlamentari amb la participació i la implicació dels ciutadans en el disseny i l'elaboració de polítiques públiques.

Dit això, els anuncio ja en aquest moment que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentarà esmenes al redactat presentat, ja que entenem que, analitzat una mica, ja, aquest article, creiem que és millorable, perquè ja en aquest primer moment veiem que algunes de les coses que es proposen poden deixar de ser... Hi veiem alguna contradicció i hi veiem algun aspecte a millorar. Per tant, amb la voluntat de no allargar molt aquest procés d'elaboració d'aquesta llei, presentarem esmenes en aquest sentit.

Volem fer un seguit de consideracions, tot i així, d'aquesta primera lectura d'aquesta proposta de llei. Compartim totalment el diagnòstic que es preveu en l'exposició de motius. Entenem que quan la iniciativa ja és entrada en el Parlament i queda totalment a disposició de la Mesa fixar l'ordre del dia..., i que en cer-

ta manera, com han dit aquí els altres portaveus dels grups parlamentaris, aquesta iniciativa deixa de tenir un titular, o el titular no pot ser present en aquesta junta de portaveus, que, d'acord amb la presidència d'aquest Parlament, és la que acaba fent l'ordre del dia. Aquest és un aspecte a corregir i un aspecte que nosaltres hi estem totalment d'acord. Per tant, compartim l'anàlisi i compartim la necessitat de modificar la llei.

Dit això, en la present proposta que avui veiem s'inclou la necessitat de fixar un termini de tres mesos per tal que les iniciatives legislatives, un cop hagin finit ja tots els tràmits, com he dit, siguin incloses automàticament en l'ordre del dia de la sessió plenària. En aquest sentit, compartim la necessitat de realitzar una modificació normativa per tal d'assegurar que aquestes iniciatives no quedin pendents d'anar a l'ordre del dia durant mesos i anys, com ha ocorregut algunes vegades. Però la fórmula proposada, fixar un termini de tres mesos, entenem que és millorable. I per això, com ja he anunciat, presentarem esmenes en aquest sentit, esmenes que han d'assegurar igualment, com pretén aquesta modificació, accelerar i que la tramitació de les ILP sigui amb el màxim de celeritat possible.

En aquest sentit, deixi'm dir, però, que no deixa de ser sorprenent que el grup parlamentari que presenta aquesta proposta sigui un grup parlamentari que ha tingut moltes responsabilitats en aquest país i que ha governat durant anys també en aquest país. I, per tant, d'ells també és una mica la responsabilitat que diverses iniciatives que es van proposar en la vuitena legislatura quedessin en el calaix. Però, com molts diem, em sembla que ara tots coincidim que això no pot tornar a passar, coincidim en la necessitat de fer la reforma, i per tant hem de buscar solucions.

En quin sentit deia que veiem que potser el redactat no acaba de ser prou clar o pot provocar algunes confusions? Per exemple, entenem que aquest fet, que les iniciatives legislatives populars..., es detallin només tres mesos... Entenem que encotillar el debat a tres mesos, tal com es demana en la llei, podria suposar un debat tens o massa ràpid, que dificulti la possibilitat d'arribar als acords necessaris per tirar endavant una llei, una llei que haurà proposat part de la ciutadania.

També que en aquesta modificació proposada no es preveu i s'hauria de preveure què succeeix en el cas que un grup parlamentari també hagi entrat una proposta de llei, o una llei, que vagi sobre la mateixa matèria del que tracta aquesta iniciativa legislativa popular.

També creiem que no queda prou regulat en aquesta proposta què passa amb les iniciatives legislatives populars que són anteriors a la modificació d'aquesta llei que ara es proposa.

I després també veiem que podria suposar, aquest termini de tres mesos taxat de tal forma, com està redactat... Podria passar que en un sistema parlamentari com el nostre..., podrien passar fins i tot per davant o anar més de pressa les iniciatives legislatives populars que no pas propostes dels diferents grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Per tant, compartim la necessitat de fer aquesta reforma; entenem que pot ser millorable, pot ser que el redactat entre tots puguem millorar-lo. I aquest grup parlamentari hi incidirà, o intentarà incidir-hi, presentant esmenes en aquest sentit.

Tot i així, també dir-vos que estem oberts a estudiar les diferents esmenes que presentaran els altres grups parlamentaris per si volen obrir una mica més el debat, en tots els sentits que aquí s'han dit. I entenem que hem de buscar entre tots, totes les forces d'aquesta cambra, un redactat més equilibrat i que assegurí millor la bona tramitació de les iniciatives legislatives populars.

Moltes gràcies. Res més.

La presidenta

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, de conformitat amb el Reglament del Parlament la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Decret llei

2/2013, del 19 de març, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes (tram. 203-00006/10)

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt vuitè: debat i votació sobre la validació del Decret llei 2/2013, del 19 de març, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes. D'acord amb l'article 136.2 del Reglament, presenta el decret llei l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, comparec avui aquí al Parlament per sotmetre a convalidació aquest decret llei, el 2/2013, de 19 de març, aprovat pel Govern, que modifica el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes.

Com saben vostès, la regulació a través dels decrets llei l'Estatut la reserva, en definitiva, per als casos d'una necessitat extraordinària, per als casos d'una necessitat urgent. I, per tant, som conscients que aquest és un recurs extraordinari, i per tant se n'ha de fer un ús prudent, un ús limitat a les situacions que realment mereixen aquesta consideració d'urgents i convenients. I aquest decret llei que avui els porto a consideració reconeix aquests supòsits d'urgència, perquè en definitiva reconeix la necessitat d'ampliar aquest siste-

ma de millores directes a la prestació econòmica d'incapacitat temporal dels treballadors públics.

I en aquest sentit, si m'ho permeten, voldria un cop més, ho faig cada cop que tinc oportunitat de sortir a la tribuna, reconèixer l'esforç que han hagut de fer, que fan, els treballadors públics de l'Administració. Ells són el principal actiu de la nostra organització. Tenen el reconeixement del Govern per les funcions que desenvolupen, amb professionalitat, amb plena dedicació a l'hora de garantir, com deia, aquests serveis de qualitat cap als ciutadans.

Aquest decret llei, com els deia, reconeix aquests supòsits d'hospitalització, d'intervenció quirúrgica i en processos també oncològics com a fets excepcionals en els quals els empleats públics podran percebre la totalitat de la retribució en cas d'incapacitat temporal. I aquestes excepcions se sumen a les ja reconegudes en el Decret 2/2012, de 25 de setembre, que són les incapacitats temporals que es produeixen durant l'embaràs, així com totes aquelles motivades per situacions de violència de gènere degudament acreditades, que malauradament aquest país encara veu massa sovint. Per tant, s'amplien aquí a cinc les excepcions en les quals els treballadors públics rebran la totalitat del sou en cas de baixa laboral.

Per això voldria fer esment del fet que l'entrada en vigor del real decret llei de l'Estat, el 20/2012, de 13 de juliol, de mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i de foment de la competitivitat, va alterar d'una manera substancial les bases sobre les quals s'articulava aquest règim de millores directes en la prestació d'incapacitat temporal, i va fer necessària, va fer imprescindible, l'adaptació de la normativa aplicable sobre aquesta matèria al personal del servei de l'Administració, del seu sector públic i també de les universitats públiques catalanes.

Com a conseqüència d'aquesta necessitat, es va aprovar el Decret 2/2012, de 25 de setembre, també sobre millores de prestació econòmica d'incapacitat temporal, que modificava aquell règim previst en la disposició addicional sisena de la Llei de mesures fiscals, financeres i administratives i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Ho dic, això, perquè la normativa bàsica habilita les administracions a determinar respecte al seu personal aquells supòsits, aquelles excepcions, en les quals es pugui assolir la plenitud retributiva en situació d'incapacitat temporal per contingències comunes.

I el decret de què feia esment, 2/2012, va ser aprovat per tal d'evitar que els empleats públics de la Generalitat no quedessin en una situació de desigualtat davant els altres empleats públics de la resta d'administracions públiques de l'Estat.

I en aquest sentit, i en tot aquest procés, el Govern ha mantingut en tot moment diàleg amb les organitzacions sindicals al nostre país. Aprofito per saludar la secretària de Funció Pública, que també ens acompanya i que ha estat qui ha portat aquest diàleg permanent.

I volia també posar de manifest que, fruit d'unes negociacions que mai no han fallat, perquè el Govern mai s'ha aixecat d'una taula de negociació –mai s'ha aixecat–, el Decret 2/2012, com els deia, a més de la regulació en general de les incapacitats transitòries, va preveure, com els deia, aquests altres dos casos excepcionals, com són les malalties que es produeixen durant l'embaràs i, com els deia també, els casos de violència de gènere..., en què també veuran retribuïdes..., fins al cent per cent del seu sou.

I en paral·lel, en l'àmbit de la Mesa General de Negociació dels Empleats Públics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, on es va negociar i es va acordar amb els agents socials l'abast d'aquest decret, es va constituir un grup de treball integrat per tècnics especialistes en la matèria, per part de les organitzacions sindicals i per part també de la mateixa Administració, per tal que analitzin, per tal que estudiïn, diferents propostes entorn de la viabilitat de poder incorporar supòsits que requerissin una especial protecció i que també, en aquest sentit, aconsellessin una percepció del cent per cent de les retribucions en situacions d'incapacitat temporal o per altres mesures, garantint, en tot cas –i això sempre per endavant–, el tractament d'equitat entre tots els empleats públics. L'acord d'aquesta mesa de negociació hi va afegir les situacions d'incapacitat temporal que comportin hospitalitzacions, intervencions quirúrgiques, amb independència que sobrevinguin amb posterioritat a l'inici de la incapacitat i sempre que es corresponguin amb el mateix procés patològic, així com les derivades dels processos oncològics.

I en aquest sentit voldria posar de manifest que el Govern ha reconegut i ha tingut en compte aquesta excepcionalitat dels supòsits esmentats per assolir aquesta plenitud retributiva, perquè hem considerat que aquests supòsits identificats i a què ara mateix els feia referència tenen un component de gravetat, però també tenen un component especialment d'afectació de la vida de la persona, que requereix un nivell superior de protecció. Aquests són períodes crítics, són periòdics crítics no únicament per a l'empleat públic, sinó per a tota la família; sovint coincideixen amb un canvi de vida brusc, important, sobretot en el que fa referència a la seva qualitat de vida, i a causa també de les seqüeles aquest procés es pot allargar i pot fer que una persona, doncs, deixi de ser una persona autònoma i que hagi de ser temporalment dependent.

Per tant, cal subratllar que aquest fet té importants conseqüències pel que fa a les persones treballadores de l'Administració de la Generalitat que actualment es troben en aquesta situació, però també aquelles que s'hi poden trobar eventualment en el futur. I cal remarcar-ho, perquè aquelles persones que s'han trobat en aquesta situació des del 15 d'octubre, doncs..., l'acord amb els sindicats –i això és important de subratllar-ho– incloïa també la retroactivitat, que queda emparada jurídicament en el decret llei que avui portem a convalidació. Per tant, en existir un acord amb els sindicats presents a la mesa de negociació, semblava oportú que el rang legal en aquest acord, amb la

fórmula més ràpida possible..., en benefici de l'empleat públic.

I aquestes circumstàncies són les que ens han portat, són les que aconsellen considerar urgent i necessària la cobertura d'aquests supòsits, per tal d'evitar recórrer a la seva tramitació com a projecte de llei, que esdevé, com vostès tots saben, un procediment molt més feixuc, molt més lent, i així evitar aquest perjudici, que pot arribar a representar en l'actual context la reducció i la reducció de les retribucions davant determinades situacions.

A més –i vaig acabant–, els continguts que disposa el decret llei impliquen avançar d'una manera ferma, d'una manera valenta, en la millora de les condicions de treball dels empleats públics. Aquest és un tema també que és prou especial i prou important perquè en aquest sentit comencem també a fer avanços.

I, pel que fa a la possibilitat d'abastar altres tractaments, de fet s'ha valorat, i s'ha valorat que la plenitud retributiva durant tota la situació d'incapacitat temporal procedeixi només en els supòsits, com els en feia esment ara, excepcionals, degudament justificats, i, per tant, cenyir-se en aquests supòsits que veritablement acabin revestint aquest caràcter. Tot això, des d'una perspectiva que tingui en compte, com els deia –perquè hem de ser del tot realistes–, quina és la situació econòmica i de tresoreria de la Generalitat de Catalunya, atès l'impacte econòmic que pot tenir la incorporació de nous supòsits.

Aquesta aprovació, amb efectes retroactius, ha comportat preveure un termini de tres mesos a partir de l'entrada en vigor del decret llei, per tal que les persones que es vegin beneficiades per aquesta mesura de caràcter, com els deia, retroactiu puguin sol·licitar el complement deixat de percebre fins al cent per cent de les retribucions fixes i periòdiques que es perceben el mes anterior a aquell en què va tenir lloc la incapacitat. I és rellevant també destacar l'impacte positiu que implica, com els deia, en les condicions de treball dels empleats públics aquesta implementació de millora.

Sens dubte, i per acabar, la necessitat d'evitar aquest perjudici és el que ha justificat la necessitat que aquest Govern aprovés aquest Decret llei 2/2013, de 19 de març, de modificació del règim de millores de la prestació econòmica per incapacitat temporal del servei de l'Administració, del servei públic, i també de les universitats públiques catalanes.

I és per tot això que els he explicat que avui els demano el seu vot favorable a aquesta convalidació d'aquest decret llei, per tots els motius que acabo d'expressar.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bé, amb aquest Decret 2/2013, de 19 de març, que es pretén validar en aquesta sessió, continuem el llistat d'excepcions al règim de prestació econòmica d'incapacitat temporal que es va establir al Decret llei 2/2012, de 25 de setembre, i que –és important dir-ho– desenvolupa allò que estableix l'article 9 del Reial decret 20/2012.

Com bé deia la vicepresidenta, introdueix l'hospitalització i la cirurgia i els tractaments oncològics com a excepcions en aquesta percepció del 50, el 75 i el 100 per cent, de manera que en aquests dos casos les percepcions seran del cent per cent des del primer dia. Perfecte. Ho tractem igual que els accidents laborals, les malalties professionals, l'embaràs i les víctimes de violència de gènere. D'acord; fins aquí, contents, i, per tant, ja li anunciem des d'aquí que hi votarem a favor. Ens en congratulem, perquè ofereix més garanties al servidor públic, i més tenint en compte que es preveu la seva aplicació, com bé deia, amb caràcter retroactiu des del 15 d'octubre.

Ara, sí que també volem advertir un parell de coses. És un decret dictat en desenvolupament d'un real decret estatal que envaeix competències de la Generalitat en matèria de funció pública. Vostè deia: «Va fer necessària l'adaptació...» Home, és una manera de dir-ho. El Consell de Garanties Estatutàries era molt clar, i en el seu Dictamen 11/2012, de 22 d'agost, ho explicava de manera absolutament inequívoca. D'acord, ara millorem la situació, però ho fem perquè en el moment correcte no hi vam recórrer i vam acceptar de manera submissa la invasió competencial que representa aquest 20/2012. Perquè, per posar-ne un exemple, ara recorrerem els articles 27 i 28 del mateix real decret i que fan referència a horaris comercials, i seguirem sense entrar en aquest tema.

I una segona consideració que també ens agradaria que poguessin tenir en compte i que ja advertíem quan parlàvem anteriorment del 2/2012: segons el nostre parer, tenim certs problemes de discriminació, perquè per Esquerra hauria de servir per introduir-hi millores, com ara ampliar la cobertura del cent per cent a altres tipus de processos que creiem que són anàlegs i que, per tant, no estem parlant de fer-ho de manera universal, sinó de processos que creiem que van en la mateixa línia, com poden ser el VIH o altres malalties cròniques d'afectació greu i que suposin repòs domiciliari, malgrat que en aquest cas puguin no haver-hi intervenció quirúrgica. Costa d'entendre, a la nostra manera, una mica, en quin lloc es manté, es marca la línia. Per tant, el que els demanem nosaltres des d'aquí és que el grup de treball continuï, i que no s'aturi. I no ens ha semblat que això ho vegin massa clar, perquè a nosaltres sí que ens sembla que queden situacions excepcionals que no estan garantides.

En tot cas, un pas petit, però una millora que votarem a favor, però sí que els agrairíem que tinguessin en compte els comentaris que els hem fet fins ara.

També cal dir –i no m'hi estendré massa– que tenim altres deures i que cal continuar avançant en millores i, per tant, que cal continuar treballant en la línia de

prestigiar la funció pública i de millorar les condicions dels treballadors en allò que avui sigui factible i que, per tant, aquesta convalidació de decret resulti només una passa petita i que avancem en altres temes que també són cabdals, com anunciar la transitorietat de totes les mesures que han fet perdre drets als treballadors, aprovar mesures de flexibilització horària a les plantilles, afavorir la mobilitat, possibilitar el gaudiment de dies de vacances de manera independent i aïllada al llarg de tot l'any, la flexibilització horària, sense oblidar la incorporació de dos o tres dies de permís no recuperable per a la conciliació de la vida laboral i familiar. Mesures que també milloraran les condicions de treball d'un personal cabdal per al nostre país i que a dia d'avui, com bé dèiem, està patint moltíssim; per tant, mesures que ens han d'ajudar a garantir i a enfortir en la mesura del possible els nostres serveis públics.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Saludem la directora de Funció Pública, saludem també els representants dels treballadors i les treballadores del sector públic, senyors diputats, senyores diputades, bé, avui el que fem és convalidar un decret que va fer el Govern en aplicació d'un altre decret que va fer el Govern de l'Estat. I ho fem tard, cinc mesos tard, i ho fem malament, perquè ho fem de mínims. Però és millor una cosa que sigui tard i que sigui de mínims que no fer-la. I, per tant, el nostre grup votarà a favor de la convalidació, tot i que ja li avanço que també votarem a favor de la tramitació, si és que hi ha majoria per tramitar aquesta llei i, per tant, aquest decret i, per tant, convertir-lo..., o intentar millorar molt els seus aspectes.

Dèiem que s'ha incomplert durant cinc mesos la llei bàsica estatal, al no incorporar alguns supòsits obligatoris que avui estem convalidant, com és el cas d'hospitalització i intervenció quirúrgica. No sabem, no hem sabut per què aquest retard. Quan va sorgir el debat, estava a prop la convocatòria de les eleccions al Parlament, o segurament el Govern ho tenia previst; no sabem si per això o per estalviar-se una quantitat de diners realment ínfima, però el cert és que hem estat cinc mesos sense que molts treballadors i moltes treballadores de la funció pública, malgrat la retroactivitat que s'ha acordat, estiguin sense..., diguem-ne, que no tinguin la protecció del cent per cent del seu salari, atès que les comunitats tenen, diguem-ne, la responsabilitat del règim comú dels empleats públics.

Dèiem que arribem tard i a més a més..., i que pensem que aquesta tardança ha estat bàsicament o per intentar estalviar-se diners o per una qüestió de mera incompetència, però el cert és que els sindicats ja havien proposat moltes d'aquestes millores. I vostè, que ens ha parlat aquí que sempre està oberta al diàleg, que sempre hi han mesos de concertació obertes..., home, tot Catalunya va poder veure com a l'última negocia-

ció sobre la retallada de la paga extra, doncs, vostès es van aixecar de la taula; tant és així, vicepresidenta, que van deixar els funcionaris, que fins i tot van passar la nit en aquella mateixa taula que vostès van abandonar. Per tant, una mica més de prudència a l'hora de fer segons quines afirmacions, perquè després hi ha l'hemeroteca, que demostra el contrari del que vostè acaba de dir.

Dèiem que arriba cinc mesos tard una cosa que havien de fer de totes totes, però, a més a més, dèiem també que vostès..., o Catalunya, malauradament, té el rècord de ser la comunitat de l'Estat que no ha fet l'aplicació d'aquest decret i, a més a més, ho ha fet amb menys cobertures o amb menys excepcions, en aquest cas. Per exemple, hi ha tot un seguit d'excepcions que en d'altres comunitats de l'Estat i fins i tot en d'altres administracions públiques governades pel seu mateix partit, senyora vicepresidenta, estan aplicant i que vostè no aplicarà –aplicarà la seva majoria parlamentària– als empleats públics.

Per exemple, coses que no es regulen en aquest decret: doncs, les malalties cròniques com el VIH –ho ha comentat abans el senyor representant d'Esquerra Republicana–, malalties infectocontagioses o altres malalties psiquiàtriques greus, neurològiques i neuromusculars, malalties autoimmunes, malalties cardiovasculars greus... Li'n cito casos perquè són casos que en aquests moments estan vigents a altres administracions públiques catalanes governades per Convergència, fruit de l'acord amb els sindicats.

Això què vol dir? Que a Catalunya tindrem uns empleats públics de primera i uns empleats públics de segona pel que fa a aquest aspecte. I això pensem, senyora vicepresidenta, que el Govern ho ha de corregir, perquè resulta bastant inversemblant que, en funció de a quina banda de la plaça de Sant Jaume treballi un empleat públic, tingui unes condicions o en tingui unes altres.

Perquè, senyora vicepresidenta, una cosa és voler regular i fins i tot reduir –i ens sembla raonable– l'absentisme laboral a la funció pública i una altra és, senzillament, voler estalviar de nou a costa dels servidors públics. Senyora vicepresidenta, no parlem només de frau o de pressuposar el frau: parlem també dels drets i d'allò que pertoca a uns empleats públics, independentment de l'Administració a la qual estiguin adscrits, com sembla que és el cas.

Quedi clar, tanmateix, que aquesta no hauria de ser –ni s'hauria de plantejar, com ha semblat en algun moment per part del seu Govern i del grup que li dona suport, d'Esquerra Republicana– ni una moneda de canvi ni una mesura compensatòria a les retallades i a la política que el seu Govern està fent servir i està aplicant a la funció pública catalana. El que vostès estan fent és donar compliment a un decret de l'Estat i a un dret que tenen els servidors públics.

Recordem que vostès han aplicat ja retallades de forma avançada, anticipada; ho han fet de nou a costa dels empleats públics i de la integritat de les seves retribucions. Vostès de forma unilateral –recordem-ho–, a partir de l'Ordre 19/2013, que li tornem a demanar

que deixi en suspensió i que li tornem a demanar que obri negociacions amb els empleats públics... Vostè ha dit que sempre està la taula pública de negociació oberta. Doncs, faci-ho. Renegociï també la major, i en aquest cas la major és la retallada de la paga extraordinària. Reuneixi aquesta mesa, torni a obrir negociacions i no corri el risc que ha corregut alguna comunitat autònoma, sobre les quals ja s'han impugnat les retallades –vostè ho sap perfectament–, i algun tribunal superior de justícia ha fallat en contra d'aquestes retallades anticipades.

Retallades que, ho recordo, vostès han aplicat no només unilateralment –perquè no ho han fet a partir d'una negociació amb els empleats públics–, sinó que, a més a més, ho han fet sense que hi hagi un debat pressupostari en aquesta cambra. I no repetiré allò que diem les darreres setmanes, que aquest país no pot continuar sense pressupost, però sobretot no pot continuar prenent decisions que tenen repercussions econòmiques que haurien de ser debatudes en aquesta cambra i que vostès apliquen sí o sí.

Per tant, reobri les negociacions. Li avanço i li reitero que té el suport del nostre grup per convalidar aquestes mesures mínimes i que arriben tard, i que, en el cas que es tramiti en forma de projecte de llei, nosaltres hi inclourem millores que pensem no només que són de justícia, sinó que fomentarien o garantirien el principi d'igualtat entre els empleats públics a Catalunya.

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Señora presidenta, señoras y señores diputados, la situación actual que vive nuestro país, de dificultades económicas, la grave crisis que estamos padeciendo, pues, hacen que muchas familias, autónomos, empresas, administraciones y, por supuesto, los funcionarios estén sufriendo una situación complicada, una situación transversal. En este contexto se toman medidas por parte de todos los gobiernos, que suponen y que implican importantes sacrificios de los ciudadanos, sacrificios colectivos y sacrificios también a los cuales han sido sometidos los funcionarios de las distintas administraciones, sacrificios que continuarán en el año 2013, especialmente en la Generalitat de Catalunya, con el recorte de una de las pagas extras. Los funcionarios son una pieza clave para salir adelante, para trabajar día a día contra la crisis económica y para dar soporte a estos miles y miles de ciudadanos que están pasando graves dificultades.

Con el decreto que hoy nos presentan se amplían los supuestos que requieren una atención especial y que, por tanto, percibirán el cien por cien de las retribuciones en situaciones de incapacidad temporal. Los supuestos de empleadas embarazadas y de personal víctima de violencia de género que se establecieron en

el Decreto ley 2/2012, del 25 de septiembre, ahora se amplían con tres supuestos nuevos, como es el caso de hospitalización, los casos de intervención quirúrgica y los casos de procesos oncológicos. Cabe ahora recordar que el Real decreto ley 20/2012, de 13 de julio, propuesto por el Gobierno de España, ya establecía en su artículo 9.5 la posibilidad de que cada administración pública determinara aquellos supuestos en que, carácter excepcional y debidamente justificados, se pudiera establecer un complemento hasta alcanzar un máximo del cien por cien de las retribuciones que disfrutaban en cada momento.

De hecho, ese mismo artículo ya consideraba debidamente justificados los supuestos de hospitalización e intervención quirúrgica, dos supuestos que no fueron incluidos en el anterior decreto y que ahora se incluirán junto con los derivados de los procesos oncológicos.

Por tanto, desde el Partido Popular entendemos que este nuevo decreto que presenta el Govern es una enmienda al decreto anterior, una ampliación, y que va en la línea de homogeneizar este tipo de complementos de los funcionarios dependientes de la Generalitat en relación con el resto de funcionarios de las distintas administraciones de España. Por tanto, daremos soporte al decreto ley presentado hoy, porque entendemos que es una importante mejora para las personas que se encuentran en estos casos, y también porque existe un acuerdo importante de la mesa general de negociación con los sindicatos.

Por tanto, daremos soporte a este decreto y votaremos a favor.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. D'entrada, dir-los que nosaltres donarem suport a aquest decret, per tal que pugui ser convalidat, per tal que pugui entrar en vigor de manera immediata i amb aquestes efectes retroactius que s'han acordat a la mesa sectorial; ho farem perquè es va acordar en el seu moment a la mesa sectorial. I dir també, però, que demanarem que es pugui tramitar, un cop convalidat, com a projecte de llei, perquè ens agradaria poder-hi introduir algunes millores, millores que de ben segur aniran sortint d'aquestes negociacions que estan obertes en la mesa sectorial.

I jo crec que en això hi ha una raó de pes, i aquesta raó de pes només es diu «negociació col·lectiva». Negociació col·lectiva que els recordo que és una espècie de mecanisme que des de la Revolució Industrial ha procurat durant molts anys aconseguir que les classes treballadores passessin de l'esclavatge i del treball in-

fantil, oi?, al treball digne a canvi d'un salari, passant per episodis tan nostrats com els que surten a *L'auca del senyor Esteve*, que serien un entremig entre el que seria aquest treball infantil i el treball digne.

Dic això perquè crec que tenim un problema de falta de creure'ns què significa la negociació col·lectiva, perquè aquí hi ha hagut algunes decisions que no l'han tingut en compte. La primera ja va ser de l'anterior Govern a Catalunya, quan comença unilateralment retallant aquestes prestacions que es donaven per incapacitat laboral, diríem, pel darrere –amb «pel darrere» em refereixo a partir dels tres mesos. Aquí no hi va intervenir Madrid, eh? Aquí no hi va intervenir Madrid, aquí va ser Catalunya. Cap negociació. Senzillament tenim funcionaris, podem retallar: retallem. Després ve el reial decret, el reial decret de Madrid, que retalla per davant, eh? És a dir, en tenim per davant i en tenim per darrere.

Jo crec que un té la sensació que el Govern, sobretot el Govern del Partit Popular, però també el Govern de la Generalitat, considera el col·lectiu de funcionaris, no ho sé, com una mena d'aprofitats o de privilegiats. I, a més a més, els culpabilitza permanentment pel fet de tenir feina, i ho contraposa amb la resta de gent que no en té, de feina. No els aplica la *ley de vagos y maleantes* perquè no existeix, però gairebé, perquè comença retallant-los el salari permanentment, esborra allò que s'ha aconseguit per negociació col·lectiva..., m'imagino, perquè serveixi d'exemple o perquè serveixi d'escarni –ara que està de moda la paraula. I culpabilitzar en aquest tema de les baixes és una mica lleig, francament lleig.

Mirin, jo porto gairebé quaranta anys de funcionari, i de veritat que en aquests moments, si em fessin omplir el paper de baixa, no sabria com fer-ho. He tingut sort, he estat poques vegades malalt. Tinc companys, que ja tenim una edat, que jo els he vist treballant amb quaranta de febre, amb una responsabilitat mal entesa, i els he vist agafar-se llicències, a les quals tenien dret, utilitzant dies de vacances. Naturalment, cadascú coneix els funcionaris que coneix. I, ara que tenim una edat, resulta que cauen en una llarga malaltia i ells, que han fet tot aquest esforç, ara és quan no poden tenir el cent per cent del salari. Miri, té un punt d'indignitat, el tema de la baixa té un punt d'indignitat que fóra bo que ens el penséssim, que ens el penséssim seriosament, perquè el que no podem fer és posar permanentment els funcionaris com això que he dit: com si fossin uns privilegiats, i encara bo que tenen feina.

Per sort, la negociació col·lectiva dels funcionaris ha aconseguit millores laborals que han servit després per empènyer altres millores laborals que han anat a parar als convenis privats. Ara, un conveni col·lectiu té rang de llei; un acord a la funció pública no té cap rang. El senyor Rajoy, amb el gintonic, pot dir: «Ho retallo», i el senyor Mas –en aquest cas seria amb el cremat, eh?– pot dir: «Ho retallo», perquè no té rang de llei.

Bé, doncs, això jo crec que hauríem de reflexionar-hi seriosament. I, és més, jo no sé quin deu ser el gran estalvi que es deu haver pogut produir només amb les

baixes. (*Pausa.*) D'acord, caldrà saber-ho. No sé si serà prou. Si ens haguéssim estalviat uns quants assessors governamentals potser gairebé ho equilibraríem. O a Madrid, si s'haguessin estalviat unes quantes vaixelles a les ambaixades que tenen repartides pertot arreu. (*Remor de veus.*)

Per tant, el nostre grup vol reivindicar la necessitat democràtica de respectar la negociació col·lectiva en tots els sectors de treballadores i treballadors que s'aconsegueixen amb millores en les seves condicions laborals, com un element clau del nostre sistema de relacions laborals. Respectem allò que hem negociat com un element clau en el nostre sistema de relacions laborals.

I, per tant, el Govern de la Generalitat no es pot excusar només en allò que ens mana Madrid. Ha tingut en diferents moments intervencions molt clares per fer aquestes retallades.

I dir-los que entenem que aquest decret és un avenç, reconeixem que s'han introduït millores que permeten paliar situacions molt complicades per a qui té la mala sort de patir una malaltia llarga. Entenem que s'ha aconseguit –ara sí– aquest consens negociador amb una bona part de la mesa sindical. No creiem que es pugui vendre com un gran èxit, perquè aquí es parteix de la retallada d'uns drets aconseguits per negociació, tal com deia, des de fa molts anys i, per tant, molt consolidats, i és a força de pressió, i a més a més en dues fases, que s'aconsegueixen lligar els aspectes més punyents.

Per tant, tot i que rectificar és de savis, lamentem que es faci tard i no de manera completa. I per això volem proposar que se segueixin estudiant no només tots els casos que el decret de Madrid pot situar com a excepcionals, sinó que ens agradaria poder arribar, finalment, a tenir aquest complement en el cent per cent de totes les incapacitats temporals. Perquè, davant del dubte, jo em crec el funcionari i em crec el facultatiu que li dona la baixa, i ho considero sempre una situació excepcional. No sé, vostès, si ho consideren d'aquesta manera.

Per tant, és en aquest punt on nosaltres voldríem introduir millores en el text presentat. I, per tant, tal com hem dit, demanem poder tramitar-lo com un projecte de llei i poder aconseguir que els grups d'aquest Parlament puguem dir en veu alta que en un estat de dret com el nostre la negociació col·lectiva del treball, encara que sigui a la funció pública, és un dret que respectem i que, a més a més, demanem que es respecti.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputadas, diputados, Ciutadans votará favorablemente a la convalidación de este decreto por el que se aprueba que los servido-

res públics de la Generalitat y el personal al servicio de las universidades pasen a percibir la totalidad de su salario en situaciones de enfermedades que comporten intervención quirúrgica y hospitalización, así como en el caso de procesos oncológicos.

Bien, estamos a favor, pero esto no es un tema, desde luego, convendrán con nosotros, para hacer la ola; esto no es más ni menos que un parche al Decreto ley 2/2012, decreto en el que se recortó drásticamente derechos sociales que en la mayoría de los casos habían sido a cambio de numerosas renunciaciones salariales. No obstante, y a pesar de que esta modificación que se propone de ampliación a dos supuestos de primera necesidad, el tema no está zanjado ni mucho menos. No podemos olvidarnos que nuestros servidores públicos siguen en condiciones precarias y con salarios que se han reducido de una manera importante, cobran menos y trabajan en peores condiciones y, evidentemente, todo ello repercute en la calidad del servicio público que se presta al ciudadano.

¿Cómo esperamos calidad de servicio público si nuestros propios funcionarios trabajan cada vez con condiciones más injustas y precarias? Los nuevos recortes y medidas restrictivas que ya han anunciado lo han sido, a pesar de lo afirmado por la vicepresidenta, sin finalizar el proceso de negociación con la Mesa de la Función Pública, sin dar tan siquiera ningún dato de tipo económico, recortando salarios no solo a los empleados públicos, sino que también, al afectar a sectores concertados, se produce un efecto en cascada a los empleados que trabajan en el sector concertado. Y todo esto, señorías, sin presupuestos sobre la mesa, y estamos a 10 de abril del 2013, y sin visos de que se vayan a presentar por el momento.

Pero volviendo al tema central y al objeto y a los sujetos de esta intervención: los servidores públicos. Se ha instado al Govern en el pasado Pleno a retomar las negociaciones en las que dejaron plantada la Mesa de la Función Pública y reconsiderar estos nuevos recortes; dos mociones, una de ellas nuestra, de este grupo de Ciudadanos, otra en el mismo sentido del Partit Socialista de Catalunya, todas rechazadas por los votos de Convergència i Unió con la inestimable ayuda de sus socios Esquerra Republicana de Catalunya. Esta es su visión, por lo que se ve, del servicio al país. No sabemos si eso incluye a las personas que trabajan para las personas y las instituciones, como es el caso de los funcionarios públicos.

Queremos aclarar que nos ratificamos en la convalidación del decreto pero votaremos a favor de la tramitación como proyecto de ley precisamente para reforzar la negociación colectiva que parece este Gobierno ignorar, para dar una oportunidad de negociar y traer a este Parlament todas aquellas peticiones de los sindicatos, de los que se ha hecho oídos sordos en la Mesa de negociación sindical. De todas maneras, y a pesar de que vamos a votar a favor, a pesar de la intervención, que no hemos entendido, de Esquerra, teniendo en cuenta su voto en el pasado Pleno respecto a estas mociones que se presentaron, dudamos de que pudiera incorporarse, de que se pudiera mejorar el régimen que ya ha decidido el Gobierno, repito, con el apoyo

de Convergència i Unió. No obstante, nosotros vamos a votar la convalidación y vamos a votar también porque se tramite como proyecto de ley.

Positivo de este decreto nos parece, si se convalida –de ahí nuestro inicial sí–, que los efectos retroactivos que tiene el decreto que se somete a convalidación, puesto que supone que en estos dos casos se pase a cobrar inmediatamente el complemento y retroactivamente para todos aquellos funcionarios que hayan padecido este olvido, porque para nosotros es un olvido porque el decreto que obligó a hacer este decreto preveía que se podía solucionar estos casos, lo preveía.

Por último, y para acabar, insistir en que defender los derechos de los trabajadores públicos es defender y proteger el servicio público, y esto es algo que, evidentemente, no están haciendo, no está haciendo este Gobierno, y no podemos decir otra cosa.

Muchas gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Moltes gràcies, vicepresidenta. En nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres, hi votarem sí, perquè no hi ha més remei que votar sí des de qualsevol punt de vista: polític, econòmic, social o ètic. Un sí per justícia, malgrat que, òbviament, per nosaltres, i a criteri d'aquest grup, sigui de justícia parcial, que resol una situació de desprotecció, de vulnerabilitat i fins i tot un punt de crueltat, per tant, celebrem, malgrat tot, que sigui retroactiu. També constatem que per nosaltres això és una gota en un desert des de la perspectiva de la defensa dels drets socials, i és obvi, com ja han dit moltes persones que m'han precedit, que més val tard que mai.

S'ha parlat d'excepcions, i parlant de drets socials, de protecció en malalties oncològiques, doncs, nosaltres no volem parlar d'excepcions. Volem parlar d'universalitat, i aquest és el full de ruta que tenim tossudament clavats al cap i, per tant, insistim que és respecte al nivell de desigualtat i de desproteccions avui existents respecte al creixement de les desigualtats en salut, en treball, en educació, en tants àmbits, doncs, resulta que, a parer d'aquest grup, i com hem dit moltes vegades abans, l'excepció ja és la norma. Quan un 30 per cent de la nostra societat està en diferents fessomies d'exclusió social, quan la pobresa afecta 1,3 milions de persones a Catalunya, quan un 60 per cent de les famílies no sap com arribar a final de mes, quan cada dia hi ha vuitanta desnonats, quan cada dia hi ha setze ERO i vuitanta-set acomiadats, quan cada dia hi ha una clivella d'entre quatre-cents i cinc-cents persones que enfilen cap a l'exclusió social –són dades del 2012-2013–, doncs, l'excepció és permanent.

També en l'àmbit de la salut, òbviament, en un àmbit que aquí s'ha parlat a bastament, que era el de les privatitzacions, i en un any també de desigualtat,

afortunadament, el sector públic sempre ha sigut un espai que ha protegit molt més els drets, però, òbviament, i és obvi, que en el sector privat ordinari això no passa i que, per tant, hi ha treballadors i treballadores d'aquest país que no estan en aquest tipus de protecció. Com també s'ha insistit moltíssim, i no cal repetir arguments, és sobre la funció pública en general. La funció pública no només ha patit els pitjors atacs als seus drets socials i laborals sinó que també ha anat acompanyat, ara que Margaret Thatcher ha traspassat, d'un atac furibund a la funció pública, amb una estigmatització, una banalització i molt sovint una ridiculització de què és el que aporta el sector públic.

Després hi ha una qüestió de llenguatges, hi ha una gramàtica del poder hegemònic i hi ha una semàntica de carrer, no? Allà on vostès diuen «reconèixer l'esforç», nosaltres diem «constatar les profundes retallades que hem patit»; allà on diuen «un pas endavant», nosaltres diem «un pas endavant després de cent mil enrere»; allà on diuen «lògica d'austeritat», nosaltres diem «conseqüències de l'"austericidi"»; on diuen «situació de tresoreria», nosaltres diem «deutecràcia», i on diuen «contenció» nosaltres diem «serra elèctrica», no? Estem en aquesta situació tan perversa que qui mana són els mercats, que podem triar si ens tallen primer el braç o la cama. Aquesta és la capacitat de decidir, econòmica, que té en aquests moments el país, tècnicament intervingut per la Troica i econòmicament rescatat i segrestat, segurament, doncs, per poder heretar dels mercats financers.

Finalment, i encara que sigui una gota en el desert, tant de bo en vinguin més perquè per sortir de la crisi, segurament, també a parer d'aquest grup, hi ha diferents alternatives, diferents mesures, algunes que hem dit que eren gratuïtes, que eren les mesures de xoc, les que no costen un sol euro, que vostè es preocupava per com, d'on sortiria la partida per a aquesta protecció social. Algunes són per tallar en sec les conseqüències de la pitjor crisi social i econòmica des del final de la dictadura; la moratòria dels desnonaments en seria una, i altres que són el reajustament, la reordenació i la reestructuració de les finances públiques. Pensem que encara aquí queda moltíssim terreny per explorar, avui, encara que sigui petit; la unanimitat en la protecció davant la malaltia dels funcionaris és òbvia, per tant, pensem que hi ha moltíssim camí.

Nosaltres cada vegada que posem la lupa en un consell d'administració d'una empresa pública ens posem les mans al cap perquè no entenem que hi hagi càrrecs públics que per quatre reunions a l'any de quinze minuts cobrin trenta mil euros, com a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, no ho entenem. En parlarem a bastament, afortunadament, perquè portarem cas per cas aquí. No té cap sentit que el dèficit de TV3 –per dir un altre exemple de memòria– de l'any passat sigui de 2,8, i si els alts càrrecs, els 126, el famós núvol, estigués en conveni ens estalviaríem 1 milió i mig d'euros. Són dades oficials. Aleshores jo dic que podem ampliar, si reestructurem la despesa de les finances públiques es pot millorar moltíssim la protecció. Però tot i així aquestes mesures que són intermèdies

seria encara gestionar la misèria d'una altra forma, la misèria a la que ens aboca un règim de «deutecràcia», gestionar les engrunes, l'escassetat, mentre d'altres neden en l'abundància.

S'ha parlat molt de retallades, aquests dies es parla moltíssim del topall del dèficit –demà en parlarem més a bastament del deute de la Generalitat– i s'ha parlat molt del 0,7, de l'1,5 i del 2, però caldria segurament entonar la *Grândola, vila morena* i mirar cap a Portugal aquests dies perquè hi ha un altre límit que no és moral a les retallades, que és el límit jurídic. L'actual Constitució, nascuda del consens de la Transició, que nosaltres ja sabreu que hi estem obertament en contra per altres motius, obligava els poders públics a defensar els drets socials fonamentals, i els poders públics, quan no compleixen amb la llei, doncs, no complir la llei és delinquir i, per tant, vulnerar la llei. Per tant, hi ha un límit a les retallades que és el mateix Estatut d'autonomia i aquells drets socials consagrats. Ho dic perquè a Portugal això ha passat, ha sigut un tribunal que ha dit que no es pot retallar perquè és que la llei obliga, i és un bon argument per desobeir el topall del dèficit, per fer aquell topall de dèficit que legítimament aquesta cambra decideixi per garantir els drets socials universals.

Però seguim tenint un problema, que és de «digues-me a qui rescates i et direm a qui enfonses». El Govern espanyol paga cada dia 120 milions d'euros en deute, 40.000 milions, gairebé el volum de les retallades; en el cas català són 6 milions al dia, només en interessos del deute, eh? I per aquí és on s'escapa l'estat del benestar; per aquí és on s'escapen CAP que han de tancar a la nit, com a Caldes de Montbui; per aquí és on es reconcentra el mapa escolar amb arguments demogràfics però que al darrere hi ha una altra cosa, i el dilema és aquest.

I jo haig d'agrair la sinceritat del president la setmana passada quan feia cent dies de Govern: «L'austeritat la imposa Alemanya, la controla Alemanya, la gestiona Alemanya», i va afegir «i tothom l'acata.» Aleshores, per a què serveix aquesta cambra? La dissolem? Portem uns tecnòcrates de la troica i que facin els pressupostos? I és així, qui està manant avui és Berlín. I aquesta és la reflexió de fons, perquè en el fons estem dient d'ampliar els drets socials, perquè a més els paguem nosaltres, i aquesta és l'altra, o sigui, els repaguem i es tripaguem amb les polítiques que hi ha ara, però el problema fonamental que té aquest país encara avui és si accepta que el conseller d'Economia no és el professor Mas-Colell, sinó que és Frau Merkel. I aquest és el problema d'aquest país. El dia que ho desobeïm, el que dia que creguem que aquesta cambra té sobirania per sobre dels mercats, estic convençut que podran fer els pressupostos que vulguin per garantir l'educació, la salut, la cultura i un circuit de la vida digna per a aquest 30 per cent que encara avui, no sé si sap com acaba el mes, però moltes vegades no sap ni quan el comença.

Tot això per dir que, òbviament, votarem que sí des de la CUP.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta del Govern, conseller, representants sindicals, secretària general de la funció pública i membres del Govern que l'acompanyen, senyors i senyores diputats, voldria començar la meua intervenció donant una vegada més les gràcies als funcionaris, als empleats públics i reconèixer la seva tasca diària, la feina que fan dia a dia, perquè, com bé s'ha dit durant els darrers dies i els darrers mesos, estem davant de moments excepcionals, davant d'una situació d'emergència, on es requereix un esforç, un esforç per tots, i, sobretot, en aquest moment, s'està donant un gran esforç que estan patint els empleats públics en la seva tasca diària.

Avui es porta a convalidació el Decret llei 2/2013, de 19 de març, que modifica el règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal del personal al servei de l'Administració de la Generalitat, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes. Però, amb les paraules dels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, jo crec que o fan demagògia contínua o és que no han entès res de l'exposició que ha fet l'honorable vicepresidenta.

Aquest decret incorpora, com bé s'ha dit, tres noves excepcions en el cas de les incapacitacions transitòries. Estem parlant d'intervencions quirúrgiques, d'hospitalitzacions i de processos oncològics, que, juntament amb l'embaràs i les situacions derivades de violència de gènere, que ja estaven contemplades anteriorment, podran rebre el cent per cent del sou des del primer dia de baixa, en cas de tenir una baixa laboral i en cas de la seva acreditació. L'ampliació dels anteriors dos supòsits a cinc ve donada per considerar que es tracta de situacions totalment concretes, convenients i, sobretot, urgents; d'urgent necessitat per ampliar com a millores quant a la prestació econòmica en cas d'incapacitació temporal.

És important saber que venim d'una normativa bàsica, que ja s'ha dit: normativa dictada per l'Estat i que habilita les administracions perquè puguin resoldre els supòsits excepcionals, per la qual cosa el Govern, juntament amb les organitzacions sindicals –i, ho dic, juntament amb les organitzacions sindicals– i arran de les negociacions que hi van haver a la Mesa General de la Funció Pública, van preveure la incorporació d'aquests tres supòsits més, afegint-los als ja existents, per tal de poder ampliar els casos on són més necessaris els supòsits d'incapacitacions temporals.

La voluntat del Govern ja és palesa que, igual que la que té aquest Grup Parlamentari, aquest Grup de Convergència i Unió, és que l'empleat públic que es trobi en un dels cinc supòsits establerts en el Decret llei 2/2013, de 19 de març, puguin percebre, des del pri-

mer dia de baixa laboral, la totalitat de la seva retribució.

Per tant, en la Mesa de negociació amb els representants sindicals es va acordar que aquestes mesures fossin aplicades amb efectes retroactius a data de 15 d'octubre de 2012, data en la qual va entrar en vigor el Decret llei 2/2012, de 25 de setembre.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, creiem que són mesures prou importants, rellevants, i que afecten els empleats públics, per la qual cosa cal destinar una tramitació de caràcter urgent i poder-les aplicar amb la màxima celeritat, i, jurídicament, amb la màxima celeritat possible.

Paral·lelament amb la Mesa General de Negociació, com bé ha dit la vicepresidenta del Govern, es va acordar crear un grup de treball integrat per tècnics especialistes, grup que, avui en dia, encara està i es manté constituït. Això, què implica? Això implica, pel que fa a l'estudi de la viabilitat d'incorporació, d'altres supòsits que requereixen especial atenció, tot i que en aquests moments la llista inclou cinc supòsits clars i determinats, res impedeix que en un futur es puguin incorporar altres supòsits excepcionals, inclosos dintre del règim de millores de la prestació econòmica d'incapacitat temporal i/o de caràcter social. En tot cas, el grup de treball ha de fer un seguiment d'aquests supòsits excepcionals que preveu el decret llei i l'anàlisi corresponent, amb les seves conclusions.

Voldria fer, abans d'acabar la meua intervenció, unes matisacions a les intervencions dels grups parlamentaris que han fet anteriorment. Al Grup Socialista, al PSC, els diria que estan parlant d'altres malalties greus, malalties coronàries, psiquiàtriques. Aquestes malalties normalment, quan són malalties greus i són malalties..., requereixen d'una hospitalització necessària, per la qual cosa estarien incloses dintre d'aquest grup.

Al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, amb tots els respectes, els recordaria que vostès van ser els que ens van deixar el 4,2 per cent de dèficit. Són vostès qui van hipotecar el sou dels empleats públics. Sou vosaltres els que van deixar hipotecada la resta de sous i les pagues extra que tenen, ara per ara, els funcionaris públics i els empleats públics. Gastaven i no pensaven en què gastaven. Gastaven i no pensaven com es pagarien. Però avui, avui dia, algú ho ha de pagar. I a de les persones, un dels sectors que es veuen afectats són els sectors dels empleats públics.

I perdoni que li digui un altre punt: no em parli d'indignitat; indignitat és el discurs que van fer vostès quan van estar al Govern, que van malgastar i que ens vandeixar un país hipotecat... (*veus de fons*), i que van hipotecar els empleats públics. (*Veus de fons.*)

A la diputada de Ciutadans li diria que de la Mesa General de la Negociació de la Funció Pública mai s'ha aixecat ningú –mai–, ni per part del Govern ni per part dels membres de les organitzacions sindicals. Sempre s'ha intentat arribar a un acord, sempre s'ha intentat negociar. Una altra cosa és que l'acord fos en positiu, per una banda, o per l'altra, per part de les dues parts.

Quan hi ha..., quan s'intenta arribar a un acord, hi ha d'haver un acord per part de les dues parts.

Per tant, només dir que, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donem suport a la convalidació del Decret llei per tal de garantir la prestació econòmica dels empleats públics en tota la seva totalitat i com més aviat millor.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Marc Vidal i Pou demana per parlar.)

Senyor Vidal...?

Marc Vidal i Pou

Sí, no...

La presidenta

Senyor Vidal..., per al·lusions?

Marc Vidal i Pou

Per al·lusions, sí... –sí, sí, per al·lusions—...

La presidenta

Trenta segons.

Marc Vidal i Pou

...que acaba d'adreçar-se molt directament a mi. Jo... *(remor de veus)*, li agraeixo que ens atribueixi tant de poder com haver fet, durant aquells anys que estàvem col·laborant en el Govern, tot això. Els vull recordar que són en aquests darrers anys on més s'ha incrementat el dèficit; però, en tot cas, el problema que estàvem discutint no era aquest.

Miri, el tema era: «Tenia dues cames, te n'hem de tallar una perquè tot Espanya va a la pota coixa, i ara ens has d'aplaudir perquè et posem una pròtesi molt maca, que a sobre camina...?» Miri, sap què passa?, que jo preferia tenir les dues cames.

Gràcies.

(Manuel Reyes López demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Reyes...

Manuel Reyes López

Señor Vidal, aquí nadie culpabiliza a los funcionarios de nada. Usted hacía referencia a la ley de vagos y maleantes... Mire, lo que sí que queda claro es que hubo un gobierno..., hubo gobiernos que no realizaron bien su trabajo y que los recortes de hoy se deben en gran

medida a la mala gestión de aquellos gobiernos en los que ustedes estaban presentes, que gestionaron mal los recursos públicos de la Generalitat de Catalunya y que por lo tanto esos recortes que se aplican hoy, en gran parte son culpa de ustedes.

(Pausa.)

La presidenta

Passem a la votació.

Votarem, en primer lloc, la convalidació del decret; s'entén que els vots afirmatius són favorables a la convalidació i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Rodríguez? *(Pausa.)*

Ha estat convalidat per 129 vots a favor.

Ateses les manifestacions expressades per alguns portaveus dels grups parlamentaris, passarem a votar, ara, si aquest decret llei es tramita o no com a projecte de llei. Es tramita o no es tramita?

Comença la votació.

Senyor Fernández? *(Pausa.)*

Senyor Rodríguez? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat com a tramitació com a projecte de llei per 61 vots a favor i 68 en contra.

Interpellació

al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 300-00023/10)

Passem, ara, a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor Lucena, ja pot començar.

(Persisteix la remor de veus.)

Senyors diputats, senyores diputades, demano atenció al diputat.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta, diputats, diputades, molt bona tarda. Conseller Homs, estem aquí o..., li hem demanat, des del Grup Socialista, fer aquesta interpellació per parlar de la cimera economicosocial, de la qual vam tenir oportunitat de parlar i debatre fa, aproximadament, un mes. I la raó per la qual el Grup Socialista ha decidit fer aquesta interpellació és perquè, com és

conegut, la cimera no es va poder celebrar. Com és conegut, aquesta cimera va ser una iniciativa del primer secretari del PSC, el Pere Navarro, durant la campanya electoral, que amablement l'actual president Mas va recollir i va prometre que impulsaria. I nosaltres fem aquesta interpellació perquè seguim pensant que la celebració d'aquesta cimera és molt important.

En aquest país tenim, ho creiem, una tendència excessiva a parlar de temes que òbviamment són importants, però que probablement ens resten energia per debatre, aprovar algunes decisions que haurien d'anar dirigides sobretot a pal·liar el patiment de la gent, dels ciutadans de Catalunya, com a conseqüència d'aquesta crisi econòmica i social tan greu que el nostre país malauradament està travessant.

Com deia, i com hem parlat vostè i jo, i hem parlat amb la resta de grups, crec que els catalans estan esperant dels seus partits polítics que siguin capaços de seure al voltant d'una taula i acordar un mínim comú denominador sobre aquells problemes que de manera més greu estan afectant la qualitat de vida dels ciutadans de Catalunya.

El Partit dels Socialistes de Catalunya jo crec que va demostrar durant la seva etapa de govern una intensa capacitat de crear grans acords transversals... (*Remor de veus.*)

Sí, presidenta, li pregaré que demani silenci. Deu ser limitació meva...

La presidenta

Sí, no...

Maurici Lucena i Betriu

...però em costa una mica concentrar-me.

La presidenta

No, no; té vostè raó. (*Pausa.*)

Maurici Lucena i Betriu

Doncs, deia que el PSC va demostrar que tenia capacitat d'arribar a amplis acords, perquè durant els set anys dels governs d'entesa vam arribar a set grans acords: dos acords estratègics i una sèrie d'acords sobre habitatge, educació, recerca i desenvolupament, etcètera. Per tant, creiem que aquests acords són possibles. I, a més, també sap vostè perfectament que alguns d'aquests acords van ser signats també per Convergència i Unió, i hi afegeixo, encara que no és el motiu d'aquesta interpellació, que no sempre han estat respectats.

Però, en definitiva, crec que els 135 diputats d'aquesta cambra estan d'acord que les situacions lamentables d'alguns ciutadans de Catalunya, si és possible, hauríem de ser capaços de pal·liar-les. I és veritat que el patiment dels catalans no és patrimoni de ningú, però també és veritat que, a causa del fet que aquest patiment moltes vegades està associat a situacions de

desigualtat per què els partits d'esquerra històricament han lluitat més que els partits de dretes, doncs, crec que sí que és veritat que un partit com els Socialistes probablement és, diguem-ne, o és més sensible que un partit de dretes com Convergència i Unió a algunes de les situacions que sobretot tenen a veure amb les desigualtats socials.

El que ens hauríem de preguntar tots plegats i sobretot el Govern de la Generalitat de Catalunya és per què vam ser incapaços entre tots de consensuar i impulsar una celebració de la cimera com la que vam discutir.

Jo li faré una sèrie d'hipòtesis. Jo crec que, per definició, la responsabilitat més important és del Govern, aquí i a qualsevol país del món, i el Govern probablement hauria d'haver engegat abans la negociació d'aquesta cimera; el Govern hauria d'haver-se pres, jo diria, diguem-ne, amb una mica més d'energia l'acord i la definició dels punts que hauríem de discutir.

I sobretot li diré una cosa claríssima que a mi em va sorprendre molt, i crec que amb alguns dels meus companys que em van acompanyar a la discussió sobre la cimera vam constatar: a Catalunya existeix un greu problema que és una desconfiança intensa entre les diferents formacions polítiques, però, en particular, i això sobretot és un problema de Convergència i Unió, perquè ara governen, aquesta cambra, els partits d'aquesta cambra no es refien de vostès o se'n refien menys del que seria raonable si el seu Govern, doncs, tingués la voluntat d'arribar a acords com el que la cimera representa.

D'altra banda, és veritat també que, més concretament, doncs, en aquelles discussions no vam estar d'acord en quins havien de ser els participants, no vam estar d'acord en els plantejaments que alguns feien. Vostès, jo crec que equivocadament, estan plantejant alguns dels grans acords de país com a adhesions incondicionals al president Mas. Hem sentit massa vegades, i jo crec que comença a ser una mica ridícul inclús, això de «tots darrere el president». Nosaltres preferiríem «tots per atendre l'urgent», per exemple. Ho dic perquè rima també. Però és una cosa que seria més capaç de posar-nos a tots d'acord.

I no li negaré també que a vegades alguns partits, doncs, no Convergència i Unió, sinó altres partits, acostumats com estan en aquest oasi català al regat en curt, no han facilitat, pel rèdit electoral a curt termini, doncs, l'entesa que és necessària per a moments d'emergència nacional com en el que ens trobem. Però a futur jo crec que sí que hauríem de ser capaços entre tots de posar les condicions perquè aquesta cimera se celebri.

I, miri, senyor Homs, li vull dir una cosa mirant-lo als ulls i a més anticipant-li l'estima que sap que li tinc, però no ajuden massa la resta de partits, doncs, les declaracions que va fer vostè després del fracàs de la cimera. I li ho dic amb tot el «carinyo», eh?: li creixerà el nas. Perquè vostè va dir al dia següent que no ens poséssim d'acord que això havia estat culpa del PSC. I el senyor Turull, ja, vull dir, superant-lo a vostè dues passes més, va dir que nosaltres havíem proposat un augment de despesa de 6.000 milions d'euros.

Jo no sé si és que el seu partit o les dues persones que he mencionat no compten l'afició a la veritat entre les seves nombroses virtuts o és que realment allí no van voler vostès entendre el que nosaltres proposàvem.

Nosaltres, i això ho vull deixar molt clar en aquesta cambra, vam fer un menú el més ampli possible, que és com els menús del restaurant: quan vostè va al restaurant no es menja tota la carta i no la paga tota, tria una sèrie de plats. I ho vam fer així simplement per facilitar l'acord. I vostès jo crec que arterament i tramposament al dia següent ens van acusar que això havia sigut culpa nostra. I sap vostè perfectament, i ho sap, vull dir, li ho noto als ulls, que (*remor de veus*) això no va ser així.

I li ho dic simplement no tant per retreure-li-ho, que també aprofito per fer-ho, sinó perquè crec que aquest tipus d'actituds no predisposa favorablement la resta de partits de cara a seguir discutint i negociant la cimera, que esperem nosaltres que se celebri en les properes setmanes o, a més tardar, mesos. I per això vull utilitzar aquesta expressió castellana, per a la qual no he trobat traducció al català, *pelillos a la mar*: intencem tornar a seure, tornar a discutir, perquè crec que el país ho necessita.

I li diré molt clarament aquí perquè no quedin dubtes i vostè després no digui que nosaltres vam dir i jo li digui el contrari, diré clarament el que penso que hauríem de ser capaços d'acordar. Crec que hauríem de buscar el mínim comú denominador. I no es tracta tant de crear un relat ni que vostès ens demanin adhesions incondicionals o al seu partit o al seu president, digui-li com vulgui, no; es tracta que siguem capaços d'acordar unes quantes mesures, sobre les quals jo crec que si vostè pregunta al carrer tothom estaria d'acord, que posin de manifest que els partits polítics en situacions molt complicades són capaços d'adreçar determinats problemes.

I deixin-me que en digui dos o tres. Per exemple, cap persona del carrer que li ho preguntéssim entendria que, si fem una cimera d'aquestes característiques, no fòssim capaços de posar-nos d'acord entorn del problema dels desnonaments, entorn del problema del pagament a les entitats del tercer sector, entorn del problema de la malnutrició infantil. I si, a més, com deia Groucho Marx..., diu «això és com jugar al pòquer», i diu «i ja guanyar deu ser la pera», no? Doncs, si a més poguéssim discutir temes com el finançament autonòmic, com el model sanitari o com el model escola pública *versus* o complementària a l'escola concertada, això seria ja fantàstic. Però desnonaments, malnutrició infantil, pagaments a entitats del tercer sector, probablement tots els partits d'aquesta cambra pensàvem que és una agenda suficient per posar-nos a parlar.

I acabo dient-li el següent. Jo entenc que el seu Govern, i de veritat que ho entenc i em poso a la seva pell, vostès estan en una situació de paràlisi realment molt complicada. A vegades no és culpa de vostès, moltes vegades sí. I és veritat que, com diuen en el meu poble, quan fan algunes de les coses, doncs, ho fan de manera bastant sapastre: ATLL, reunions intragovern, en les quals a més m'alegro d'interpel·lar-lo, perquè vostè

ens va donar l'exclusiva, se'n recorda? I jo ho dic perquè quan es va fer aquella fotografia clandestina que es va donar a un únic mitjà de comunicació, com si fos una exclusiva del cor, l'únic conseller que no hi era va ser vostè. La càmera de fotos és veritat que era bona, perquè era d'una bona resolució la fotografia. Però, vull dir, això, ho mirem com ho mirem no dóna una imatge de fer les coses seriosament. I si hi afegim, a això, doncs, el nerviosisme que –això sí que, de veritat, ho entenc perfectament– els deu provocar el comportament d'Esquerra Republicana, que a les primeres de canvi quan arriba el pressupost els tremolen les cames d'una manera realment notable, i no només això, sinó que –jo que els estic seguint atentament–, doncs, estan fregant ja en algunes de les seves declaracions el populisme, quan diuen coses com que per sobre de la democràcia no hi ha res, que tot és culpa d'Espanya i que per culpa d'aquesta maleïda Espanya –dic «maleïda» en el sentit que són dolents, eh?, no que els vulguem maleir...

La presidenta

Senyor diputat...

Maurici Lucena i Betriu

Sí, acabo –acabo. Per culpa d'aquesta Espanya tan dolenta no es pot fer res.

Doncs, jo, per tant, li diria que, escoltin, toquem de peus a terra, fem les coses que són tangibles, seguim al voltant d'una taula i en aquest context, i si aquesta és la disposició seva i també del seu soci, que els convidem que siguin amb nosaltres, doncs, el PSC estarà al seu costat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, el senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Bé, bona tarda, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Senyor Lucena, m'havia fet el propòsit de..., bé, doncs, d'entomar i aprofitar aquesta interpellació per construir coses en positiu, i m'hi mantindré –m'hi mantindré.

Crec, com vostè deia, que la..., comparteixo, vaja, la idea que la idea de la cimera és important i la disponibilitat del Govern, doncs, és de «vinga, tornem-hi, tornem-ho a intentar», eh? Potser haurem après mútuament més coses. Jo no només he escoltat atentament tot el que ha dit, sinó que a més a més n'he pres molt bona nota, particularment d'aquelles coses que jo no sé si les podré resoldre, que veig que tenen més a veure amb l'epidermis que amb l'anàlisi política o amb les decisions que es puguin prendre. Procuraré, també, en les de l'epidermis, doncs, diguem-ne, corregir el que faci falta. M'hi esforçaré personalment, ja que ha fet

referències personals, tant com correspongui i per això no quedarà, eh?

De tota manera, crec que l'obligació que tenim tots plegats, doncs, és centrar-nos, cenyir-nos a les qüestions que són finalment d'interès general, no a les de pures percepcions, crec. Però en qualsevol cas en això també prendré la bona nota que faci falta, no?

Per tant, el que li dic, si del que es tracta és de recuperar la idea que proposava el primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya, doncs, la disposició del Govern, ja li ho dic ara, es de «vinga, tornem-hi», eh?

Val la pena en aquest sentit, doncs..., jo assumiré, i ho vaig dir públicament també, perquè del judici que n'ha fet del postcimera no nata, per entendre'ns, m'ha retret coses, però jo també en vaig dir una de cosa, eh? No entraré en les que em retreia, perquè no vull entrar en aquesta discussió, però vaig dir una cosa que jo la voldria compartir amb vostè: que quan una cimera d'aquestes característiques no es produeix és responsabilitat de tothom, essent responsabilitat també del Govern, que té sempre més responsabilitat.

Jo això ho vaig dir públicament i ho mantinc aquí. I no sé si la compartim, aquesta idea que és responsabilitat de tothom quan les coses no s'acaben produint, assumint que la responsabilitat principal quan no es produeixen sempre és del Govern. Això ja és així de clar, eh? Perquè crec que des d'aquest punt de l'assumpció de l'autocrítica és quan aleshores es poden recuperar aquelles coses que no han sortit bé a la primera. Crec que això és indispensable, eh?; més que no pas dir –crec, vull pensar, vaja, almenys, que no era el seu ànim– que tot això només era culpa, només i en exclusiva, del Govern. Quan dos no s'entenen, deu ser una mica culpa de tots dos. I si s'assumeixen les coses així, crec que després és quan hi ha més opció a tenir recorregut.

Vostè deia que havia –quan el Partit Socialista havia estat al Govern, darrerament, els anys del tripartit– demostrat capacitat d'acords; dos acords estratègics en què fins on jo recordo no hi havien formacions polítiques, estaven en el camp dels agents socials. I en aquest sentit hem seguit treballant el Govern actual, ha posat sempre en valor aquesta feina i l'hem seguit impulsant. I des d'aquest punt de vista hi ha una reunió programada per a aquest tombant de mes, a finals d'abril, primers de maig; s'està tancant en aquests darrers dies. Hi ha hagut altres, hi va haver altres acords. Alguns d'ells, molt importants. Per exemple, el Pacte de l'educació. El vàrem fer plegats i juntament amb el Grup d'Esquerra Republicana; més enllà que a vegades ara tinguem la sensació si en alguns aspectes concrets es manté o no, aquest Pacte de l'educació, però pensem que continua tenint un gran valor i una gran vigència.

I, per tant, sí, vostès van demostrar capacitat d'entesa; nosaltres a l'oposició, també. Si es tracta de fer aquest tipus de balanços, fem-lo sencer tot ell, no? Per tant, valdria la pena que seguíssim en aquest itinerari, en aquest camí. Ara han canviat les tornes: nosaltres estem al Govern i vostès estan a l'oposició. Bé, fins ara, en aquests moments, estant vostès a l'oposició, no

ha sigut massa possible, almenys en aquests darrers temps, doncs, d'arribar a cap acord. Segurament deu ser, ja ho reitero, principalment responsabilitat nostra. Ja li ho plantejo així, doncs, per fer-ho el més fàcil possible, no?

Hi ha una cosa, de totes maneres, que em permetrà que no la pugui deixar passar per alt. Jo crec que no ho devia voler dir ben bé d'aquesta manera. Però, diguem-ne, aquest prejudici que pel fet de ser socialista ja s'és sensible a les qüestions socials, doncs, home, si un fa una bona anàlisi –no m'hi entretindré–, bé, jo crec que finalment és un error. Les decisions que podem prendre, vostès, nosaltres, qualsevol en la nostra situació, doncs, poden ser decisions més encertades, menys encertades, però no prejudici, no prejudici des d'aquest punt de vista, perquè si repassem la història si més no de Catalunya, la construcció, l'articulació de l'estat del benestar com l'entendem, en la mesura que les responsabilitats, com dèiem abans, són principalment d'un govern, i en tenim, d'estat del benestar, doncs, alguna cosa hi deu haver tingut a veure Convergència i Unió d'una manera molt principal. Per tant, assumeixo responsabilitats per les coses que no van bé, però tampoc me les negui per aquelles coses que s'han construït.

Per tant, no prejudici, des d'aquest punt de vista, perquè crec que simplement hi perdrà vostè, perquè prejudicarà i aleshores no podrà prendre bé les decisions, perquè atribuirà als altres allò que realment no són, simplement, doncs, per una qüestió de pur prejudici. Entendrà que jo, en aquest punt, doncs, no només li mostri discrepància, sinó que penso que no és una manera encertada d'enfocar les coses.

Deia, també, feia una reflexió..., vaja, que no contrasta amb la realitat, de desconfiança dels grups d'aquesta cambra envers Convergència i Unió. Ho sabrà vostè perquè arriba en aquesta apreciació. Jo penso que, en aquests moments, és veritat, la política està en una situació millorable des del punt de vista de la confiança mútua. Això és evident, no? Jo li podria llistar, només d'aquests cent dies, tots els processos de concertació, diversos, que s'han produït en sectors també molt diversos per part del Govern actual de la Generalitat de Catalunya. I no acabaríem mai. Veurà o podria veure-ho, o li ho podria demostrar i acreditar, que no hi ha cap departament –cap departament–, ni un sol dels departaments de la Generalitat que no hagi concertat coses amb entitats, amb institucions, aquests últims només cent dies. Per tant, algú sí que hi deu confiar, amb el Govern de la Generalitat, des d'aquest punt de vista; perquè, d'exemples, diguem-ne, no és que en faltin, sinó més aviat en sobren, des d'aquesta perspectiva.

Per tant, quan un és capaç d'entendre's absolutament amb tothom, fora d'aquest hemicicle; hi ha problemes en el funcionament de la política, que devem ser-ne responsables tots plegats, no els defujo, però, circumscrivim-los on són i situem-los on són, i, des d'aquest punt de vista, assumim-ne també, doncs, la responsabilitat que ens correspon absolutament a tots.

Respecte al tipus de mesures que plantejava..., doncs, escolti, parlem-ne. Hi haurà una oportunitat de fer-ho. Vostès, d'acord amb el procediment que hi ha establert, doncs, fruit d'aquesta interpellació, varen tenir oportunitat de comentar-ho, doncs, poden..., presentaran, ho entenc jo, una moció subsegüent a aquesta interpellació que es diu, i tindrem l'oportunitat a l'entorn d'aquesta moció, doncs, de tornar a arrancar de nou, i podríem establir-hi una certa preagenda. No la condicionem del tot, deixem-nos alguna porta oberta, crec que és raonable plantejar-ho així, però, en la línia de les idees que vostè apuntava, de quin tipus de mesures, de quin tipus de coses es podrien parlar en una cimera d'aquestes característiques, doncs, escolti, per les que apuntava..., d'acord, vam estar-ne discutint moltes estones, vostès i jo, i conjuntament, no?, de què podríem abordar en aquest tipus de cimeres, no?

Jo..., val a dir que..., li faig un prec, o almenys li expresso com ho veiem també, en aquest sentit, des del Govern, hi han qüestions que tenen a veure en la línia d'aquells pactes a què vostè feia referència que es van fer a nivell del pacte de la recerca, el pacte d'educació..., aquest tipus de pactes, fixi's-hi, que no incorporen programes concrets. Aquells que es van fer. Els que vostè posava, per exemple, de l'època del tripartit, que ja els dono per bons, com a exemples, no? I un altre tipus de pactes són aquells que s'estableixen quan, per exemple, es fa un pressupost, i que tenen una implicació de programes amb xifres concretes.

I aquí sí que jo li demano el següent, que és que és molt senzill: nosaltres estaríem encantats de la vida que vostès s'avinguessin a parlar a fons del pressupost. I no només d'establir pactes de tipus estructural o de tipus estratègic sobre quines són aquelles línies vermelles que tots entenem que cal, diguem-ne, comparar, com havíem fet en algun altre moment, per exemple, el cas de l'educació.

Però, a part d'aquests pactes, que tenen valor per si mateixos i que són essencials en el funcionament, doncs, d'una democràcia com la nostra, d'una societat com la nostra..., home!, hi han uns pactes que complementen o que desenvolupen aquests, que són els que van a les partides concretes, que són els que van als programes concrets, el que és diu «hem de prioritzar això per davant d'allò altre», que es diu pressupost –pressupost. El pressupost acaba determinant partides i decisions molt concretes d'aquestes, algunes de les quals plantejava vostè.

I, en aquest sentit, sí, li faig una crida, que crec que fóra bo per a tots plegats, donem-nos l'oportunitat de parlar a fons de tot això; no en fem només un joc tàctic des del punt de vista dels interessos partidaris, ben legítims, però finalment de cadascú.

Per tant, ja acabarà vostè situant on hi ha aquella part que en podríem dir «pactes i acords de tipus més estratègic, de més de fons», i a on hi podríem incidir aspectes més de tipus pressupostari que són d'una altra dimensió, i vostè i jo, en aquest sentit, també n'havíem parlat en el seu moment.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Molt bé. Gràcies de nou, presidenta. Consellers, diputats, diputades hola de nou. (*Veus de fons.*) Conseller, la veritat és que com que l'he sentit altres vegades en aquesta cambra amb un to més aspre, li agraeixo especialment el to tan agradable que ha utilitzat avui. I, a part de l'estima que dedueixo que vostè em té a mi, perquè jo també li tinc a vostè, també deu ser, deu ser, ho dic jo, que ara mateix el PSC ens estimen molt, eh? Vull dir que es nota molt en les declaracions que ha fet vostè ara, que el president de la Generalitat de Catalunya ha fet.

Jo, com que vostès les fan des de la tribuna, que no s'han de menystenir, però es fan des d'una tribuna o una emissora de ràdio, doncs, dedueixo que és més una estratègia per fer veure al seu company, ara mateix, d'aventura política, que és Esquerra Republicana, que hi ha més opcions a la vida. Ho dic perquè, si això anés seriosament, vostès trucarien al nostre primer secretari i dirien: «Parlem-ne». Ho fan aquí, que no està malament, però jo ho interpreto en aquest gran teatre que moltes vegades és l'esgrima política.

Dit això, deixi'm que li digui una cosa, perquè, a vegades, jo crec que ningú no s'ha d'amagar de res. Jo crec que Convergència i Unió... –ho dic també de cara que els seus electors sàpiguen el que voten–, jo crec que és un partit de tota la vida, de dretes, com a molt podríem dir-ne de centre dreta, i la gent que els vota també els vota perquè els agrada això. (*Veus de fons.*) Bé. No em faci que no amb el cap, perquè és veritat que ara són independentistes, abans eren només nacionalistes; però, històricament, s'han enquadrat vostès en l'espectre ideològic del centre dreta. No passa res, si està molt bé, però això té unes conseqüències, quan un parla de desigualtats, molts diferents que les dels altres partits.

I, miri, li explicaré una anècdota, ara que no ens escolta ningú. A mi, una vegada, el president Pujol em va oferir que m'afiliés al seu partit. I jo ho vaig tenir claríssim, li vaig dir: «No, miri, és que jo sóc una persona d'esquerres i fins on sé jo...» És veritat que el president Pujol, amb aquella habilitat que el caracteritza, em va dir: «No, no..., si nosaltres també tenim molta gent d'esquerres.» Dic: «Bé. Deuen ser diferents dels que jo penso que són gent d'esquerres genuïns, no?» I, per tant, jo crec que sí, que això és important. I és important i ho hem vist en la legislatura passada: vostès van fer una política fiscal, per la banda d'ingressos, que va marcar molt clarament el seu perfil ideològic. Vostès van suprimir l'impost de successions i donacions. És l'impost que més clarament marca el perfil ideològic d'un partit. I ja està.

Ara no tenen més remei, gràcies, en aquest cas –i nosaltres hi estem d'acord–, a Esquerra Republicana, a tornar-ho a introduir. Però la seva opció ideològica tradicional és menys tendint a disminuir les desigual-

tats de la societat. No passa res. Jo crec que això passa a tots els països del món, i ja està. Cap problema.

Sobre el tema de la cimera. (*Veus de fons.*) Sí..., no..., però si del tema també en parlarem, si tenim temps. Miri, sobre el tema de la cimera jo li ho dic molt ràpidament: jo crec que ho vam parlar ja en aquell moment. Vostès han de donar-nos garantia a la resta dels partits polítics que dissociem el debat pressupostari, perquè això ho hem de discutir aquí a la cambra –necessitem la informació; necessitem saber quin és el resultat d'aquelles discussions que vostès, se suposa, estan tenint amb el Govern espanyol–, dels problemes que té aquest país, des del punt de vista del mínim comú denominador. I n'hi he dit uns quants: desnonaments, malnutrició infantil..., per exemple, si ho vol, també incloem el finançament autonòmic i, sobretot, el pagament a les entitats socials. Això té un impacte pressupostari que, si ho fem bé i anem a adreçar els problemes més sagnants, no és un problema en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, en el conjunt del seu perímetre. Aquest és el primer punt.

I l'altra promesa que jo crec que ajudaria a reforçar la confiança, que està molt debilitada, a la resta de formacions polítiques vers Convergència i Unió, és que ens donin la garantia que no utilitzaran això, esbiaixadament com han fet en altres ocasions, per demostrar que tots ens unim al seu projecte polític o al seu president. Hem de deslligar aquestes coses.

Si vostè ens dona aquesta garantia: u, de deslligar el debat pressupostari del debat de la cimera, i, dos, que no ens demanaran adhesions incondicionals al president Mas..., encantats de parlar-ne.

Gràcies, presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per a la replicà, té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Jo era molt jove –molt jove–, hi havia un acudit, l'any vuitanta..., vuitanta o vuitanta-u, del president Pujol vestit de nuvi. Era un dibuixet, eh?, vestit de nuvi perseguint una núvia, que era, aleshores, doncs, el senyor Reventós, que era el líder en aquell moment del Partit dels Socialistes de Catalunya per un pacte que mai va néixer, l'any 81. L'única vegada que jo he participat d'un pacte en la meua biografia política, i el president Mas, en aquest sentit, doncs, també, però, per descomptat, per davant meu, està clar, va ser precisament amb vostès. Vam fer un pacte molt important. De fet, el pacte més important que s'ha fet en aquests darrers temps... –dels estructurals em refereixo, eh?–, que és el pacte de l'Estatut.

Per tant, diguem-ne, jo no ho sé..., jo crec que això d'estimar ho situaria més en el terreny més íntim, més personal, però afecte n'hi tenim, per vostès, i molt –i molt. (*Veus de fons.*) No sé si és recíproc, però, per part nostra, d'afecte n'hi ha i n'hi ha hagut sempre.

Vaja, si vol que els ho diguem més en privat del que ja els ho hem dit, doncs, hi insistirem, no pateixin. (*Veus de fons.*) El que faci falta, des d'aquest punt de vista, si la qüestió és d'afecte, si..., si procurarem administrar-lo tan bé com siguem capaços.

Però, anant al tema central, perquè finalment crec que tot plegat això és una llicència que deu tenir el seu sentit, doncs, de catarsi, vostès tenen tot el dret del món, jo diria que és normal que la facin, i la vagin fent, ja està bé, i nosaltres ens toca aguantar-la, que és el que toca en aquests moments, eh?

En el que és central, vostè em demanava dues garanties, si no ho he entès jo malament: que fóssim capaços de separar el debat pressupostari... –ja m'ho van dir, ja ens ho van dir, i ja els vam dir que sí–, el debat pressupostari del que són o del que podrien ser acords en el marc d'una cimera. I no barrejar una cosa amb l'altra. I ja els vam dir que sí.

Què és el que..., de cara a la propera, per no perdre'ns, sigui menú de cinquanta plats o de vint-i-cinc, o sigui una altra cosa; però, si finalment el que es posa damunt la taula són propostes que tenen un impacte pressupostari..., jo, fins on entenc les coses, és un tema de debat pressupostari. (*Veus de fons.*) Vaja, sí, perquè si es tracta de recuperar un programa o de fer un programa de l'àmbit que sigui, i, a més a més es xifra, en una opció de menús..., no seran, si vostè ho vol, 6.000 milions d'euros, posem –d'acord, eh?–, però seran els que siguin. I això és un debat pressupostari, fins on jo els entenc, perquè les coses s'instrumentalitzen d'aquesta manera.

Si és un debat de tipus estructural, d'aquells aspectes que ens hem de comprometre, que no es poden bellugar o que han de ser, o que s'han de remoure, el que sigui –el verb el que sigui–, doncs, en aquests..., vaja, a disposar i a parlar-ne fins a on vulguin. Per part nostra estem en disposició d'acords de fons i de parlar de pressupost, de les dues coses, ja li ho he dit abans.

I la segona garantia..., per tant, li dono la garantia, total, com vulguin, ja els ho vaig dir en aquell moment, els ho varem dir en aquell moment.

Quant a la segona garantia, que també ens demana: que no hi hagin adhesions. No els hem demanat mai cap adhesió, ni a vostès ni a ningú. Vostès tindran les percepcions que tinguin de les coses, les que siguin, però una adhesió no els l'hem demanada mai. Els hem demanat una adhesió? Per l'amor de Déu! Vaja..., fins aquí arribem! Ens podem haver equivocat en moltes coses, però això ja ho sabem que no se'ls pot demanar, ni a vostès ni a ningú! Adhesions? A ningú! –a ningú!

El que passa és que hi ha una situació, que, a més a més la descrivim, i hauríem de saber si en aquesta anàlisi ho compartim o no, que el problema en aquests moments no és només del Govern, tant de bo només fos del Govern! Hi han problemes que són de país en aquests moments. I les adhesions en les solucions dels problemes de país són això: adhesions en les solucions dels problemes de país. No, evidentment, a problemes que pugui tenir un govern o adhesions, en-

cara menys, a una persona, en aquest cas, el president de la Generalitat, si fos el que vostès pensessin.

Per tant, jo, més garanties que aquestes, que són les que em demanen, no les hi puc donar. Una altra cosa és que vostès hauran de decidir, com li vaig dir en el seu moment –i amb això acabo, senyora presidenta–, vostès hauran de decidir cap a on tiren. Perquè les garanties, per part nostra, hi són totes. La disponibilitat, dita en privat, també, hi és tota. Vostès, són vostès que han de decidir, finalment, cap a on volen orientar les coses, des d'aquest punt de vista, de si arribem o no arribem a acords, que crec sincerament que el país ens reivindica i que el país necessita.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor Lucena, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpe·llació

al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 300-00021/10)

Té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señores *consellers*, señores diputados... Señor *conseller*, mi grupo, Ciutadans, quiere interpelar al Gobierno al respecto del proceso que ha realizado su *conselleria* consistente en el envío de tarjetas sanitarias a extranjeros que no tienen la consideración de residentes legales.

En primer lugar, debemos señalar que no podemos olvidar la situación en la que estamos, una situación en la que su *conselleria* aplica día tras día recortes a los servicios sanitarios que presta a los ciudadanos de Cataluña. Estos ciudadanos, ya sean españoles o extranjeros que viven en Cataluña en situación legal y que tienen obligación de pagar sus impuestos, ven cómo se recortan sus derechos y cómo empeoran los servicios que la Administración les presta en el ámbito sanitario.

Tenemos ejemplos de ello, como hemos dicho anteriormente, cada día. Seguramente el señor *conseller* podrá actualizarnos los datos, pero estamos hablando de cierres de CAP, quizás alrededor de sesenta; reducción del número de trabajadores que prestan sus servicios en el ámbito sanitario, se habla de unos tres mil; reducción de camas hospitalarias, se habla también de más, de algo más de tres mil; recortes en horarios de utilización de quirófanos; incrementos en las listas de espera, no sé si podemos estar ya alrededor de la cifra de ochenta mil catalanes actualmente en situación de lista de espera, etcétera.

Pues, bien, en este contexto la *conselleria* de Salud ha iniciado un proceso para realizar el envío de tarjetas sanitarias a personas que han entrado irregularmente en España y que por su condición de su situación irregular no van a poder acceder a un trabajo ni tampoco van a poder pagar impuestos en nuestra comunidad. Parece que el requisito solicitado es la inscripción en el padrón durante un determinado número de días o de meses.

En alguna otra ocasión ya hemos planteado cuál es la posición de mi partido a este respecto y vamos a reiterarla aquí en cuatro pinceladas. Nosotros creemos que el sistema de atención sanitaria debe ser universal; pero, como hemos dicho alguna vez, universal pero no igual para todo el universo. Como ha dicho también el primer ministro británico, se ha de tener un sistema nacional de salud, pero un sistema nacional, no internacional. Debe ser universal, pero universal para aquellos ciudadanos, ya sean nacionales o extranjeros, que estén en situación legal en Cataluña y que, por tanto, tengan la obligación de cumplir con las obligaciones que se tienen con el Estado, entre ellas y sobre todo la de contribuir con sus impuestos precisamente al sostenimiento de los servicios públicos.

Como ya comentamos la última vez que nos referimos a este tema, ¿este planteamiento implica la exclusión de los que no son residentes legales del sistema sanitario? La respuesta es no. No se trata de excluirllos; pero se trata, lo que planteamos nosotros, de que las prestaciones que se les dan desde el sistema público de forma gratuita no pueden ser todas, no pueden ser exactamente las mismas que se otorgan a aquellos ciudadanos que pagan sus impuestos.

Aquí podríamos debatir sobre si las coberturas que quedan garantizadas por Real decreto 116 de 2012 son suficientes o no. En estas coberturas tenemos las urgencias, las enfermedades graves, la asistencia en parto y postparto y la asistencia a menores de dieciocho años. Insisto, podríamos plantearnos si son suficientes o si se tendrían que ampliar por razones humanitarias o por razones de salud pública, por ejemplo, a enfermedades infecciosas. Pero en todo caso nosotros defendemos, como he comentado antes, que estas prestaciones de asistencia sanitaria gratuita que se otorgan desde el sistema público deben limitarse y no pueden ser las mismas que se otorgan a los ciudadanos que residen legalmente y que cumplen religiosamente con sus obligaciones.

Además, esta solución que defendemos nosotros es la que se está defendiendo y la que se está no defendiendo sino aplicando en los países de nuestro entorno; dentro de los países de la Comunidad Europea hay que ver el régimen que se está utilizando en Bélgica, en Francia, en Italia, en los Países Bajos, en Portugal, en el Reino Unido, que ahora mismo también se está revisando.

Como hemos apuntado antes, creemos que en un momento en que desde su *conselleria* se aplican recortes por falta de recursos, esta medida que ustedes adoptan es totalmente contradictoria con otros mensajes que emiten; ese mensaje que hoy hemos oído aquí y

hemos oído otros días por parte del Gobierno de que estamos en una situación de emergencia; una situación que efectivamente debe ser de emergencia puesto que a su *conselleria* le obliga a incumplir obligaciones tan básicas como es el pago a los proveedores. Usted también nos ilustrará sobre si las cifras son las más actualizadas o más adecuadas, pero creemos que estamos en una deuda con el sector farmacéutico de unos 270 millones de euros y una deuda con los hospitales concertados de alrededor de 840 millones.

Ante esta contradicción entre por un lado recortes y situación de emergencia y por otro lado extensión del sistema gratuito de salud, queremos que nos hiciera alguna precisión, algunas precisiones sobre datos de este proceso.

Por un lado, especificar qué criterios se han seguido para el reparto de estas tarjetas, qué coste estimado tiene la extensión de esta asistencia sanitaria gratuita, qué prestaciones incluye.

Queremos también saber si hay algún límite de acceso a esta asistencia sanitaria gratuita en función del nivel de renta o si se van a dar estos servicios gratuitos con independencia de dicho nivel de renta.

Queremos que se aclaren estos puntos para contrastar algunos datos que se han publicado. Se ha hablado en alguna publicación de que esta operación de reparto de tarjetas iba a suponer un coste alrededor de 70 millones de euros. Yo espero que el *conseller* pueda aclararnos cuál es la estimación o cuál es su estimación al respecto.

En todo caso, nosotros no entendemos que, en esta situación de crisis, en esta situación de emergencia, como ustedes dicen, se produzca esta medida, esta medida de extensión del sistema de prestación gratuita de la sanidad.

Además de cuestionar el fondo y de estar..., del posicionamiento de fondo a favor o en contra de la medida, creemos que es una medida inoportuna, como hemos dicho, en el contexto, por el contexto de crisis en el que estamos.

Creemos que hay mucha gente preocupada, por un lado, por la sostenibilidad del sistema. Aparte de la disminución de calidad que hemos hablado antes, del impago de determinadas obligaciones por parte de la *conselleria*, nos encontramos también con noticias que indican que desde esta *conselleria* se ha comunicado a los gerentes de los hospitales que para este año 2013 va a haber nuevas reducciones en el dinero que va a llegar de la Generalitat, que oscilan entre el 6 y el 10 por ciento. También a mí me gustaría que el *conseller* pudiera contrastar estos datos que han salido publicados.

En todo caso, desde nuestro punto de vista, su medida no ayuda ni a proteger la sostenibilidad del sistema ni la calidad que se ofrece en las prestaciones sanitarias.

Por otro lado, y como último punto, desde mi grupo esperamos que el reparto de tarjetas sanitarias no tenga que ver con la noticia que nos llegó en su día y que denunciábamos en este Parlament, y que el *pre-*

sident Mas no negó, no negó en sede parlamentaria, sobre la utilización de los datos que constan en el Departamento de Salud para confeccionar un censo en una hipotética consulta soberanista ilegal. Esperamos que no estén repartiendo tarjetas sanitarias con la intención de que luego puedan utilizarse como tarjetas censales para votar en un referéndum ilegal sobre la secesión de Cataluña del resto de España. Espero que el *conseller* nos pueda desmentir esta hipótesis, la hipótesis de que va a haber una cesión de datos personales por parte de la *conselleria* de Salut a otra *conselleria* para poder utilizarlos en esta consulta ilegal.

Así, señor *conseller*, quedamos a la espera de que usted pueda aclararnos estos puntos, pueda aclararnos estos datos. Y, en función de sus declaraciones, de su intervención, nosotros definiremos una moción para presentarla en el próximo Pleno.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, bé, vostè fa una primera part de la seva exposició que no entraré a replicar-li al detall, perquè per això he demanat una compareixença a la Comissió de Salut, perquè, com sap molt bé, tinc el compromís des del primer dia d'haver estat a la conselleria de rendir comptes del tancament de cada una de les etapes que m'ha tocat ser responsable. I, per tant, d'aquí a uns dies parlarem de com ha anat això que vostè diu «recortes día a día», empitjorament dels serveis, tancament de CAP, reducció de, etcètera, això a quins resultats ha portat, i si els resultats són bons o dolents, que això ja ho discutirem. No hi entraré en aquest debat, perquè em sembla que no és l'objecte de la seva interpellació. Sí que és veritat que això ha tingut uns efectes, però no els efectes que vostè interpreta, sinó que ha tingut els efectes que hem reconegut sempre de lesionar drets adquirits de molts dels treballadors del sistema nacional de salut de Catalunya.

Miri, dit això, el tema d'atendre o no atendre els ciutadans que resideixen a Catalunya no és tant un tema de criteri administratiu, ni pressupostari, ni de cost, sinó que és un criteri de valors, un criteri de valors que el Govern i aquest conseller considerem irrenunciables. I jo, per una altra raó: perquè abans de ser conseller sóc metge, i no he fet encara, que jo sàpiga, apostasia de ser metge, i per tant a qualsevol ciutadà que requereixi assistència jo i els meus col·legues li hem d'intentar donar aquesta assistència.

Fa més de trenta anys –més de trenta anys– a una ciutat del Kazakhstan que es deia, que es diu Alma-Ata es va fer una trobada per definir allò que es va dir «salut per a tots». I «salut per a tots» significa la importància que té l'atenció sanitària a tots els països desenvolupats o en vies de desenvolupament per contribuir al benestar humà i precisament al desenvolupament

socioeconòmic sostingut dels pobles. Sap molt bé vostè que, si no hi ha salut, per molt que parlem d'ensenyament, no hi ha escola; per tant, si no hi ha escola, no hi ha capital humà, i, si no hi ha capital humà, no hi ha creixement econòmic. Per tant, preservar la salut d'una comunitat és un element absolutament imprescindible, hi hagi qui hi hagi en aquesta comunitat.

És evident que no solament el tema de l'atenció sanitària és un tema que condiciona la salut. Les condicions en què neix una persona, les condicions en què creix, en què viu, en què treballa i en què envelleix condicionen absolutament la salut. I, per tant, quan hem d'abordar determinats col·lectius, no solament s'han d'abordar exclusivament des de l'atenció sanitària, sinó que també amb les polítiques socials hem de tenir una certa preocupació perquè aquests col·lectius, les seves condicions vitals no ens portin a més necessitats d'atenció sanitària. Això és Alma-Ata; fa més de trenta anys.

Bé, l'any 2005 l'Organització Mundial de la Salut, de la qual crec que forma part Espanya, en la seva resolució de l'assemblea mundial, hi insisteixo, de l'any 2005, la Resolució 58.33 de l'Organització Mundial de la Salut, diu que tots tenim dret a accedir als serveis sanitaris i ningú ha de patir cap dificultat de caràcter financer per accedir-hi. Això és el que diu la declaració i la Resolució 58.33 de l'Organització Mundial de la Salut, en la seva assemblea mundial de l'any 2005. I això ha sigut un vector que ha condicionat totes les polítiques sanitàries dels països desenvolupats, entre els quals es troba Catalunya, en una progressió en allò que dèiem, el camí cap a la cobertura universal.

Bé, nosaltres creiem que el reial decret, que, com saben vostès, després d'intentar negociar-lo, l'hem hagut de portar al Constitucional, comporta alguns errors de plantejament amb relació a la contradicció entre si tenim un sistema nacional de salut o si tenim un sistema de seguretat social.

Miri, quan ens pregunta Europa que com reconeixem la categoria d'assegurat d'un ciutadà de l'Estat espanyol, aquí ens fem un embolic, a nivell del ministeri. I com que venim d'un sistema que és el de la seguretat social, que no té res a veure amb un sistema nacional de salut –i, com sap molt bé vostè, un sistema de seguretat social l'únic que fa és que preserva la vulnerabilitat de les persones davant de les pèrdues de les rendes del treball i per tant a l'únic que et dóna dret és a l'atenció sanitària, perquè no te la pots pagar i ets treballador beneficiari, a la pensió i, després de la transició, o amb la transició, a l'atur.

Nosaltres, davant d'això, creiem que s'ha de fer una lectura del 2010, d'aquesta pregunta d'Europa, i hem de contestar amb la Llei de salut pública de Catalunya i amb la Llei de salut pública de l'Estat, que parla d'universalitat. I, com vostè diu molt bé, una cosa és la universalitat i una altra cosa és l'univers. Però és que dóna la casualitat que el mandat, acceptat per tothom, el 2005, de l'Organització Mundial de la Salut no distingeix fronteres en el tema de l'atenció sanitària.

I, per tant, nosaltres, primer..., i jo em referiré a la idea fonamental que guia la voluntat del Govern: és

la idea fonamental de preservar aquesta atenció sanitària a qualsevol ciutadà del món que requereixi tenir atenció sanitària, en funció del lloc on estigui, i que aquest lloc on estigui no sigui una limitació a aquest accés en països desenvolupats. Hi han països que no tenen el nostre nivell de desenvolupament i prou tenen per prestar atenció als seus propis ciutadans. I sí que, si em permet dir-li-ho, des del punt de vista de comparacions, no podem comparar les immigracions de països com Anglaterra, com Bèlgica, països que han sigut metròpolis, respecte al nostre.

I permeti'm que li digui una cosa: no és el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya el que fa les lleis d'estrangeria, i, per tant, no depèn del Departament de Salut qui està residint al nostre país. I, per tant, si algú resideix al nostre país, sí que depèn del Departament de Salut i de la voluntat d'aquest conseller que tingui l'atenció que ha de tenir, sobretot, hi insisteixo, perquè és un fidel complidor de la Resolució 58.33 de l'Organització Mundial de la Salut, i perquè a més a més és metge. I, per tant, aquestes dues coses condicionen el Govern.

I després, si ho creu oportú, li donaré resposta a totes les preguntes que ha fet anteriorment respecte a la magnitud econòmica d'aquesta tragèdia, perquè vegi que aquesta magnitud de la tragèdia no és tal, que és molt menor i que hauríem de sentir-nos molt orgullosos que en el nostre país ningú pugui mai dir que no ha rebut l'atenció mèdica que en cada moment necessitava.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustre senyor José Manuel Villegas

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Gracias, señor *conseller*, por su respuesta, pero es que el debate no es si se presta asistencia sanitaria o no se presta asistencia sanitaria, el debate es qué nivel de asistencia sanitaria se presta a determinadas personas en función de su situación.

Usted hace referencia a un mandato de la Organización Mundial de la Salud y a las políticas que se llevan en Europa. Pues bien, según un informe de Médicos del Mundo, resulta que en países que no sé si tienen condición de tercermundistas o no, como es el caso de Alemania, como es el caso de Suecia, como es el caso de Francia, como es el caso de los Países Bajos, como es el caso de Bélgica, la atención sanitaria que se presta –porque, efectivamente, se presta en casi todos ellos; en algunos no, pero en la mayoría se presta– a todos los ciudadanos es diferente según la situación legal de estos en el país. Entonces, no estamos..., parece que o todos estos países están incumpliendo con el mandato de la Organización Mundial de la Salud, o nosotros somos –permítame la expresión– más chulos que nadie y, en un momento de grave crisis y en el que se pone en entredicho la continuidad del sistema,

por estar en una situación, como se ha comentado antes, de extrema gravedad, estamos adoptando medidas que son contradictorias, que son expansivas en cuanto al gasto.

Nuestra posición respecto a esta medida –y es la nuestra, lógicamente– es que, por un lado, es una medida injusta, porque trata de forma igual situaciones desiguales, trata igual a aquellos ciudadanos, sean españoles o extranjeros, que tienen sus obligaciones, pagan sus impuestos, que a aquellos que no; sin que, insisto, se deba excluir a nadie del sistema sanitario. Y habrá que aplicar criterios, por un lado, humanitarios, y por otro lado, de salud pública, efectivamente; pongámonos de acuerdo en el catálogo, pero no apliquemos el mismo catálogo.

Segundo. Creemos que su medida es inoportuna. Llegamos en una situación precisamente, creemos nosotros, en la que se está visualizando una grave crisis de sistema, graves dificultades, por lo menos, para salir adelante. Y, por lo tanto, creemos que es una medida tomada además de forma inoportuna y es contraria, como he comentado antes, a lo que se está haciendo en los países de nuestro entorno.

Mi grupo presentará una moción subsiguiente a esta interpelación, que en principio, y a no ser que surja un cambio después de su contraréplica que ahora tendrá, irá básicamente en tres direcciones. Por un lado, solicitaremos la revisión de esta medida de reparto de tarjetas sanitarias, al menos en cuanto a alguno de sus criterios. En segundo lugar, solicitaremos medidas que de alguna forma aseguren el sostenimiento económico del sistema público de salud en Cataluña, medidas de tipo presupuestario. I en tercer punto, también intentaremos mediante esa moción asegurar que los datos particulares de los ciudadanos que se encuentran en poder de la consejería de Salud no se van a utilizar para otros fines distintos para los que los tiene su consejería; es decir, que no va a haber una cesión de datos particulares de los ciudadanos de Cataluña por parte de la consejería de Salud a otra consejería, para utilizarlos con fines distintos.

Muchas gracias, y quedo a la espera, *conseller*, de que me pueda ilustrar, iluminar sobre aspectos cuantitativos de esta medida que ha adoptado su consejería.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Bien, muchas gracias... Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, il·lustre diputat. Bé, jo entraré en dades concretes i intentaré aplicar el sentit comú, eh?

Què ens diu el *real decreto* de l'Estat? El *real decreto* de l'Estat diu que tot ciutadà que estigui a l'Estat espanyol en situació irregular, malgrat que aquesta situació irregular –que, hi insisteixo, no és responsabilitat ni del Ministeri de Sanitat ni del Departament de

Salut; per tant...–, té dret a l'atenció urgent, a l'atenció maternoinfantil i atenció pediàtrica. Això és el que diu el reial decret.

Home, el sentit comú a mi em porta a pensar que, home, millor que haver d'anar a urgències cada cop que té un problema, millor que vagi a l'atenció primària. Per què? Perquè atenció primària ja té la seva estructura, estem parlant d'una població que ja veuremquina és i, per tant, és més raonable que vagi a atenció primària quan li toca anar-hi per una malaltia banal o convencional i que utilitzi urgències com qualsevol altre ciutadà. Primera mesura de sentit comú: és a dir, donem-li l'atenció primària, perquè l'atenció primària garanteix una continuïtat assistencial que l'atenció intermitent en un servei d'urgències no garanteix. Per tant, el que fem simplement és dir: en lloc que vagi a les urgències, que a més a més pugui anar a l'atenció primària, i no utilitzarà les urgències indegudament.

En segon lloc, diem: miri, si a l'atenció primària trobem una persona que, en una situació no regular des del punt de vista administratiu al nostre país, requereix una atenció especialitzada, home, mirarem –mirarem–, amb una petita carència de temps des que s'ha empadronat fins que ha tingut aquesta assistència, que no sigui un empadronament utilitzat de manera inadequada per poder accedir a un servei sanitari de què poder gaudir merament d'una forma..., allò que en diem «turisme sanitari inadequat». Per tant, aquest..., hi ha un temps de carència.

Però, dit això –dit això–, nosaltres creiem que atendre les persones, com deia el conseller d'Interior aquest dematí, ha de tenir una certa prelatió. I deixi'm que li'n posi un exemple. Imagini's que tenim un pacient sense papers que arriba a un centre d'atenció primària; que després d'això no se li ha acabat de resoldre un problema, perquè és molt hipertens, molt hipertens; que acaba anant a un servei d'urgències i aquest pacient té una insuficiència renal aguda que requereix una hemodiàlisi. Què fem, el repatriem? No el dialitzem? Jo no li puc demanar a cap metge que no dialitzi un malalt que ho necessiti en aquest país, encara que no ho pugui pagar; no li ho puc demanar. Ni jo ho faria, ni crec que ningú pugui obligar a ningú a fer això en el nostre país.

I, per cert, a l'hora de comparar països, comparem lleis d'immigració; no comparem les prestacions sanitàries que, derivades d'una llei d'immigració, tenim. No li podem demanar a ningú en aquest país –a ningú en aquest país– que, necessitant un pacient sense papers un programa de diàlisi, aquest malalt no sigui tractat. No li podem demanar a ningú que, feta una analítica en una atenció primària per una sospita oportuna i tingui la sida, el deixem sense tractament. No li ho podem demanar a ningú. Per tant, això són les excepcions. Aquella atenció especialitzada que necessita un pacient, la hi donarem al nostre país –la hi donarem al nostre país. Jo, moralment..., vostès aniran a dormir molt tranquils, però jo no aniré a dormir tranquil si sé que un pacient, perquè no té papers, no se li tracta la sida, ni se'l dialitza, ni se li posa una *stent* quan té un infart agut de miocardi.

Per tant, posem les situacions en punts concrets reals, que poden passar i passen. Per tant, això és l'únic que pretenem. I crec que a cap comunitat autònoma d'aquest país això passa, per molt que s'omplin la boca amb l'aplicació del reial decret. Li puc assegurar que, en cap comunitat d'aquest país, cap malalt sense papers deixa de tenir l'atenció que necessita, per molt que diguem que complim el reial decret. Perquè el reial decret l'han de complir els metges, i li puc assegurar que no hi ha cap malalt que se'n mori en aquest país, sense papers, perquè no es dialitzi. Perquè l'atenem, eh?

Ara anem a les quantitats, perquè també els milions fluctuen d'una manera més que notable. Miri, en aquests moments tenim a Catalunya 102.278 targetes de pacients que només han pogut acreditar que estan empadronats –102.278. En tenim detectats 10.000 que encara no han contestat si estan empadronats o no, a més a més; com a molt, 10.000 més. Aquests 102.000 pacients són pacients majoritàriament, un 80 per cent, menors de seixanta-cinc anys; d'acord? Per fer xifres rodones: 100.000. Sap quina és la freqüentació hospitalària a Catalunya per 100.000 habitants? Perquè això són dades que, com comprendrà..., com que totes les dades que dono no són creïbles, sàpiguen que la freqüentació a Catalunya és 940 ingressos hospitalaris per 100.000 habitants. Sap quina és la freqüentació per sota de seixanta-cinc anys? La meitat. Per tant, de 100.000 ciutadans sense papers, com a molt podrien ingressar-ne 500, 500 persones l'any. Sent el cost mitjà d'una alta hospitalària de 1.000 euros, estariem parlant de 500.000 euros, no dels mils de milions de què estem parlant. I jo li asseguro que els ciutadans del nostre país, per 500.000 euros, entendran molt bé i entenen molt bé que atenguem a tothom.

Respecte a una altra qüestió que vostè plantejava...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat...

El conseller de Salut

Acabo, presidenta, acabo. Les hipòtesis les ha de confirmar el que les planteja. Vostè planteja una hipòtesi i em demana a mi que la hi confirmi. No, si vostè té una hipòtesi, planteji la tesi i demostrï que la seva hipòtesi es confirma o no. Jo no tinc per què contestar més que allò que he contestat: les targetes sanitàries només són per atendre la gent, i l'únic element d'identificació... Ara, jo recomano que aquesta manera de fer política, que un fa la hipòtesi i al que té davant li demana que confirmi la tesi..., no: faci la hipòtesi i demostrï'm la tesi.

Gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques
d'inclusió social i d'eradicació
de la pobresa (tram. 300-00025/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, honorable conseller, aquesta és la primera interpellació que, si no vaig errat, se li fa –la fa el nostre grup parlamentari– plantejant un dels temes que al nostre entendre és probablement o hauria de ser, al nostre entendre, la màxima prioritat i la màxima urgència que tenim en aquest país, que són aquelles polítiques que fan referència a la inclusió social i a l'eradicació de la pobresa. En aquest sentit, serà segurament un dels temes que centrarà la nostra activitat com a grup parlamentari; ja ho ha fet en algunes compareixences que s'han produït en la Comissió de Benestar i Immigració, ho farà també, doncs, en aquest Ple del Parlament.

Entenem que no es tracta d'una realitat nova. Hem de començar reconeixent això: no és que les taxes de pobresa d'avui signifiquin una realitat absolutament nova. De fet, ja hi han alguns informes en el seu moment, per part de Càritas o altres entitats, que alertaven ja anys enrere que hi havia un problema estructural. Estem parlant de dades que el 2007 ens alertaven que hi havia un 18,2 per cent de gent al nostre país que estava sota la taxa de risc de la pobresa, unes dades que és veritat que els últims anys s'han incrementat de forma notable; estem parlant de les últimes dades d'Idescat, d'un 19,9 per cent de població que es troba al nostre país en aquests moments sota el llindar de la pobresa. Però repeteixo que es tracta d'un fenomen que té una connotació estructural i també una connotació conjuntural, i que de ben segur que, arran de la crisi econòmica i arran també de les restriccions pressupostàries que s'ha produït aquests últims anys, s'ha produït un increment, lògicament, de les persones que estan sota aquest llindar i de les polítiques i de l'exclusió social que hi ha en el nostre país.

En tot cas, no només intentarem tenir una vessant d'anàlisi i de diagnòstic del que és la realitat del nostre país, sinó també, tal com feia el nostre grup parlamentari a l'anterior legislatura, intentar també arribar a acords amb el Govern, i, per tant, segurament que destinarem una bona part de la rèplica –a menys que sorgeixi algun tema de conflictivitat important amb el Govern, que espero que no sigui així, en un tema tan sensible com aquest–, intentarem centrar la segona part de la intervenció en propostes concretes que plantegem en tres àmbits que al nostre entendre són o haurien de ser prioritaris en l'aspecte de la pobresa.

D'una banda, el tema de renda; és evident que necessitem articular alguna mesura. En aquest sentit, l'acord de governabilitat entre Esquerra Republicana i Convergència parla precisament de superar el decret que en el seu moment va promoure el Govern i de plante-

jar un nou marc de renda que desenvolupi l'article de l'Estatut que hi fa referència.

Parlarem, també, de polítiques d'habitatge, en un doble sentit. De fet, el nostre grup parlamentari avui mateix farà una interpellació sobre el tema de desnonaments. Però volem plantejar un tema que al nostre entendre s'ha abordat en altres països i que també hauríem de començar a abordar aquí, que és el tema de la pobresa energètica; un tema que ja apareix en el document de bases del pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa; que molts ajuntaments, molts alcaldes i alcaldesses que avui segurament ens estan escoltant s'hi han trobat, que és el paper de mitjancers entre companyies subministradores i ajuntaments, i que volem articular algun mecanisme, que al nostre entendre ha de ser de modificació legislativa de la Llei del codi de consum, però que podem estudiar-ne d'altres, que impedeixi que les empreses subministradores d'energia i també d'aigua puguin fer un tall de subministrament a menys que disposin d'un informe dels serveis socials bàsics. Això, ho repeteixo, s'està aplicant a altres països, i entenem que seria una mesura per evitar entrar en situacions que incideixen, a més a més, en moltes ocasions, en realitats en les quals hi han infants a càrrec i per tant un col·lectiu especialment vulnerable.

Intentarem també incidir en la part que fa referència a la mobilitat en un aspecte que el nostre grup parlamentari ha plantejat en diverses ocasions, que és el tema també de crisi alimentària. Avui, en el nostre país, hi han autèntics problemes en aquesta matèria. En l'anterior legislatura vàrem plantejar una proposta que té –i vostè m'ho confirmarà–, al nostre entendre, doncs, resultats prou positius, que és la Taula d'Excedents Alimentaris, per articular una mesura d'abast nacional en la qual fossin presents tots els agents implicats –des de cooperatives agràries, distribuïdores d'aliments, ens locals, serveis socials, empreses i entitats que treballen en aquesta matèria– per articular una mesura no només per tenir un correcte aprofitament dels excedents alimentaris, sinó sobretot per articular mesures específiques en aquest sentit i per intentar, doncs, que aquest tema sigui inclòs en la propera cartera de serveis socials.

Però anem a l'anàlisi del que és la realitat del nostre país. Fa escassament pocs dies..., precisament ahir teníem en aquesta cambra parlamentària, concretament a la Comissió d'Infància, la compareixença de l'adjunta del síndic en temes d'infància i del mateix síndic de Greuges, informant, tot i que amb uns certs dies de retard, de l'informe extraordinari que va fer el Síndic de Greuges, i precisament la setmana passada teníem en la Comissió de Benestar i Immigració una compareixença també específicament destinada, en aquest cas per part de la Creu Roja, a informar del quart estudi de l'Observatori de Vulnerabilitat, que elabora la Creu Roja en base a les persones que atén, i, per tant, hem tingut amb pocs dies de diferència dos informes en els quals se'ns alerta de la situació d'especial vulnerabilitat en la qual es troben moltes persones al nostre país i especialment de la infantesa. Ja teníem alguns estudis; des de Fedaia o altres..., o Càritas, també s'havien fet

estudis específics sobre el tema de la pobresa infantil; però en aquest cas hem tingut dos documents.

Dos documents que ens alerten d'allò que ja ens diuen també les estadístiques, que és precisament que la pobresa en el nostre país té un rostre femení –afecta de forma molt més colpidora les dones que no pas els homes, diversos punts més enllà del que és en el cas dels homes– i que afecta d'una forma especialment punyent..., pràcticament un de cada quatre nens o nenes del nostre país estan afectats i estan sota el llindar de la pobresa. Per tant, té un rostre la pobresa, al nostre país, un rostre femení i un rostre infantil, i per tant és aquí on hem d'enfocar les polítiques que promogui el nostre país.

És evident que algunes d'aquestes conseqüències, de les conseqüències que provoca aquesta elevada taxa de risc de pobresa infantil, són prou evidents. És que algú dubta que l'alt nivell de fracàs escolar que es dona al nostre país –un 30 per cent– no té vinculació amb aquesta taxa de risc de pobresa? Segurament que sí; és evident que sí. I segurament que això, si ho correlacionéssim en alguns territoris del nostre país, veuríem que és clara la relació que hi ha entre una part i l'altra.

En tot cas, tots els informes –i l'altre dia teníem també la Creu Roja aquí– ens alerten que estem en una situació d'emergència social. És més, el coordinador de la Creu Roja definia fa pocs anys, quan ens trobàvem justament als inicis de la crisi, que ens trobàvem en una situació de postguerra, i ho deia de forma literal i prou dramàtica, i comentaven que estaven fent actuacions, per part de la Creu Roja, que eren accions que probablement alguns anys enrere hauríem qualificat com a accions més pròpies del tercer món que no pas del primer món en el qual ens trobem.

Aquest informe deixa constància, de la Creu Roja, de l'enorme esforç que estan fent les entitats, i, per tant, un dels enfocaments que volem plantejar en la nostra mobilitat és intentar incrementar o com a mínim mantenir el suport que es dona a aquestes entitats, perquè aquest esforç es tradueix, per exemple, en el cas de la Creu Roja, en 22.000 kits de suport social, 3.000 ajudes de retorn escolar. Per tant, aquest esforç el que entenem és que ha de tenir una coresponsabilitat per part del Govern. Al seu moment va promoure el Govern, conjuntament amb la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals... Per cert, faig un parèntesi, aquells que critiquen moltes vegades la despesa que destina el Govern a la corporació haurien també de tenir en compte el retorn que signifiquen des d'un punt de vista social programes com les diferents maratons que fa, entre altres la *Marató per la pobresa* que es va fer l'any passat i que va permetre una recaptació prou important de recursos. En tot cas, és evident, ho repeteixo, que un dels elements prioritaris, un dels elements centrals ha d'intentar ser donar suport a aquest tramata associatiu.

I un dels aspectes de què precisament ens alerta aquest informe és que un dels punts clau per incidir en el tema de la pobresa infantil és en els centres educatius. Els centres educatius tenen moltes funcions, però una d'elles és garantir que bona part dels alumnes d'aquest país tinguin una alimentació adequada.

El nostre grup parlamentari ha presentat diferents iniciatives en aquest sentit. L'anterior legislatura vam presentar una iniciativa per intentar establir un protocol per a aquells alumnes que acudien a l'escola sense esmorzar. Avui sabem que hi han alumnes que van a l'escola sense esmorzar, i per tant hem d'intentar fer-hi front.

També varem intentar incidir en el que és la transparència a les beques menjador. Avui dia no tenim al damunt de la taula dades per conèixer quina és la proporció entre les necessitats reals que hi han al territori i l'atorgament de beques menjador. I, en definitiva, articular mecanismes de flexibilitat, de resposta ràpida per al que són les necessitats del territori, que són molt i molt canviants. Avui dia una persona que segurament a principis de curs escolar no necessita una beca escolar, per un canvi en les seves condicions laborals –per una pèrdua de feina, pel fet que les dues persones que formen o la persona que forma part de la unitat familiar perd la prestació d'atur–, s'hi poden trobar, lògicament, en la necessitat, i, per tant, hem de donar flexibilitat al sistema.

Ho repeteixo, avui disposem de mecanismes, disposem d'estudis i les dades són, lògicament, molt esferidores en tots els àmbits. Un dels altres àmbits en el qual entenem que hem d'incidir és en el tema de l'habitatge. Ho repeteixo, hi haurà una interpellació per part d'una diputada del nostre grup parlamentari sobre aquesta matèria, per incidir en el tema de la dació en pagament. Entenem que és possible des d'aquí articular mesures en les quals el Govern assumeixi el lideratge i intenti posar de comú acord les diferents parts –departaments de la Generalitat que tenen competències en la matèria, entitats financeres, els hem de demanar també una responsabilitat en aquesta matèria, i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca– per intentar-ho articular. Però, ho repeteixo, això serà un tema que segurament formarà part de la moció que plantegi el nostre grup parlamentari o que plantejarà.

Hi ha també, a banda del tema d'habitatge, precarietat per a molta gent per part del tema d'alimentació, molta gent que ha de recórrer al Banc dels Aliments, i moltes necessitats que intentarem abordar.

El nostre grup parlamentari, ho repeteixo, i intentarem desenvolupar-ho en la segona part de la intervenció, ha intentat ser constructiu, serem constructius en aquest aspecte, com no podia ser d'altra forma, i intentarem plantejar mesures que siguin aplicables, però mesures que, ho repeteixo, també situïn allò que ens demanava l'altre dia el síndic, i és que el Govern prioritzi, afini en allò que són les polítiques socials, sobretot en les que fan referència a la infantesa al nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyor diputat, senyores i senyors diputats, efectivament que aquesta és la meua primera interpellació i crec que té tot el sentit que ho sigui sobre una qüestió tan candent com ho és aquesta. Vostè, senyor diputat, deia que aquesta no és una realitat nova, la de la pobresa, efectivament, però sí que és una realitat dura, sí que és una realitat cruenta i, a més, és una realitat creixent. Vostè ha fet referència a algunes de les cares de la pobresa, i ha fet especial èmfasi en la pobresa infantil, que, precisament i efectivament, jo també ahir seguia, doncs, les dades del Síndic de Greuges i les seves consideracions sobre la necessitat d'impulsar polítiques socials que afavoreixin la inclusió de les famílies amb major vulnerabilitat i de la infància amb risc, com també, no fa gaires dies, el mateix informe, el quart estudi de l'Observatori de Vulnerabilitat, de la Creu Roja, que també ofería i mostrava unes dades prou esferidores.

Per tant, estem davant de canvis econòmics i socials de caire estructural –vostè també ha fet referència a aquest component estructural de la pobresa– que en els darrers anys, hi insisteixo, s'han posat de manifest i que ens situen en nous escenaris i riscos de vulnerabilitat i d'exclusió de la nostra societat, que la crisi financera i la crisi econòmica no fan sinó fer més grans, i per tant la necessitat d'una política social, una política d'inclusió social estratègica, integral i avançada que pugui donar resposta a aquestes noves problemàtiques, que sigui sensible a les transformacions socials i que eviti els riscos de ruptura que estan associats a aquests processos.

Per tant, la pobresa com a prioritat d'aquest Govern, absolutament d'acord; ho és, ho va estar, ho ha estat en els darrers anys i ho continuarà sent enguany, malgrat les dificultats i el context econòmic; és precisament pel context econòmic i per les dificultats de les persones, de les famílies, de les empreses i de les entitats que la pobresa ha de ser, ha de continuar sent una prioritat, amb mesures excepcionals –suposo que estarà d'acord amb mi–, mesures de ràpida resposta, mesures que es poden considerar més palliatives i que en aquests moments no ens ha de fer por posar sobre la taula, però que no han de ser les úniques, per descomptat que no, perquè també hem d'articular actuacions i estratègies molt més estructurals que incideixin específicament sobre les causes, sobre les causes d'aquesta pobresa.

Permeti'm que afegeixi noves cares o que situï sobre el paper noves cares de la pobresa. Ens trobem amb famílies formades per dones amb situació de monoparentalitat, que pateixen un dèficit en la xarxa familiar, i això implica més vulnerabilitat. Les famílies, vostè també hi ha fet referència –i creguin que és un tema que ens preocupa, i molt–, les famílies que s'han vist privades del seu habitatge per un procés d'endeutament al qual no han pogut fer front. Quan en aquests casos de desnonaments s'hi veuen també implicats menors, nens i nenes, la situació adquireix una cara encara molt més cruenta. O famílies que han vist reduïda la seva intensitat laboral, els treballadors pobres;

avui dia treballar no és garantia, perquè es pot treballar i al mateix temps ser pobre. Els aturats de llarga durada o amb incapacitat per tornar al mercat laboral. Els joves que tenen dificultats per accedir al mercat de treball i a més a més no tenen cap tipus d'experiència laboral. Infants que viuen en famílies que no obtenen ingressos necessaris per portar a terme una vida digna. O gent gran amb pensions baixes que s'han quedat sense estalvis o sense propietats i que han ajudat econòmicament o avalat els seus fills amb dificultats.

Per tant, una crisi econòmica i social que ens situa en una pobresa, en una situació de pobresa greu. Vostè ha fet referència a diferents taxes. Em permeto recordar la taxa de risc de pobresa que afecta la població catalana menor de setze anys, amb un 26,4 per cent, i que és una proporció força superior a la del conjunt de la població, que, com vostè deia, es situa en el 19,9 per cent. Per tant, mesures de ràpida resposta al costat de mesures molt més estructurals.

Permeti'm que faci també referència, dins de quina ha de ser la resposta per part del Govern de la Generalitat, a les enormes dificultats en què ens trobem en aquests moments per fer-hi front. No puc estar-me'n, de tornar a recordar quina ha estat la retallada per part dels fons que cofinançaven diferents programes socials i que entre l'any 2011 i el 2013 l'Estat, el Govern de l'Estat, ha retallat en un 92 per cent; partides econòmiques que tenien a veure amb programes socials, amb fons per a la dependència, amb el fons d'acollida per a persones immigrants o amb programes de suport a persones amb discapacitat.

Voldria parlar-li d'algun dels elements que estem treballant, que s'han estat treballant en l'anterior legislatura, que vostès, senyores diputades i senyors diputats, i vostè, senyor diputat, coneixen d'una manera jo crec molt exhaustiva, però que en la mesura que són actuacions que tindran una continuïtat i que tindran un impuls immediat en aquesta legislatura, crec que val la pena posar sobre la taula.

Quan parlem, per exemple, del Pacte contra la pobresa; un pacte que prové, efectivament, d'aquell document de bases que es va treballar en l'anterior legislatura i del qual han sortit ja actuacions que estan en funcionament i que continuarem i impulsarem. Una d'elles, i vostè hi ha fet referència, és la Taula per a la Gestió dels Excedents Alimentaris, per incrementar la recaptació d'aliments provinents de donacions i d'excedents, però també per millorar l'eficiència i l'eficàcia en aquesta distribució. Com vostè sap, en aquesta taula hi participen diversos departaments de la Generalitat, també entitats socials, com Càritas, el Banc dels Aliments, Creu Roja, també organitzacions patronals, com també cooperatives i coordinadores d'usuaris i les entitats municipalistes.

Què s'ha fet i què es continuarà fent d'una manera encara amb més potència? Doncs, accions de conscienciació a les empreses per promoure aquestes donacions en el si de la responsabilitat social corporativa, més exigible que mai, amb la signatura de convenis amb empreses distribuïdores i comerços per tal d'aprofitar productes consumibles però no comercialitzables,

i millorar en aspectes organitzatius que permetin gestionar millor, com vostè deia, els serveis de distribució d'aliments mitjançant l'elaboració d'un model que es puguin incloure efectivament en la cartera de serveis socials. Aquest és un element que crec que té força importància.

Si parlem de política d'habitatges, és evident que s'estan portant a terme també accions i ajuts que tenen a veure, des del punt de vista econòmic, amb el suport a les famílies amb risc de desnonament –estarem molt amatents també amb aquesta interpellació que vostès faran sobre aquesta qüestió concreta de l'habitatge–, i cregui'm que treballem de manera coordinada, com no pot ser d'una altra manera, amb la resta de departaments del Govern per donar sortida a aquestes situacions.

O la pobresa energètica, a la qual vostè també ha fet referència, un nou també vessant d'aquesta pobresa, que no només té a veure amb les dificultats d'accés i de manteniment d'un habitatge en condicions dignes, sinó que té a veure també amb les dificultats econòmiques de les persones per mantenir aquest habitatge amb unes condicions de confortabilitat, en definitiva, de dignitat.

Feia referència, vostè, també, a la crisi alimentària; ja he parlat sobre la Taula d'excedents.

Parlem de les prestacions econòmiques o les rendes que puguin donar una sortida a les persones amb major vulnerabilitat. Precisament, allò que parlàvem aquest matí també en la sessió de control al Govern, la llei marc de protecció social té per objectiu, precisament, blindar aquests mínims, aquesta disposició que moltes persones en risc de vulnerabilitat precisen per poder dur a terme una vida digna.

L'esforç de les entitats el valorem, com no pot ser d'una altra manera, molt positivament. Som conscients de les dificultats que moltes d'aquestes entitats es troben en el seu dia a dia, amb els seus serveis directes des de primera línia de combat per ajudar també les persones que estan en una situació límit, en una situació important de vulnerabilitat. Precisament, en aquesta línia algunes de les accions que Creu Roja presentava l'altre dia en el si de la Comissió de Benestar Social i Família tenen a veure amb els ajuts que, des del Govern de la Generalitat, es van poder impulsar, via una convocatòria extraordinària d'ajuts per a la pobresa. I, efectivament, que creiem que aquesta ha estat –i la valorem positivament– una bona eina a l'hora de complementar determinades accions del conjunt d'entitats.

És veritat, estem en una situació d'emergència social, i, per tant, els nostres esforços s'han de centrar a poder alinear el màxim de recursos possibles, recursos econòmics d'una manera important, però no només econòmics, per tal de cobrir aquestes necessitats bàsiques de les persones en situació de major vulnerabilitat.

La infància com a grandíssim objectiu, com a objectiu prioritari. Coneix vostè també els treballs del Pacte per a la infància, que compten ja amb un am-

pli consens i suport de les entitats que han col·laborat amb la definició de les mesures i dels objectius d'aquest pacte i que en aquests moments estem negociant en seu parlamentària amb els diferents grups parlamentaris, perquè la nostra intenció és que aquest pacte serveixi per visualitzar la infància en el centre de les polítiques públiques del Govern i que serveixi per incrementar, en la mesura que sigui possible, totes les accions destinades a la prevenció, a la promoció i a la participació dels infants; per tant, infància com a objectiu prioritari.

Cregui'm que la nostra voluntat..., precisament, perquè aquesta és una qüestió radicalment essencial en aquests moments i que hem de preservar de totes totes, que la nostra voluntat, deia, és la d'assolir el màxim d'acords possibles amb el conjunt de forces polítiques. I, per tant, que, tant en la negociació d'aquesta moció que vostè presentarà, com a subsegüent a la interpellació, com en totes aquelles iniciatives parlamentàries que es plantegin, la nostra voluntat serà la d'assolir un acord el més ampli possible.

I en la rèplica, doncs, suposo que tindrem ocasió d'aprofundir una mica més en aquests recursos i en aquestes propostes.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Com bé comentava en l'anterior intervenció, volem centrar aquesta segona part de la intervenció a parlar, sobretot, de propostes. A l'anterior legislatura, ho recordava abans, el nostre grup parlamentari va impulsar un pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. Entenem que és un instrument últim; el que volfem plantejar en aquell moment era una eina que permetés, d'una banda, aconseguir la màxima complicitat no només de forces polítiques, sinó també del món associatiu, i, d'altra banda, dissenyar sobretot una estratègia que anés més enllà del que fos un cicle electoral, i, per tant, fos una estratègia, en definitiva, de país.

Ens felicitem que el pacte estigui anant bé, i el que volem demanar és la màxima ambició al Govern, que és al que li correspon situar el baròmetre precisament en aquesta matèria en allò que fa referència a establir mesures que siguin calendaritzades i mesures que tinguin un pressupost perquè aquest pacte no sigui simplement una declaració d'intencions, sinó que tingui una repercussió efectiva en un objectiu que nosaltres volem de país, que sigui marcar-nos l'objectiu d'eradicar la pobresa en el nostre país.

Li plantejava abans algunes mesures que el nostre grup parlamentari plantejarà. De fet, d'aquí a pocs minuts hi haurà una altra interpellació específicament destinada al tema dels desnonaments, però volia plan-

tejar alguns aspectes d'aquesta futura moció en base a tres o quatre punts.

Un primer és el tema de l'habitatge i el tema de la pobresa energètica. Abans ho avançava. Tenim un problema real, que pateixen, avui dia, molts ciutadans o ciutadanes i que molts alcaldes o alcaldesses, regidors o regidores d'aquest país s'hi troben diàriament, que és el fet que molts veïns o veïnes tenen dificultats per a pagar la factura de la llum, la factura de l'aigua i que es veuen privades d'aquest servei bàsic. I entenem que, en el marc actual, en el marc de la Llei del codi de consum o de qualsevol altre instrument, tenim mecanismes per intentar donar eines a través dels serveis socials. Nosaltres demanem concretament que siguin els serveis socials els que hagin de fer un informe que sigui preceptiu per intentar impedir aquesta situació. No ens podem permetre, com a país, que en unitats familiars en les quals hi han infants a càrrec es vegin privades de serveis fonamentals, de serveis bàsics; i, per tant, necessitem, ho repeteixo, aquest instrument que es dona també en altres països, no estem parlant d'un tema absolutament nou, el que demanem és això.

Demanem també un compromís del país, d'acord amb allò que especifica l'acord de governabilitat entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió en el tema de la renda mínima; demanem un desplegament en el segon punt de l'article 24.3 de l'Estatut per disposar d'una eina potent.

Demanem, també, un compromís del Govern de la Generalitat en allò que fa referència a la gestió dels excedents alimentaris per part de la Unió Europea. Hi ha hagut una iniciativa parlamentària, per part d'alguns eurodiputats, i el que demanem és que hi hagi una translació d'aquesta iniciativa en aquesta cambra parlamentària per tal que l'autoritat que gestioni aquests excedents sigui, precisament, aquella que en aquests moments té competències exclusives en matèria de benestar i que, a més a més, està creant un instrument a través d'aquesta taula d'excedents alimentaris en aquesta matèria, que és el Govern de la Generalitat. Volem que això sigui una estructura d'estat fonamental en aquest país, com no podria ser d'una altra forma.

Volem, també, que hi hagi una inclusió en la propera cartera de serveis de la distribució d'aliments. Avui dia tenim una sèrie d'experiències prou reeixides en l'àmbit local, en l'àmbit dels consorcis, i entenem que un dels objectius que ha d'haver-hi és precisament això. I un dels aspectes que ha estat recurrent en l'activitat parlamentària del nostre grup, que ha estat el tema de les beques menjador. Vostè ha estat també portaveu en temes d'educació, i li demanaríem la màxima complicitat en aquesta matèria, perquè és un tema estratègic com a país. No ens podem permetre que hi hagin infants, famílies, com la que ens explicava fa pocs dies en la seva compareixença la Creu Roja, que hagi d'optar, una família, que té tres fills, per anar-se intercalant en aquests tres fills la seva beca menjador perquè no tenen possibilitats d'accedir a una beca o perquè no tenen recursos per afegir la part que li pertoca a la família. Això, com a país, no ens ho podem permetre. I el que demanem és incidir, d'una

banda, en la transparència d'aquestes beques, en les beques que fan referència lògicament a necessitats, i també incidir en aspectes que són fonamentals: donar flexibilitat a aquestes beques menjador i adequar-les al que són les necessitats reals del territori. En definitiva, fer que sigui un instrument potent per garantir una dieta equilibrada als infants; però, en definitiva, també, per incidir en un aspecte fonamental a nivell de cohesió territorial.

Demanem, per descomptat, el manteniment d'aquesta partida que s'ha habilitat de suport a les entitats. Seria poc explicable, avui dia, en el qual aquestes entitats estan rebent un suport important i estan fent una feina de primera magnitud a nivell del territori, que no mantinguéssim allò que es va pressupostar, allò que es va aconseguir, a nivell de pressupost liquidat, respecte al 2012. I és això el que plantegem en la nostra moció.

I demanem també, com no podria ser d'altra forma, que hi hagi un pronunciament clar d'aquest Parlament respecte a l'afectació que tenen les retallades del Govern de l'Estat espanyol, retallades en alguns fons, alguns que van adreçats específicament de caire finalista al Departament de Benestar, però d'altres també a altres departaments, com el Departament d'Ensenyament o altres i que signifiquen en el cas concret, com vostè comentava en la seva intervenció, una retallada del 92 per cent. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Això ho ha de començar...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Pere Bosch Cuenca

...—vaig acabant, senyora presidenta—..., perquè una bona part també de la responsabilitat d'aquestes polítiques de retallades que hi han hagut és també d'un govern de l'Estat que no només acaba consolidant un espoli fiscal, que no només ens manté el país amb 8.000 milions d'euros de deute, sinó que, a més a més, resulta que té la barra de retallar allò que són aportacions finalistes que van destinades a les persones d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té el torn, per a la rèplica, la consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja li dic jo que sí, que l'afectació que té sobre els recursos de la Generalitat, sobre la capacitat de resposta d'aquest Govern respecte a aquestes situacions crítiques que vostè ha enumerat i que no són exhaustives, perquè n'hi ha fins i tot més, oi?, l'afectació que les retallades del Govern de l'Estat i aquest dèficit fiscal que suportem,

any rere any, tenen a l'hora d'articular aquestes respostes que voldríem més fortes, que voldríem més ràpides i que voldríem, segur, més efectives.

En tot cas, absolutament d'acord amb aquesta reclamació; aquesta reclamació que no ha de fer altra cosa, sinó que ha d'acompanyar totes aquelles accions que hem de poder desenvolupar, d'acord amb els recursos que sí que tenim, amb aquells que disposem efectivament ben prioritzats i ben alineats perquè serveixin per a aquest objectiu, que finalment és el que tots volem, que és poder garantir, doncs, un nivell de vida digna a totes les persones, especialment aquelles amb majors dificultats.

Torno a parlar, per tant, sobre el Pacte per a la pobresa, que vostè deia que estava pensat i articulat com una eina no estrictament de legislatura, sinó que pogués tenir una vigència més enllà. I, efectivament, això és el que intentem i el que intentarem amb la seva posada en marxa efectiva, amb la seva signatura. Perquè, malgrat que no està posat en marxa com a pacte per a la pobresa, sí que les mesures, com deia abans, d'aquell document de bases que es va treballar entre diferents departaments, entitats i organitzacions socials, col·legis professionals, les dues entitats municipals, estan, sí, ja, doncs, en plena execució.

En l'àmbit territorial, que abans no m'hi he referit però hi vull fer referència perquè vostè ha parlat, i té tota la raó, des dels serveis socials bàsics, des del territori, des dels ajuntaments, primera porta d'entrada de les persones i de les seves necessitats, doncs, esmentar els plans locals d'inclusió i cohesió social, que són un d'aquells instruments que els municipis tenen al seu abast per afavorir la inclusió social.

En definitiva, el que necessitem és que les línies d'aquest gran pacte que van, per una banda, respecte a garantir la cobertura de les necessitats bàsiques d'alimentació, i aquí li dono la raó en el sentit que hem d'incrementar segurament la força de les mesures de la mateixa taula per la gestió d'excedents alimentaris, una mica en la línia que he assenyalat abans, també les mesures que tenen a veure amb l'habitatge i la pobresa energètica. Parlem de formació, parlem d'educació, efectivament que és molt necessari donar suport, especialment a les famílies més vulnerables i en risc d'exclusió a l'hora d'acompanyar-les en l'exercici de les seves responsabilitats educatives, amb l'acompanyament escolar respecte a aquest fracàs i abandonament escolar que té unes conseqüències, tots les coneixem, complexes de cara al futur, de cara a la inserció laboral.

Deixi'm que digui, però, l'extrem esforç que es fa des del Govern de la Generalitat i, concretament, des del Departament d'Ensenyament a l'hora de destinar tots els recursos que es poden i més en aquestes beques menjador, que som conscients de la importància estratègica que tenen en aquests moments. Els recursos s'hi han posat tots els que s'hi poden, malauradament les necessitats són moltes; i això ho veiem, d'una manera molt clara, a l'hora de posar en marxa aquestes polítiques socials.

Parlar d'ocupació, parlar, per tant, de l'àmbit econòmic, de les relacions comunitàries, de la xarxa social, de la xarxa familiar..., tot això és absolutament imprescindible. Crec que podem posar-nos d'acord amb els aspectes que vostè ha mencionat en aquesta moció, que són interdepartamentals, que són transversals, però que tots tenen com a objectiu la promoció, l'ajut a les persones amb major vulnerabilitat, els aspectes d'habitatge, els aspectes relacionats amb l'àmbit de l'ensenyament, els aspectes que tenen a veure amb la pobresa energètica. Podem treballar i podem articular línies de mediació que puguin, doncs, apaivagar l'impacte que té sobre moltes famílies en situació d'ingressos baixos i dificultats econòmiques creixents, doncs, l'impagament de determinats serveis bàsics i fonamentals que tenen tant a veure, també, amb la seva normalitat i amb la seva dignitat. Crec que ens hi podem posar d'acord.

Cregui'm, hi insisteixo, que és objectiu d'aquest Govern i d'aquest departament i de la meva persona, doncs, de poder posar tots els esforços i tots els recursos en aquesta mateixa línia de sortida, d'afavorir, de complementar i d'ajudar que el conjunt de persones, sobretot, hi insisteixo, aquelles en situació de major vulnerabilitat, vegin cobertes les seves necessitat bàsiques. I aquí és on centrem tots els esforços des d'un punt de vista econòmic, però també des d'un punt de vista legislatiu, com hem posat de manifest les darreres setmanes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpe·llació

al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 300-00022/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per exposar la interpe·llació, per un temps màxim de deu minuts, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. M'agradaria saber si interpe·llo l'honorable conseller de Justícia, l'honorable consellera de Benestar i Família...

La vicepresidenta primera

Ara mateix avisem el conseller de Territori i Sostenibilitat, entenc.

Salvador Milà i Solsona

També m'agradaria el d'Economia i Coneixement, eh?

La vicepresidenta primera

Vostè demana molt, honorable diputat. (*Remor de veus i rialles.*)

Salvador Milà i Solsona

No, no, és que n'hi ha per a tots...

La vicepresidenta primera

Un segon, si us plau.

Salvador Milà i Solsona

...n'hi ha per a tots. (*El conseller de Territori i Sostenibilitat entra al Saló de Sessions.*) Bona tarda.

La vicepresidenta primera

Pot començar, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, aquesta interpe·llació la considerem necessària amb relació al que va ser la compareixença del passat 27 de març del 2013 dels dos consellers, d'Economia i Coneixement i de Territori i Sostenibilitat, especialment pels fets que es van produir coincidint amb la publicació de la interlocutòria del Tribunal Superior de Justícia que no donava lloc a la mesura cautelar de suspensió de l'Òrgan Administratiu de Recursos.

La interpe·llació es traduirà després en una moció –li ho avanço, conseller– que tindrà bàsicament quatre punts. Primer, demanar que el Govern assumeixi les responsabilitats polítiques i administratives que es deriven de l'actuació seguida en el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat; que es retorni a la gestió pública el conjunt del patrimoni i els serveis adscrits al sistema Aigües Ter Llobregat i, per tant, que s'iniciïn els treballs per dotar Catalunya d'una empresa pública mixta d'Administració local i Administració de la Generalitat que pugui gestionar aquest servei amb eficiència i, fins i tot, amb plena viabilitat econòmica, i, per últim –però no menys important, que ni tan sols ho sabrà–, que li demanarem que continuï mantenint (*veus de fons*)..., és que la quarta és interessant, perquè és demanar-li que continuï mantenint la posició de la Generalitat de Catalunya amb relació a evitar el pas a Aigües de Barcelona dels serveis d'abastament en alta a l'Àrea Metropolitana de Barcelona; per tant, l'últim punt serà per donar suport al que fins ara almenys –i no sé si aquest dematí a la ràdio vostè ha canviat de criteri– ha fet el Govern de Catalunya.

Mirin, el conseller Mas-Colell és..., bé, és realment molt interessant, perquè diu: «Això que hi hagin recursos és com aigua del cel, ja se sap.» Home, sí que tots poden posar recursos, però hem de mirar el que diuen els recursos i, sobretot, el que diuen les resolucions. La resolució, la interlocutòria del Tribunal Superior..., només li'n llegiré un paràgraf brutal: «Si

l'Administració ha tingut una pressa particular per subscriure el contracte i desplegar els efectes inherents al mateix, ho ha estat per causes possiblement legítimes, però en tot cas assumint el risc que l'òrgan contractual –això és: la mateixa Administració– pugui modificar gairebé de forma immediata la situació, deixant en el buit un contracte tan urgentment consumat.» Aquesta és una dada, conseller –no ho dic jo, ho diu el Tribunal–, que cal tenir en compte a l'hora de valorar la situació. En definitiva, senyores i senyors diputats, diu el Tribunal Superior: «Es fa difícil acceptar, des d'un punt de vista dels interessos de l'Administració, que s'invoqui una situació que precisament ha estat generada conscientment per la mateixa Administració.» I aquí diu una frase que no vull deixar de dir-los-la: «*Nemo auditur propriam turpitudinem allegans*», que, si no hi ha el senyor Xavier Sabaté, que en sap més, de llatí, jo he traduït com: «Mai s'ha d'escoltar ni fer cas el qui invoca els seus propis defectes, la seva pròpia turpitud», «*Nemo auditur propriam turpitudinem allegans*.» Que fort! Un tribunal superior de justícia de Catalunya li diu al Govern «turpitudus», eh?, que també en llatí original és «lleig»: «Fa lleig, ets un turpitus», eh? I vol dir que vostès invoquen la seva pròpia..., hi anava a afegir un altre adjectiu; no, la seva pròpia turpitud, i, per tant, això no els pot servir. (*Veus de fons i rialles.*) No, això no fa riure, això és gravíssim. Això, en qualsevol altre país, comportaria el que demanarem: responsabilitats polítiques per als que van provocar aquesta situació.

Però és que el traçat d'aquest procés –ràpidament– és molt significatiu: 3 d'agost, convocatòria; el 17 d'octubre s'havia d'adjudicar la licitació –17 d'octubre–, però sorprenentment el 26 d'octubre –això no s'ha recordat– el president de la Generalitat de Catalunya va sortir i li va dir al conseller –ara exconseller– senyor Lluís Recoder: «Pareu. S'ha de considerar més bé, la situació.» Per què? Perquè hom sabia ja que l'adjudicació es volia fer a Acciona i, evidentment, la mà poderosa d'Agbar va tocar les portes que havia de tocar i el president va dir: «Retardem-ho.» I això ho va retardar, fins al 6 de novembre. Sis de novembre: s'adjudica Acciona; 23 de novembre: Agbar i Societat General d'Aigües de Barcelona interposen el recurs davant de l'òrgan d'administració; 30 de novembre –també una dada genial–: el mateix dia –el mateix dia–, l'òrgan administratiu de contractacions suspèn, perquè ho diu la llei, l'adjudicació del contracte, és a dir, que es formalitzi el contracte, i acte seguit..., bé, unes hores o minuts després d'haver rebut la telefonada corresponent, hem de suposar, aixeca aquesta suspensió en virtut dels interessos públics rellevants –interessos públics rellevants. Atenció, per això: el 29 de desembre finalitza la tramitació del recurs; el 27 de desembre –estem amb Nadal entremig– s'adjudica com a últim acte de govern, al dematí, i es signa el contracte, i dos dies hàbils després –si és que considerem hàbil el dia 28, dia dels Sants Innocents, que en aquest cas sí que va ser especialment d'aplicació, i el dia 1 i el dia 31, que no treballaven els funcionaris–, el dia 2 l'organisme administratiu dictava la resolució i deixava sense efecte aquesta adjudicació feta dos dies abans, que s'havia fet davant de les reticències

d'Acciona. I, a continuació, aquesta resolució és la que està vigent, perquè no s'ha donat la suspensió. I, per tant, aplicant la llei, vostès havien de tornar això endarrere.

Però nosaltres els diem: estem d'acord amb un dels arguments que hem sentit ara que estan utilitzant en el recurs, Agbar tampoc és hàbil per ser adjudicatari d'aquest servei. Entre d'altres coses, perquè infringiria l'apartat 29.3.3 del plec de condicions: incorre en una situació d'abús de posició dominant en el mercat o en qualsevol altra produïda en matèria de defensa de competència. I sabem, a nivell europeu, que això és una mesura antimonopoli i que, per tant, haurien de tirar endarrere.

Per tant, conseller, el que els volem demanar és: ni Acciona ni Agbar, servei públic de la Generalitat de Catalunya. Constituïm una empresa pública mixta –ajuntaments, administracions locals de Catalunya i Generalitat– per gestionar l'aigua en alta; fins i tot els proposem que sigui a nivell català, i és una actuació perfectament viable. Perquè és que si no, si no ho fan ara, les conseqüències econòmiques seran terribles.

I li vull anunciar –perquè, allò que diuen, *lo cortés no quita lo valiente*–, ja li anuncio que denunciarem davant del comissari europeu, que és un senyor eslovè que es diu Janez Potočnik, li denunciarem el fet que el procediment d'adjudicació no va passar l'avaluació ambiental estratègica, cosa que és absolutament necessària. I li anunciem també que, si ho adjudiquen a Agbar, utilitzarem també els recursos per infracció de les mesures antimonopoli.

Però és que tenen, a més, més recursos pendents, que no se saben en aquest Ple. Hi han diversos ajuntaments de Catalunya i mancomunitats, alguns d'ells governats també per Convergència i Unió –cosa que els honora, perquè estan defensant els seus interessos locals–, que han interposat recursos contra l'apropiació indeguda del patrimoni que van pagar aquests ajuntaments i que són ara, en definitiva, objecte de concessió. I l'Ajuntament de Mataró, que he tingut el gust de poder veure la contesta que els han donat..., han dit, des de la Generalitat –s'ho haurien de fer mirar, això, també, eh, conseller?–, han contestat: «No, i tant!, ja pot ser vostre, però ho gestionem nosaltres i fem la concessió.» Sap què farà l'Ajuntament de Mataró, amb informe del secretari? Demanar-los que li paguin la part alíquota de la quota, perquè si vostès estan cobrant una concessió amb béns que reconeixen que són dels ajuntaments els l'han de tornar.

Per tant, no s'aguanta, conseller –els minuts s'acaben–, no s'aguanta. De veritat, on perdrem menys diners és si aturem ara aquest procés, el tornem endarrere; encara hi som a temps. La mateixa interlocutòria diu: «Escolti, ara les indemnitzacions seran mínimes, perquè seran el tema de tot el procés de contractació i els dos mesos o tres que han passat des que s'ha fet efectiva la concessió.» A partir d'aquí, nosaltres li proposem –i crec que en aquesta cambra podria haver-hi un consens–: fem un grup de treball, o com vulgui dir-ne, amb experts, amb grups polítics, i mirem com podem organitzar el sistema d'abastament en alta de l'ai-

gua a Catalunya adjudicant-li tot el patrimoni públic, que és de rebut que hi sigui, que és suficient per cobrir l'endeutament d'Aigües Ter Llobregat, que no oblidem que continua en aquest moment el deute de la Generalitat de Catalunya –és un deute que ha assumit la Generalitat; per tant, el tenim aquí–, i mirem com podem fer aquest finançament, com podem recuperar els diners, com podem fer que l'aigua sigui més econòmica per als ciutadans de Catalunya, i d'entrada..., ja ho sap, conseller?, sap quant ens estalviariem d'entrada, amb aquesta mesura? Doncs, miri, els 13,228 milions d'euros, que és el benefici anual que té la concessionària; està en l'informe que vostès han fet, del Govern. Tant si és Acciona com si és Agbar, són 13,228 milions d'euros que ens estalviariem, que és la quota de benefici que legítimament ells, des del moment que els donem la concessió, tenen, però que recuperarem via tarifa.

Vostè sap que els tècnics d'Aigües Ter Llobregat els van posar damunt de la taula un pla de viabilitat. El podem fer millor, el podem aprofundir, podem mirar com es poden trobar col·laboracions per tirar-lo endavant, però tornem a l'aigua pública, tornem a aquesta gestió estratègica, no ho deixem, perquè ja heu vist que el resultat serà pitjor econòmicament per a les arques de la Generalitat de Catalunya i infinitament pitjor per al servei públic de l'aigua, també, dels ciutadans, ja no només de l'àrea metropolitana de Barcelona o de la regió metropolitana, sinó de tot Catalunya, perquè el «desaguissat» és tan gran, que aquests milions que s'hauran d'indemnitzar els haurem de pagar a costa del pressupost de la Generalitat.

I li deixo per a la rèplica...

La vicepresidenta primera

Se li ha acabat el temps, diputat.

Salvador Milà

...l'última petició, que aquesta és, sí, donar suport a una bona acció del Govern fins ara, que era defensar el patrimoni públic de la Generalitat.

Gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Per a la resposta del conseller té, per un temps màxim de deu minuts, la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, diputat Salvador Milà –ja està aquí?, molt bé–, bé, en primer lloc, disculpin, perquè com que no he seguit la primera part de la sessió d'aquesta tarda no sé si m'he confós, perquè no acabo de tenir clar si vostè defensava ja una moció o encara estàvem en la fase de la interpellació, eh? Perquè, en definitiva, m'ha descrit vostè unes propostes a acordar que enca-

ra no estan, jo crec, en posició de tots aquests diputats i diputades que ens estan escoltant avui pacientment, i, en conseqüència, compregui que jo no em puc posicionar encara ni puc donar l'opinió del Govern que li mereix una reflexió que, en teoria, es deriva del debat que ara estem començant, eh? Per tant, jo no sé si ja vostè dóna per descomptat que no seré capaç de convèncer-lo, eh?, que el camí que hem fet fins ara com a govern és l'adequat i que, en conseqüència, hem de seguir en la mateixa direcció.

Bé, sobre aquesta qüestió n'hem discutit a bastament, eh? Vostè va ser un dels diputats que ens va demanar al Govern que compareguéssim, que vinguéssim aquí, que donéssim explicacions; ho va fer el conseller d'Economia, el senyor Mas-Colell, ho vaig fer jo mateix, en una compareixença que es va fer fa poques setmanes, i de fet hem respost també preguntes orals, preguntes per escrit, hem donat la informació pertinent.

Jo crec que fa vostè algunes afirmacions que, sincerament, penso que són injustes, perquè hi ha un denominador comú en la reflexió que vostè planteja i en la que plantejem el Govern: l'aigua ha estat vista sempre pel Govern com un bé de domini públic; de fet, l'aigua ha estat vista com un dret fonamental, en la línia de resolucions de Nacions Unides. L'abastiment d'aigua és vist per aquest Govern, i així es desplega del marc legislatiu, com un servei públic d'interès de la Generalitat –un servei públic d'interès de la Generalitat–, i, en conseqüència, la Generalitat, amb relació a l'abastiment, n'és el titular. Res no ha canviat després d'aquesta concessió administrativa: la Generalitat continua sent el titular d'aquest servei i, en tot cas, la Generalitat continua sent, fins i tot, el propietari dels actius de les instal·lacions. Una altra cosa és que, en definitiva, hàgim decidit, donant compliment a un mandat de llei –a un mandat de llei–, externalitzar, i fer-ho amb les màximes garanties, aquest servei. Per tant, jo crec que aquest és un aspecte important, perquè si desenfoquem aquesta qüestió tota la reflexió que se'n deriva ja no té res a veure amb la discussió.

Presidenta, li faig notar que no m'acompanya el cronòmetre i, per tant, no sé en quin temps estic, eh? Per tant, vostès m'advertiran quan hagi d'acabar. Ara sí; veig que s'ha reincorporat.

Bé, els deia que, per tant, per al Govern de la Generalitat som titulars d'aquests actius, som titulars del servei públic. I, en conseqüència, l'únic que s'ha fet és externalitzar una prestació d'un servei que, en definitiva, respon a un mandat de llei.

En aquest sentit, també, deixar ben clar que l'Agència Catalana de l'Aigua continua sent l'òrgan regulador, l'òrgan de control. I això ho continuarà sent. Ho dic perquè en aquest marc de referència és on podem entrar a veure junts fins a quin punt som capaços o no de consensuar les polítiques d'aigua, amb el benentès –i això vam tenir ocasió de discutir-ho vostè i jo mateix en la sessió de compareixença que vam fer fa poques setmanes– que el repte que tenim amb relació a la gestió de l'aigua segurament té més a veure amb el fet d'incorporar criteris de gestió que no amb el fet de

veure com les empreses, els operadors poden optimitzar els seus resultats a través de l'estímul del consum.

I aquí vostè i jo crec que coincidim plenament que si alguna cosa haurem d'estar en condicions de valorar en els propers anys és la capacitat dels diversos operadors d'incrementar els seus beneficis –que els poden incrementar–, però incorporant criteris de gestió; en definitiva, influint sobre la reducció del consum i no sobre el seu increment, com clàssicament s'havia pensat.

També és bo, molt succintament, de recordar el perquè de fer això. I, en aquest sentit, crec que, tant el conseller Mas-Colell com jo mateix, els hem explicat reiteradament que hi han hagut tres arguments que ens van portar a dur a terme aquesta externalització del servei.

En primer lloc, la situació econòmica, financera de l'ATLL –de l'ATLL–: un endeutament de 687 milions, exercici 2011; un endeutament, per tant, multimilionari, que, a més a més, es veia incapaç –incapaç– de garantir la repercussió de totes les inversions en infraestructures hidràuliques en la factura, com hauria de ser i com és, de fet, vocació de tota la legislació i de tot el marc directiu europeu. Endeutament de 687 milions de l'ATLL i negativa dels diversos governs a repercutir en les tarifes aquest endeutament.

Segon aspecte important: la situació econòmica, la situació financera, efectivament. Això s'ha parlat, a bastament. És evident que ens condicionava el fet de fer possible que per a l'exercici que vam tancar l'any anterior, l'exercici de l'any 12, es pogués dur a terme la concreció d'aquesta externalització i, per tant, contribuir en una venda d'actius importants, en una externalització d'actius importants en 1.000 milions d'euros en aquesta reducció de dèficit i fins i tot en atendre parcialment possibles problemes que hi haguessin de tresoreria. El 27 de desembre, efectivament, es va dur a terme un ingrés de 298 milions d'euros. I la resta en els cinquanta anys han de completar fins als 1.000, que en tot cas es van poder computar.

En tercer lloc, donar compliment a un mandat parlamentari: la Llei 10/2011. Un mandat parlamentari, una llei aprovada en seu parlamentària que, en definitiva, ens demanava que a Catalunya es prestés el servei d'abastiment d'aigua de forma indirecta; un mandat de llei que és obligació per al Govern. I així ho hem fet.

Per tant, res de venda d'actius, manteniment de la titularitat i manteniment de totes les garanties i facultats de control. Em sembla que si això no ho tenim present, distorsionem absolutament tot el debat.

La concreció fa pocs dies del consell de la xarxa d'abastiment d'aigua crec que confirma la vocació del Govern d'exercir a totes aquesta actuació de control.

Sobre el procés de licitació, n'hem parlat a bastament. Jo només puc confirmar i reafirmar la professionalitat, la independència dels treballs que van dur a terme en el seu moment la Mesa de contractació.

La política –la política–, senyor Milà, va prendre una primera decisió, el 29 de desembre de 2011 –29 de

desembre de 2011–, quan va aprovar la Llei 10/2012, que instava a gestionar l'abastiment d'aigua de forma indirecta. El Govern de la Generalitat va prendre dos acords, que es deriven de l'obligació de dur a acord de govern qualsevol tipus d'acord que tingui un pressupost superior als 12 milions d'euros –14 de febrer de 2012 i 25 de maig de 2012–, i va autoritzar el procés d'externalització.

Feta aquesta autorització, que venia d'un mandat de llei, comencen els treballs de la Mesa de contractació. A partir del moment en què el plec s'aprova, el 27 de juliol del 2012, desapareix la política i entren en funcionament els treballs amb absoluta independència de la Mesa de contractació; una mesa de contractació, hi insisteixo, que ha actuat des de la professionalitat, des de la independència.

Jo li puc garantir una cosa –jo m'he incorporat en aquest procés a partir d'any nou–: el plec s'inspirava i recollia tots els principis recollits en tota la legislació catalana, espanyola, europea, en matèria de contractes: objectivitat, publicitat, concurrència, competència, transparència. Tots i cadascun. I li ho vaig intentar –veig que amb poca fortuna– desgranar en la meua compareixença en comissió.

Sobre el resultat: el 6 de novembre –el 6 de novembre– de 2012 s'adjudica el contracte a Acciona aigües, efectivament; un contracte que es formalitza, perquè és una decisió derivada, el 27 de desembre. Per tant, no ens parlin de presses. El contracte es formalitza el 6 de novembre, al marge de processos externs de tipus polític. I a partir d'aquesta adjudicació es formalitza, superats els tràmits i garanties, entres d'altres, de la Comissió de la Competència –entre d'altres.

A partir d'aquí, la proposta econòmica és coneguda; una proposta econòmica que la ciutadania ha de conèixer. Va ser la rectora de la decisió de la Mesa de contractació. El 70 per cent de la puntuació en joc en aquesta mesa de contractació tenia a veure amb el preu –amb el preu–; en definitiva, amb la possibilitat de garantir la millor qualitat del servei al menor preu.

En aquest sentit, la xifra acordada, finalment, el 0,70 euros per metre cúbic, suposa –ho creiem sincerament– una oferta realment interessant: un 11 i mig per cent millor que la del segon concursant. A més a més, amb una capacitat d'arribar-hi progressivament en tres anys, que no es donava en el cas del segon licitador.

Un altre aspecte important que la Mesa va valorar i que nosaltres hem tingut molt present en les nostres decisions: el manteniment del total de la plantilla per als cinquanta anys; 230 treballadors de l'extinta ATLL van veure, en aquesta adjudicació, garantida la continuïtat dels seus llocs de treball, així com noves inversions; més de 140 milions d'euros en noves inversions d'infraestructures que són la gran assignatura suspesa amb relació a l'ATLL.

Sobre el litigi, li estalvio –em queden pocs segons– la cronologia, hi podríem entrar; i, en tot cas, jo voldria acabar, senyor Milà, justificant les raons que ens han dut a mantenir aquesta posició de recurs, i que són els principis rectors.

En primer lloc, el respecte absolut a la legalitat i als marges que permet la legalitat. Perquè el mateix Tribunal Superior de Justícia va admetre en el seu moment que no volia entrar en el fons de la qüestió, i que, per tant, només es posicionava amb relació a mesures cautelars, i que, per tant, ens remetia a argumentar la posició del Govern de Catalunya en els marcs que consideréssim oportuns. Això és el que hem fet fins ara i el que seguirem fent.

Neutralitat, tan important com respecte a la legalitat. Al Govern de Catalunya li és absolutament indistint que l'adjudicatari fos Agbar o Acciona –absolutament indistint. Perquè aquí hi ha un altre principi rector: benefici públic. Com hi ha un altre principi que ha inspirat precisament la presentació del recurs: el fet de garantir en tot moment la continuïtat en la prestació del servei.

Aquest no és un tema menor. Vostè mateix s'ha adonat en la seva intervenció –i la subscriu– que si finalment...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...decidíssim que hem de retirar el contracte a Acciona, no és segur que poguéssim adjudicar-ho al segon concursant. I és que probablement amb els criteris de l'OARCC ens veuríem obligats a ni adjudicar ni al primer ni al segon dels concursants, amb els nous principis que incorporaria l'OARCC.

Per tant, nosaltres hem treballat...

La vicepresidenta primera

Conseller, vagi conclouent, si us plau.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...sí, acabo, presidenta, moltes gràcies–..., garantir en la continuïtat de la prestació del servei, així com –i aquest és el tema segurament més discutible i, si convé, el reprendrem tot seguit– evitar perjudicis per a l'interès públic. El tema angular que hem procurat justificar en els recursos que hem presentat. En tot cas, confio que els meus arguments li estalviïn, potser, de presentar la moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Conseller, *I say tomato, you say potato*; és a dir, no ens entenem. És que jo no li he vingut a demanar que ens expliqui les bondats de les

intencions que van seguir..., és que han fracassat per propi entorpiment. Vostè no ha fet..., o no sé si n'ha fet, propi entorpiment, per la seva pròpia incompetència, diguem-ho així. (*Veus de fons.*) No..., és que és això. No estem... (*Veus de fons.*) Que no ens torni a explicar les bones intencions, la neutralitat, el deute de l'ATLL... Ja li he dit que l'hem d'abordar, és clar que sí, perquè està dintre de la Generalitat. Ara, ja no està amb Aigües Ter Llobregat.

El que estem dient, conseller, és que les decisions polítiques van ser equivocades, i la precipitació va fer que passéssim per damunt de molts altres aspectes com els que s'han assenyalat, tots els quals enfonsaran –l'enfonsaran– aquest procés i incrementaran la càrrega financera de la Generalitat en concepte d'indemnitzacions, cosa que ara estem a temps d'evitar. És d'això que estem parlant, del fet que, per la seva pròpia turpitud... És que és una paraula meravellosa que jo crec que els escau perfectament: *turpidinem*. Eh, que és maco, senyor Xavier Sabaté? Doncs, bé, això ens obliga a revisar aquest tema. (*Veus de fons.*) I li estem oferint els arguments de per què ha passat així. I se'ls ha passat tots per alt. No m'ha contestat –i miri que era interpel·lació– que no havien seguit l'avaluació ambiental i estratègica, i és fonamental. No m'ha explicat tot el tema del patrimoni municipal que s'han apropiat indegudament amb la concessió.

Però és que, a més, me n'havia descuidat un altre: és que, a més, han infringit la seva pròpia Llei 10/2011, que no insta el Govern a privatitzar ATLL, fa possible..., diu: «Es podrà privatitzar.» No obliga, cap llei obliga. Bé. Doncs, diguem-ho. Però aquells ingressos s'han de destinar a l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria d'aigües en virtut d'un acord amb la legislació vigent.

I el conseller Mas-Colell el primer dia aquí va dir: «Ho hem dedicat a metges, ho hem dedicat a serveis socials...» Després, quan es va adonar que, evidentment, ni s'havia llegit la llei perquè amb ell aquestes coses no van..., en la comissió va dir: «Bé. No, ho hem destinat, però eixugarem aquest dèficit, que continuem assumint dintre de la Generalitat.» Però, noi..., la llei diu el que diu: «Els ingressos s'han de destinar a l'exercici de competències de la Generalitat en matèria d'aigües.» Els tenim fet un requeriment perquè ens diguin a què s'han destinat. I ja li avanço que quan contestin que això, que no, que els deutes, que altra cosa, direm: «Doncs, han infringit la llei.» I tindrem un altre contenciós administratiu, o nosaltres o d'un altre.

Però no ho fem per amargar-los la vida, perquè reconec que prou amargada la tenen... (*Veus de fons.*) No, no..., no és per amargar-los la vida, és perquè estem parlant d'un servei estratègic per a cinquanta anys a Catalunya. No hi podem renunciar. I li estem oferint –i per això vindrà la moció subsegüent–, efectivament, que ho puguem fer conjuntament, que fem un nou planteig de com gestionar l'aigua en alta a Catalunya, que tapem els forats que ha deixat la seva turpitud, que indemnitzem el que s'hagi d'indemnitzar, que serà poc.

I, efectivament, vostè ho ha dit al final, diu: «És que si tornem endarrere, que és el que diu la resolució de l'OARCC...» Diu això i ho diu la Llei de contractes, la resolució és executiva i comporta la devolució del tema a l'òrgan de contractació. I l'òrgan de contractació només pot fer dues coses: o adjudicar-ho a l'altre postor o declara-ho desert. I si a l'altre postor, ara se n'adonen..., per cert, conseller ho van fer també, però no se'n van adonar quan van fer la qualificació de les ofertes, perquè haurien pogut excloure Agbar per aquest motiu que ara vostès perceben que es pot produir. Si ho haguessin fet en aquell moment, ja estaríem en la situació de declarar deserta –declarar deserta– l'adjudicació, i començar de nou, però no amb una altra privatització, sinó amb la creació de l'empresa pública Aigües de Catalunya, empresa de la Generalitat i dels ajuntaments per gestionar l'aigua en alta.

I no em deixaré de dir-li la tercera proposta. (*Veus de fons.*) Gràcies... La tercera proposta és..., miri, mantinguin això que vostès van fer aquí: el requeriment a Aigües de Barcelona i a l'Àrea Metropolitana de Barcelona que no s'apropriïn del patrimoni públic de la Generalitat en matèria d'abastament d'aigua en alta que es diu «planta de Sant Joan Despí» i les seves instal·lacions adjacents, per crear aquesta empresa d'economia mixta tan singular que de forma precipitada també han fet a l'àrea metropolitana; mantinguin els recursos contenciosos administratius.

Ho dic perquè entre aquest conjunt de *turpidines* que s'ha portat per endavant el conseller Recoder... Se n'ha portat també per endavant el senyor Carcolé. Tampoc ens ho ha explicat. Quina casualitat, no? Al mig de la tempesta, al mig del fragor de la batalla desapareixen els capitans i desapareixen els generals. Quelcom deu estar passant. (*Veus de fons.*) No, no..., no treballem per Aigües de Barcelona. No... –no–, algú hi està treballant per Aigües de Barcelona. Potser el que va demanar... (*Veus de fons.*) Que no m'ha escoltat abans? Potser el que va demanar: «Pareu el procés i us el torneu a mirar, que sembla que no agrada que això vagi per a Acciona». I així ho van retardar tot.

I, conseller, també he posat aquest exemple –i acabo. Entre el dia 6 de novembre –6 de novembre– i 27 de desembre, que van firmar el contracte, jo no sé... –bé, ja he dit que no sóc de matemàtiques–, però hi van més de quinze dies. I vostè sap o hauria de saber que el que diu la Llei de contractes públics és que, des que es fa l'adjudicació fins que es firma el contracte, màxim han de passar quinze dies. I sap per què no es va signar? Perquè Acciona va dir: «Escolteu, vol dir que no m'esteu fent una *encerrona*?»

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

Sí, acabo. Ho dic perquè veig que vostè...

La vicepresidenta primera

Acabi, senyor diputat, acabi.

Salvador Milà i Solsona

...no s'ha acabat el rellotge. Doncs, sap què van dir: «Escolteu, vols dir que no ens esteu enredant? Vols dir que no ens estem precipitant? Per què no esperem a la resolució de l'organisme administratiu?» Van dir: «No, no, no, firma. Tu, tranquil –tu, tranquil. Porta aquí els diners, que puguem fer l'anotació comptable i, després, pilota endavant.»

Escolti, no n'hi ha prou que diguem «bé, ja és natural que hi hagin recursos»; el que ens ha de preocupar és que, per desgràcia, aquests recursos han enfonsat tot una operació que no hauria hagut de començar mai i que encara estem a temps de reconduir. A la moció això és el que li proposarem.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats, i senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. M'espero que s'incorpori a l'escó; així podem seguir la discussió. (*Pausa.*) Bé, senyor Milà, veig que no coincidim ni en les formes ni en el fons, no?, perquè vostè parla de *turpidines*, jo li podria dir allò del *primum vivere deinde philosophare*, no?, perquè vostès de filosofar van filosofar molt quan estaven al Govern, però la seva filosofia va costar un forat de 687 milions d'euros a ATLL i va dislocar l'Agència Catalana de l'Aigua, la va dislocar. (*Veus de fons.*) Ah, ja hi era? Bé, quan vulgui ho tornarem a debatre això i debatrem les discussions que es van fer i les inversions en infraestructures que es van fer i que ara no podem posar en funcionament pel seu sobrecost. El dia que vulgui discutirem d'aquesta qüestió. També insto algun grup parlamentari a presentar algunes mocions avaluant l'impacte econòmic que tenen algunes decisions de filosofia, eh?, no de pràctica.

En tot cas, però, llatínismes al marge, vostè ha fet algunes al·lusions a persones concretes que jo respecto molt, que jo aprecio molt, que han estat determinants precisament per evitar el col·lapse a què el mal govern havia portat. I el senyor Recoder i el senyor Carcolé segur que han fet contribucions essencials per donar una estabilitat mínima a l'Agència Catalana de l'Aigua. I jo vull aprofitar aquí, públicament, per reconèixer aquesta magnífica feina del conseller Recoder i del Leonard Carcolé.

Efectivament, el senyor Carcolé em sap molt de greu que abandoni la seva responsabilitat –encara no l'ha abandonat, l'abandonarà les properes setmanes–, i ho ha fet després de garantir la viabilitat econòmica i financera de l'Agència Catalana de l'Aigua, d'estabilit-

zar una agència que estava absolutament en fallida. Això ho deuen conèixer mínimament, no?, perquè algun nivell de responsabilitat hi deuen tenir. I mirin que... (*Veus de fons.*) I nosaltres, evidentment –evidentment. Però el senyor Recoder... (*Veus de fons.*) Senyor Milà... Senyora presidenta... No, perquè, si no, li donin micròfon...

La vicepresidenta primera

Abstinguin-se de formular diàleg més enllà dels temps adjudicats per a la interpellació. Gràcies.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

En tot cas, crec que és injust que vostè alludeixi a les persones del senyor Carcolé i del senyor Recoder quan no estan aquí en condicions de defensar-se. Li ben asseguro que el senyor Carcolé, abans d'abandonar la seva funció al capdavant de l'Agència Catalana de l'Aigua, farà balanç de l'acció de govern, i veuran vostès fins a quin punt és difamatòria l'explicació que ha facilitat algun mitjà, i que la justificava per discordances amb el conseller. En tot cas, però, hi haurà un balanç fet, una bona feina feta; hi havia un compromís de legislatura, la legislatura es va esgotar precipitadament, i és legítim que el senyor Carcolé, doncs, hagi decidit retornar a l'àmbit professional de l'activitat privada.

Bé, vostè ha fet alguna altra reflexió que jo voldria intentar contestar. Vostè ha afirmat, per exemple, diu: «Haurien pogut excloure Agbar.» No; precisament nosaltres no podíem excloure Agbar, en primer lloc, perquè només podríem excloure Agbar si reconeguésim que els arguments d'Agbar són els correctes, són els adequats. Fixi's vostè que la puntuació que ha estat motiu de la discòrdia ha estat fins a quin punt la puntuació zero per a Acciona en les condicions tècniques havia de tenir un caràcter excloent o senzillament orientatiu. I, per tant, puntuat zero, eh?; la proposta d'inversions i la calendarització d'aquestes accions a fer, en el cas d'Acciona, es va considerar zero; en el cas d'Agbar es va puntuar.

Tot i així l'informe tècnic admet que en sis de les obres que s'haurien de plantejar a deu anys vista Agbar tampoc compleix, i que, per tant, si fos motiu d'exclusió, com afirma l'òrgan, per Acciona haver programat obres fora de calendari, en sis de les trenta-sis obres programades tampoc Agbar compliria.

Nosaltres què diem? Que aquest no era motiu d'exclusió –que aquest no era motiu d'exclusió. No ho va ser per Acciona i no ho va ser tampoc per Agbar. Agbar va tenir una relativa puntuació, perquè feia una millor proposta en aquest sentit, i Acciona va tenir zero de puntuació en aquest tema tècnic de calendarització de les obres perquè l'havia plantejat.

Per tant, fixi's que aquest també és un punt de contradicció que és el que hem intentat plantejar en el recurs, que sota cap circumstància ens fèiem nostres aquests arguments de l'OARCC, perquè consideràvem que la proposta d'inversions a fer, trenta-sis actuacions concretes a fer, doncs, ni una ni l'altra empresa, en el

fons, la resolien prou bé, i per tant mereixien la puntuació que va fer la mesa de contractació.

Bé, vostè també ha posat en dubte una mica les setmanes o els dies que van passar entre la resolució de l'òrgan de contractació adjudicant el contracte, el 6 de novembre del 2012, i en definitiva la seva concreció definitiva. Entremig hi va haver un fet que és absolutament rellevant, que és l'escrit a la Comissió Nacional de la Competència, 21 de desembre, registrat de sortida el dia 26 de desembre. Per tant, aquest era un tràmit absolutament necessari i preceptiu, i vostè també s'adona que podria fins i tot perjudicar en el futur alguna altra decisió. El 26 de desembre la Comissió Nacional de la Competència entra el seu escrit i el 27 es firma el contracte d'adjudicació...

La vicepresidenta primera

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...eh? Per tant, fixi's que la justificació del calendari és precisa.

En tot cas, em temo, per tant, que no ens entendrem, eh?, perquè nosaltres estem convençuts que hem servit l'interès públic, que hem fet el que es corresponia i que, per tant, hem garantit la continuïtat del servei, pensant sobretot en la ciutadania i en la prestació d'un servei al mínim preu i amb la màxima qualitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies.

Interpellació

al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 300-00020/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té, per un temps màxim de deu minuts, temps per a l'exposició de la interpellació la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Presidenta, diputats, diputades, era preceptiu portar a aquest Parlament el contingut de la sentència del Tribunal de Luxemburg, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que ens ha fet sortir els colors a la classe política i especialment al poder legislatiu de l'Estat espanyol.

Era preceptiu, primer, perquè hi ha hagut treball parlamentari al respecte, i per tant hi ha una continuïtat en

algunes línies que ja s'havien engegat en aquest Parlament de Catalunya, però també era preceptiu perquè el contingut d'aquesta sentència marca un abans i un després del que és la regulació que hauria d'acompanyar les concessions de crèdits hipotecaris.

Catalunya actualment no pot legislar en aquest àmbit, fent cas d'aquests advertiments europeus, per això als afectats per aquests contractes hipotecaris denunciats en aquesta sentència i que ara analitzarem, els hem de recordar que ens cal la independència també per poder tenir una eina legislativa pròpia que acompanyi i garanteixi els drets dels consumidors en aquesta matèria.

Què ha dit el Tribunal de Justícia de la Unió Europea respecte de la legislació vinculada al compliment explícit de la Directiva del Consell sobre les clàusules abusives dels contractes amb consumidors?

Quan el tribunal europeu planteja a propòsit, a més, d'un cas impulsat per un ciutadà català que des de l'any 93 resideix a Catalunya, Mohammed Aziz, contra una entitat bancària catalana, Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa, actualment CatalunyaCaixa, impulsat a propòsit de la intervenció d'un jutge català del Jutjat número 3, mercantil, de Barcelona, qüestiona la legislació vigent en base justament al fet que les exigències que la directiva europea planteja en les garanties que han de tenir tots els contractes hipotecaris i tots els productes respecte dels consumidors estan vulnerades per l'actual normativa espanyola. Primer, perquè la directiva planteja tres elements essencials: el primer, l'exigència d'una bona fe, tractant de forma lleial i equitativa l'altra part; en segon lloc, perquè demana que els contractes hipotecaris siguin individuals, que la individualització també sigui en la negociació i que no es plantegin contractes de caràcter automatista, genèric, que causin un detriment, un desequilibri a les dues parts.

La sentència analitza fil per randa per què la legislació espanyola és incompatible amb el compliment d'aquesta directiva. En primer lloc, perquè a més la directiva, quan determina què és una clàusula abusiva, diu que s'ha d'interpretar des de la regulació estatal o, en tot cas, des de la regulació que els estats membres designin a les institucions competents –i en aquesta matèria Catalunya té competència a l'hora de determinar la regulació en matèria de consum–; decideix optar per orientar el legislador espanyol en la revisió de la normativa, però en denuncia una incompatibilitat en l'execució dels contractes hipotecaris, perquè justament quan el consumidor denuncia una clàusula abusiva en el contracte el procediment que s'engega no suspèn l'execució hipotecària. Per tant, es vulnera el dret a una tutela judicial efectiva i a l'efectivitat jurídica d'una norma. Això va ser denunciat per aquest jutjat mercantil, perquè milers de persones s'estan veient en la situació de patir una legislació de caràcter abusiu.

Les clàusules abusives bàsicament determinen una desproporció. I aquesta desproporció passa per una manca de garantia del dret a la informació al consumidor, per determinar clàusules que puguin introduir perversió en

el compliment del contracte, com pot ser, per exemple, la fixació d'uns interessos de demora superiors al 18 per cent, com és el cas, a més a més, també, amb aquesta possibilitat de venciment avançat dels contractes projectats en un llarg període de temps per incompliments concrets que no estan regulats. Els interessos variables fixats de forma unilateral pel prestador vulneren l'exigència d'equilibri, de reciprocitat, de bona fe, i el principi d'equivalència que la directiva estableix com imperatiu de garantia als consumidors.

Ens trobem en moments de molta complexitat social, ens trobem en moments on la crisi econòmica ha conduït moltíssimes famílies a patir el drama de l'atur, i per tant ens trobem en moments d'alta excepcionalitat en el context. I en aquesta excepcionalitat, que nosaltres volem emfatitzar, més enllà d'aquest reconeixement del Tribunal de Luxemburg respecte al fet que cal reconduir la legislació hipotecària espanyola a les garanties de la directiva de protecció als consumidors de la Unió Europea, més enllà d'això, entenem que les mesures que s'han de prendre –i aquí li demanem al Govern que ens expliqui quines són les seves actuacions plantejades arran del contingut d'aquesta sentència– han de ser excepcionals.

Mirin, quan s'han viscut situacions de discriminació pel que fa, per exemple, als drets civils de la població afroamericana, es van posar en marxa mesures que s'anomenen «d'acció positiva», i que són discriminatòries; mesures que tenen una vocació de ser transitòries jurídicament, que són mesures de xoc per compensar una situació injusta.

Actualment la creació d'aquesta bombolla immobiliària, a partir d'unes prerrogatives de les entitats de crèdit, que a més a més estan advertides recentment pel Banc d'Espanya, amb una impunitat absoluta respecte al control des del punt de vista dels drets del consumidor, juntament amb aquesta alta taxa d'atur, està generant un problema d'emergència social que podríem dir que és de catàstrofe social.

Les conseqüències dels desnonaments s'estan vivint en les famílies com autèntics drames, i són conseqüències que van molt més enllà del l'ordre econòmic, són conseqüències que estan produint situacions de psiquiatriçació, situacions de fam, de pobresa i d'exclusió social connectada, perquè les hipoteques estan connectades, molt sovint, quan els pares, ja grans i jubilats, fan d'aval, per exemple, per garantir el negoci del fill emprenedor, perquè no obtingués crèdit bancari per la via ordinària. I aquesta situació, de fet, és una situació genèrica, general, que a més a més a Catalunya està afectant de forma notable. Per tant, estem davant d'una situació d'emergència social, on la resposta del legislador està sent pràcticament nul·la.

Mirin, els partits majoritaris al Congrés dels Diputats no s'han posat d'acord en una sortida; si mirem enrere, inclús, amb responsabilitats importants d'algun partit d'aquesta cambra.

Certament –certament–, el context ha canviat, i nosaltres apellem a la necessitat que aquesta excepcionalitat del moment pugui ser tinguda en compte per assolir la necessitat d'impulsar noves actuacions. Cal

regular les clàusules abusives. Cal aturar els desnonaments actualment en marxa, admetent que els jutges tenen aquesta capacitat d'ofici d'instar procediments que puguin ser eficaços per a aquesta paralització. Cal fomentar, en aquest sentit, la col·laboració amb els col·legis d'advocats i amb els actors judicials, per poder facilitar que aquests processos siguin garantistes respecte dels interessos de les persones que han contractat les hipoteques. I cal superar el context de legislació anacrònica.

Les conseqüències de l'impagament per als afectats no són sols la pèrdua del pis i el sobreendeutament. A més a més estan constant en fitxers...

La vicepresidenta primera

Vagi concloent, senyora diputada, el seu primer torn...

Gemma Calvet i Barot

...—tres segons—, estan constant en fitxers d'accés públic, com l'Asnef i com el Badexcug, que són fitxers de morositat, que són de condemnes d'exclusió social de per vida.

Per tant, el que li demanem al Govern és que, davant d'aquesta situació d'excepcionalitat social, ens expliqui quines són les actuacions, després d'aquesta sentència a Luxemburg, que posarà en marxa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Té la paraula, per la resposta, el conseller de Justícia, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats... Senyora Calvet, per donar la resposta a la seua interpellació, primer voldria fer unes consideracions prèvies.

La primera, la que vostè ha dit: que la conjuntura actual, la crisi econòmica i la crisi social, està incrementant aquestes situacions d'execució hipotecària, que endureixen, que amarguen la vida de moltes persones i de moltes famílies.

Una segona consideració, la pròpia de l'objecte de la seua interpellació. La Sentència del Tribunal de Justícia Europeu, de 14 de març, respecte de la interpretació de la Directiva 93/13, de la Comissió Econòmica Europea, del Consell d'Europa, de 5 d'abril de 1993, declara taxativament, en el sentit que vostè deia, que la normativa espanyola vigent no garanteix, de cap manera, l'adequada protecció als consumidors, conforme al que preveu el dret de la Unió Europea.

Una tercera consideració és que el Govern de Catalunya ja ha manifestat en diverses ocasions la necessitat d'impulsar canvis normatius per tal que l'Estat reformi en profunditat no tan sols la legislació hipotecària, sinó també la Llei d'enjudiciament civil.

I finalment, tot i que el Govern no té competències en matèria procedimental, hem adoptat, des del Consell Executiu, mesures per a paliar la complicada situació en què es troben moltes famílies; entre d'altres, diversos acords interinstitucionals, als quals em referiré més endavant, i que tenen per finalitat paliar, en la mesura que sigui possible, els efectes adversos de les execucions hipotecàries i dels desnonaments que s'estan produint entre els sectors més vulnerables de la nostra societat.

Quant a l'anàlisi concreta que fa el Govern d'aquesta sentència, i bastant en la línia que vostè mateixa ha fet, el primer que hem de dir és que l'objecte de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea és una petició de decisió prejudicial del Jutjat Mercantil número 3 de Barcelona, respecte de la interpretació de la Directiva 93 del Consell d'Europa, de 5 d'abril de 1993, sobre les clàusules abusives dels contractes celebrats amb consumidors. Des d'aquest punt de vista, hem d'agrair l'acció d'un ciutadà que viu a Catalunya, hem d'agrair l'acció d'un advocat català, hem d'agrair l'acció d'un jutge català.

Segon. La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea retreu que el sistema processal espanyol no permet formular oposició a l'executat en els procediments d'execució hipotecària per causes diferents a les regulades a la Llei d'enjudiciament civil; en concret, en el supòsit d'existència de clàusules abusives.

Tercer. La resolució judicial fa esment que el sistema processal espanyol no permet al jutge que coneix del procediment declaratiu adoptar mesures cautelars que garanteixin la plena eficàcia de la seua decisió final, quan apreciï el caràcter abusiu de les clàusules del contracte; entre d'altres, la suspensió de l'execució, que es tramita en procediment diferent. En cas de nul·litat de clàusules per abusives, la protecció al consumidor és *a posteriori* i merament indemnitzadora i insuficient. No s'evita, en cap cas, la pèrdua definitiva i irreversible de l'habitatge.

Quart. La sentència declara que la normativa espanyola no garanteix l'adequada protecció que regula la directiva respecte dels deutors hipotecaris que són part en un procediment d'execució hipotecària.

Cinquè. L'esmentada resolució considera que el jutge nacional està obligat, en virtut de la jurisprudència del Tribunal de Justícia, a apreciar d'ofici el caràcter abusiu de les clàusules contractuals i determina la validesa i efectivitat del contracte respecte d'aquelles clàusules que no siguin abusives.

Hem de dir que la sentència fa, a més a més, una reflexió molt important i molt interessant, i és que introdueix un criteri d'ètica, d'ètica jurídica i d'ètica econòmica. Concretament, a l'hora d'interpretar com pot ser reconeguda una clàusula com a abusiva, el jutge diu que hi ha una manera molt senzilla, i és cedir aquell contracte que l'operador, de cap de les maneres, signaria si estigués en el lloc del client. En realitat fa referència a una manera de fer, a una manera de dir molt pròpia dels catalans i de la nostra cultura occidental, que és: no facis per a l'altre allò que no voldries per a tu.

En conclusió, la Sentència del Tribunal de Justícia Europeu de 14 de març del 2013 és un punt d'inflexió en el sistema processal espanyol d'execució hipotecària, la qual cosa obliga el Govern estatal a modificar tant les lleis procedimentals com la Llei hipotecària, per adaptar la normativa a les directrius europees.

Més enllà de la sentència a què hem fet referència, i de la manera que aquesta afecta la normativa estatal, el Govern català no pot restar d'esquena a la problemàtica social, i en aquest sentit ha fet diverses actuacions concretes.

La primera: el protocol d'execució de les diligències de llançament al partit judicial de Barcelona, que ja vaig anunciar en la Comissió de Justícia. Aquest va ser signat el 4 de març d'enguany entre el Departament de Justícia, el Tribunal de Justícia de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, l'Illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona i l'Illustre Col·legi de Procuradors dels Tribunals de Barcelona. Té per finalitat coordinar de forma preventiva l'acció dels organismes implicats, per tal d'evitar que es produeixi cap desnonament o execució hipotecària al partit judicial de Barcelona a persones especialment vulnerables, sense el coneixement i l'actuació dels serveis socials, i, alhora, oferir als afectats la informació necessària sobre els serveis socials disponibles i contribuir, d'aquesta manera, a pal·liar així la traumàtica situació que deriva d'aquests procediments.

Què vol dir? Que des del moment que s'inicia un procés judicial de desnonament el procurador i l'advocat posen en coneixement del Departament de Justícia i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya aquest procés i, immediatament, es comunica a l'Ajuntament de Barcelona, als seus serveis socials, per tal que actuïn amb immediatesa, per tal de poder pal·liar la situació d'aquestes persones i d'aquestes famílies.

Així mateix, també en aquest protocol d'execució s'acorda la creació d'una comissió mixta de seguiment, formada per membres d'aquestes institucions i presidida pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Finalment, pel que fa a aquest protocol, els vull dir que s'està treballant per ampliar-lo a la resta dels partits judicials de Catalunya. I, des d'aquest punt de vista, ja s'està parlant amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis de Catalunya i amb les quatre diputacions provincials.

La segona actuació que hem realitzat és la referent a les oficines d'intermediació entre entitats bancàries i deutors hipotecaris. Amb aquestes estem buscant noves fórmules d'intermediació amb les entitats financeres i els deutors hipotecaris, per tal de solucionar els conflictes abans d'arribar a la via jurisdiccional, amb representants dels col·legis d'advocats, el Departament de Territori i Sostenibilitat, i amb la possible col·laboració de les diputacions territorials, per tal de trobar una alternativa factible que, de forma preventiva, doni solució als conflictes derivats dels contractes de préstec hipotecari. La finalitat d'aquesta col·laboració interinstitucional és la constitució d'oficines integrades per un equip de professionals, amb l'objec-

tiu d'aproximar postures i consensuar una resolució del conflicte que satisfaci les dues parts i, d'aquesta manera, evitar la resolució del conflicte en els òrgans judicials.

La tercera actuació és l'Acord de govern de 26 de març del 2013, pel qual s'aprova el Projecte de Llei de modificació de la Llei de consum de Catalunya, amb els següents objectius. El primer, impulsar mesures que millorin la situació de les persones consumidores en l'àmbit dels préstecs hipotecaris, especialment si es tracta de l'adquisició de l'habitatge habitual. El segon, augmentar les garanties de la persona consumidora en la contractació de crèdits o préstecs hipotecaris. El tercer, el deure d'anàlisi de la solvència de la persona consumidora. El quart, el deure de l'entitat de crèdit i dels notaris de fer comprensibles al consumidor les implicacions, tant econòmiques com jurídiques, de la concreta transacció, especialment les conseqüències en cas d'impagament. I finalment, el límit de l'interès al 2,5 de l'interès legal.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, té la paraula la il·lustre diputada senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, conseller, presidenta, diputats, diputades. Bé, la regulació actual implica que l'entitat bancària pugui adjudicar-se la «vivenda» per tan sols el 50 per cent del valor de taxació i seguir exigint a la família i als avaladors la resta, més els interessos generats de demora, amb aquestes quanties que estem ara mateix explicitant –18 per cent–, i, a més a més, la despesa del procediment judicial; un deute permanent viu i etern per a la família i els avaladors.

Això va ser denunciat l'any 2008 pel relator de Nacions Unides de l'habitatge, del dret a l'habitatge, va ser denunciat pel relator de Nacions Unides, que va fer un informe arran de la invitació que des de l'Observatori de Drets Socials de Catalunya es va produir. Les respostes polítiques durant aquests darrers anys, a partir d'aquest informe, van ser, han sigut nul·les; nul·les perquè la problemàtica persisteix.

Certament, coincidim: aquesta sentència és un punt d'inflexió. Ara la *res publica* s'ha de construir a partir de la *res iusta* –avui el llatí el posem al Parlament. Sí, senyors, hem de convertir la *res publica* en *res iusta*, i han sigut els tribunals, en aquest cas de la Unió Europea, els que ens han dit que l'Estat espanyol i la política de l'Estat espanyol estan fent molt malament els deures en la garantia dels drets dels consumidors de productes bancaris. Hi ha hagut negativa a la iniciativa de dació en pagament al Congrés dels Diputats.

A l'Estat espanyol hi han més de dos-cents desnonaments al dia. Les execucions hipotecàries iniciades pels òrgans judicials espanyols han crescut un 368,7 per cent durant els cinc anys de la crisi, des de l'any 2008. I, del total de les execucions hipotecàries que estaven en tràmits als jutjats, el 20 per cent de les exe-

cucions estatals estan a Catalunya, i el 10 per cent corresponen a habitatge habitual.

El Banc d'Espanya recentment, amb relació a la clàusula sòl, vinculada a les clàusules abusives, ja ha afirmat que, si els préstecs hipotecaris tenen clàusules abusives, els òrgans corresponents en matèria de consum han de sancionar els bancs que incorporen aquestes clàusules. Nosaltres tenim competències en matèria de consum.

L'any 2009 a Catalunya també es va generar la Plataforma d'afectats per les hipoteques, un moviment social de la societat civil que cap partit polític pot patrimonialitzar, i en aquest sentit no és voluntat d'aquesta diputada fer-ho; però em sento moralment obligada a esmentar que si no hagués estat per la feina d'aquestes persones compromeses i de la majoria de la ciutadania que li està donant suport, més enllà dels mateixos afectats, segurament no ens trobaríem en aquest moment on ens trobem, des del punt de vista del debat jurídic.

Va haver-hi un informe del Consejo General del Poder Judicial, també de la justícia, que denunciava la legislació hipotecària espanyola, fa uns mesos. Tot i així, la classe política estatal ha persistit a negar la dació en pagament. No hi ha hagut manera de modificar la normativa vigent. El Partit Socialista, en els darrers temps del Govern d'en Rodríguez Zapatero, va fer dues modificacions: del sou inembargable dels 700 va passar a 962 euros al mes; i el mínim pel qual una entitat financera pot adjudicar-se en subhasta deserta: del 50 al 60 per cent. Això és el que es va fer. El Partit Popular va aprovar un codi de bones pràctiques per al sector bancari. Res més que això.

Persistim en el panorama abusiu. Persistim en una situació que no sols és descrèdit de la política, immoralitat de la legislació, sinó, com els deia abans, un estat de catàstrofe social per a moltíssimes famílies que estan sent afectades per aquesta situació.

Per tant, nosaltres insistim, demanem al Govern de la Generalitat que actuï amb tota la contundència possible respecte de les entitats bancàries que estan fent servir crèdits hipotecaris basats en clàusules abusives. Que suspengui de la manera que pugui, orientant el treball amb les entitats i orientant el treball, com deia el conseller, amb els operadors jurídics, a la facilitat processal d'interrupció dels desnonaments. Que recuperem la dació en pagament com un element moral bàsic actualment en aquesta conjuntura.

I, per favor, que reconsiderin, grups parlamentaris que tenen molta representació i majoria absoluta a l'Estat, que reconsiderin la seva posició legislativa en aquest tema, que està, ara mateix, sent un drama social de dimensions absolutament desproporcionades.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. Té temps per a un màxim de cinc minuts, per a la rèplica, l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Calvet, nosaltres estem disposats, evidentment, a fer més coses. El drama és un drama cert. Les persones i les famílies tenen rostre, tenen noms, tenen cognoms, no són gent només. I, per tant, si hem de millorar algunes actuacions, ho farem; i estem a disposició de vostè, del seu grup i la resta de grups, per acordar aquelles actuacions que calgui entre tots i que puguin millorar aquestes tres actuacions que abans ja li he comentat i que hem posat en marxa. Si en podem fer més, en farem més i en posarem més.

Malgrat tot, hem de ser conscients que el que és més necessari, el que és més urgent, i, a més a més, el que és possible, és modificar la normativa procedimental i la normativa hipotecària de l'Estat espanyol. La competència està allà, en aquests moments la competència està allà. I, per tant, hem d'aprofitar l'actual situació a les Corts Espanyoles i al Congrés dels Diputats per tal d'introduir alguns elements; d'acord, evidentment, amb la resta de forces polítiques. Alguns elements ja els ha dit vostè, elements que s'haurien d'integrar; però jo els voldria dir alguns altres. Creiem que en la modificació hipotecària s'hauria d'establir un procediment simple d'execució hipotecària en el qual s'incorpori, com un dels motius de posició de l'executat, el de les clàusules abusives en els contractes de crèdits hipotecaris.

S'ha de regular, en un sentit semblant al que vostè deia, la quantia màxima d'interessos derivats dels préstecs hipotecaris. S'ha de regular la subhasta, en concret, en allò que es refereix a les taxacions. S'ha de modificar la normativa concursal introduint un procediment concursal per a les persones físiques, sense que aquest procediment es limiti a les persones físiques que es troben en els llindars d'exclusió social. Hauríem d'introduir, com a procediment previ a l'execució, la mediació o l'arbitratge per resoldre el conflicte. I hauríem –i, per a nosaltres, això seria molt important– d'unificar en un sol text, tant la Llei hipotecària com el reglament, tenint en compte que el concepte de llei íntegra hipotecària en la qual es regulin tots els temes procedimentals hipotecaris seria absolutament bàsic, absolutament necessari per arreglar aquesta situació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 300-00024/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política de foment a l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té temps màxim de deu minut per exposar la interpel·lació l'excellentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fa poc temps li feia una interpellació per parlar del que és l'atur a Catalunya. En aquells moments jo li comentava a vostè que sobretot..., i em centrava en aquell 52 per cent d'aturats juvenils.

També li recordava que en temes de polítiques actives vostè no podia buscar excuses. La Generalitat de Catalunya té competències en això. I, fruit d'aquesta interpellació, vam presentar una moció, que venia a dir més o menys que el que s'havia de fer és, amb la Llei d'emprenedoria i la reforma del SOC, una ponència conjunta. Sobtadament, vostès van votar-hi en contra. I més endavant veurem possiblement els motius del perquè vostès van fer això.

I això ens estranya, perquè el president de la Generalitat de Catalunya es fa un fart d'anar per tots els racons de Catalunya demanant unitats per salvar Catalunya, no? Ara bé, som tots conscients que les cadenes que arrossega, les cadenes d'Esquerra Republicana, pesen molt i no li deixen fer un pas molt llarg en aquest sentit.

Doncs bé, nosaltres avui li venim a parlar d'emprenedoria; li venim a parlar dels emprenedors, els autònoms...; de tot allò que, a vegades, fa vergonya pronunciar el nom d'empresa. Sembla que parlar d'empresa es com parlar d'una maledicció bíblica, no?, com dir: «Escolti, del nom d'empresa no en parlem i busquem uns altres noms com empenedoria, autònoms i tot això, que és més descafeïnat, i que realment no pronunciem la paraula concreta.»

Però, miri, això, conseller..., jo em basaré molt concretament als cent dies del Govern, de l'informe de Govern que va fer el senyor Artur Mas. I el senyor Artur Mas va fer un apartat que era: «Reactivació econòmica i creació d'ocupació.» Cregui'm que ho he llegit tres vegades. Es pot llegir les que vulguin perquè es pot llegir en un minut. El senyor president de la Generalitat de Catalunya no va aportar res en aquests cent dies. Va fer un *copy* del que era la legislatura passada, quan va parlar de la simplificació administrativa, la Llei òmnibus, que es va votar la legislatura passada; va parlar d'infraestructures, algunes fetes a la legislatura passada i algunes amb la participació del Govern d'Espanya; va parlar de formació professional, proves pilot que ja la legislatura passada es van fer, i, per descomptat, senyor president, les eternes bones intencions que arrosseguem de Convergència i Unió i del seu Govern de la Llei d'emprenedoria, la Llei d'ocupació i la reforma del SOC. Una vergonya! Perquè, a part d'estar parlant dia sí i dia no d'això, vostès incompleixen els acords i no tenen paraula.

No tenen paraula perquè els acords a què van arribar amb el Partit Popular eren uns acords que demanaven que fos la llei d'emprenedoria i la reforma del SOC, i vostès la van incomplir sistemàticament.

Miri, jo li dic una cosa: totes aquestes bones intencions del senyor Artur Mas són bones intencions. I li vull recordar, senyor conseller, que l'infern està ple de persones amb bones intencions. Ara bé, jo el que sí

que li voldria dir és que sí que trobem alguna cosa, i quan parla de suport, el president de la Generalitat, a la indústria i als sectors productius, parla concretament de la Nissan, no parla de res més, i s'està referint a la legislatura passada. I no li vam sentir parlar d'Erccros, d'Arbora Ausonia, de Gallostra, de Power Controls, de Cacaolat, de l'Arrossera, de Tableros Trade-ma. No li vam sentir parlar de res d'això.

Tampoc no li vam sentir parlar que entre el 2010-2012 es van trobar amb vuitanta-cinc empreses per mil habitants, i avui són menys de vuitanta empreses per mil habitants. I són milers d'empreses i autònoms que han tancat les seues portes. (*Veus de fons.*) No. El president de la Generalitat va parlar exclusivament i simplement del que és Nissan.

Senyor conseller, cregui'm, de veritat, que una flor no fa primavera, i a Catalunya continuem en un desembre congelat permanent.

A l'informe del president, dels cent dies de Govern, també va parlar del crèdit de l'activitat productiva. I, quan parla del crèdit de l'activitat productiva, està parlant de la legislatura passada, i està parlant ínfimament d'unes quantitats que diuen que aquest primer semestre, es donarien.

Miri, jo penso –i és una de les preguntes que li faig, senyor conseller– si vostè no creu que és necessari canviar el sistema de finançament o de subvencions, i basar-lo més –i basar-lo més– en projectes viables, que no realment en el fet d'analitzar el risc de si es poden tornar els diners o alguna vegada caient en el que és el clientelisme polític.

Cada cop que el temps avança ens demostra més que va ser una bogeria avançar les eleccions autonòmiques, i el temps ens ho confirma dia sí i dia també. I tot per buscar una majoria excepcional que porti a Catalunya a cap lloc, i tindre un govern que, ho torno a dir, arrossega i no es pot veure, perquè està presoner d'Esquerra Republicana. I no es tracta de solucionar els problemes i no es tracta de complir els acords, i mentrestant els nostre president de la Generalitat de Catalunya va per tot Catalunya plorant, queixant-se que això és una catàstrofe. A mi em recorda Boabdil el Chico quan va perdre Granada.

Ara bé, senyor conseller, el més preocupant de l'informe del cent dies de Govern que fa referència a emprenedors i ocupació és tornar al no-res. És a dir, vostès ho basen tot a impulsar la llei d'ocupació i del SOC, elaborar un esborrany d'una llei de cooperatives, finalització en el primer semestre del 2013 a aprovar la Llei d'autònoms i emprenedors –que després en parlaré, si són les de vostès o les d'Esquerra Republicana. Senyor conseller, aquest afany d'impulsar, impulsar i impulsar..., possiblement sortirem pels aires de tant impulsar, però, de fets reals, cap ni un.

Jo penso que són cortines de fum, que no persegueixen res més que simplement tapar la inoperància d'un govern que no governa.

Però, escolti'm, el que més ens sorprèn de tot això és que dintre de l'informe dels cent dies de Govern del president de la Generalitat, demana un gran consens per a aquelles qüestions com la llei d'emprenedoria i com la llei de la reforma del SOC. La veritat és que és molt lamentable la situació. La humiliació que Esquerra Republicana està fent al Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, és tremenda.

Miri, el dijous de la setmana passada el conseller d'Empresa i Ocupació a l'ombra, el senyor Oriol Amorós, va presentar la Llei d'emprenedoria davant dels mitjans de comunicació i de tot el sector. I sap qui va fer la cloenda? La cloenda la va fer el president de la Generalitat a l'ombra, el senyor Oriol Junqueras. I sap qui en va ser el fedatari? El seu número 2 del departament en va donar fe.

Nosaltres estem molt interessats, senyor conseller..., si realment aquesta llei que es va presentar –i ho mirarem– és la llei d'Esquerra Republicana o és la llei que vostè, com a responsable, com a govern, és la que portarà aquí al Parlament de Catalunya. Si no és així, la veritat és que és molt preocupant. I és millor que s'ho pensin vostès molt bé, i és millor que vostès donin una volta més i pensin que si no és millor deixar els seus llocs de govern a qui governa, qui realment mana, que és Esquerra Republicana de Catalunya.

Jo vull arribar fins aquí, senyor conseller. Jo a la rèplica li faré una altra exposició, que tindrà a veure una mica amb la seua persona, però cregui'm que és en positiu. Però també té a veure, realment, amb aquelles responsabilitats que s'aporten. I vull acabar dient-li una cosa: aquestes promeses d'aquestes lleis que es presentaran, com les presentaran? Demanin vostès als seus responsables de pacte, als que els estan donant suport, demanin-los la responsabilitat. Perquè vostès solament podran fer això quan s'aprovin els pressupostos de la Generalitat. Mentre no s'aprovin, una altra vegada deixant passar el temps, perquè no ho podem fer. Convencin-los que, a part que manin, vostès els donin el suport per a tirar endavant els pressupostos.

Ja veurà que amb el temps..., i jo penso que més d'un conseller se recorda dels acords a què es va arribar amb el Partit Popular. Nosaltres som responsables, som exigents amb els nostres pactes, però respectem les institucions, respectem els consellers, i el que no hem fet mai en dos anys és humiliar com estan humiliant el Govern de la Generalitat.

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

I vostès s'estan deixant.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. Necessito prendre'm deu segons, davant de la disjuntiva que vostè m'ha provocat, no? No sé si venim aquí a fer un exercici de psicoteràpia col·lectiva o a parlar de l'emprenedoria, que és el que vostè em preguntava i em demanava, no? Intentaré anar per allò que té sentit en aquest Parlament, però no descarto que també li entri una mica, d'alguna manera, «en el drap», perquè ho ha situat una mica massa fàcil, si em permet, senyor Luna.

Hem de recordar que Catalunya és, ha estat, continua sent i serà un país d'emprenedors. Podem constatar-ho des de les taxes d'activitat emprenedora, i recordar que a Catalunya, l'any 2011, per primer cop en quatre anys, aquesta taxa va incrementar-se, és a dir, aquell percentatge de població adulta que realitza alguna activitat de creació, de llançament d'una empresa els darrers trenta-sis, quaranta-dos mesos, i que, com he dit, per primera vegada els darrers quatre anys i, per tant, des de l'inici de la crisi, es nota, doncs, una dedicació, segurament en algun cas per necessitat, però també per oportunitat, i que Catalunya es situa en el 6,82 per cent, que implica que el país passa, d'alguna manera, a tenir 335.000 persones en fase inicial de creació d'una empresa. Aquesta és una taxa amb què Catalunya es situa per sobre d'Espanya, el 5,82 per cent, lleugerament per sota, encara, de la mitjana de la Unió Europea a vint-i-set, dels vint-i-set països, en aquest cas, doncs, amb els quals ens comparem, d'acord amb determinats monitors sobre l'emprenedoria a nivell global i europeu.

Però també hem de destacar que a Catalunya aquests projectes emprenedors tenen una base força consistent i que predomina l'oportunitat de negoci per sobre la necessitat. El 78 per cent dels emprenedors creen el seu negoci per oportunitat, i només un 19 per cent per necessitat. A Espanya aquesta dimensió és lleugerament diferent: el 71 per cent per oportunitat, el 25 més per necessitat. I també val la pena destacar que el nivell educatiu dels emprenedors catalans ha augmentat els darrers cinc anys i que el percentatge d'emprenedors inicials amb estudis postsecundaris ha passat d'un 52,9, un 53 per cent, a un 66 per cent en cinc anys. Crec que això també són, d'alguna manera, actius positius, dins del context de la crisi en què ens movem.

És, per tant, que podem continuar reafirmant aquell caràcter i aquella singularitat, ni millor ni pitjor, però, en tot cas, també ens hem fet així, des d'una perspectiva de les nostres estructures empresarials i des dels nostres valors compartits, com un país d'emprenedors, que es fonamenta, aquest esperit emprenedor, en els valors de l'esforç, del treball, de la iniciativa, però que en aquests moments en què patim, doncs, una crisi econòmica devastadora, segurament els efectes pitjors

dels darrers cinquanta anys, en els quals amb aquest esperit emprenedor ens hem d'enfrontar a reptes estructurals per garantir i per millorar la nostra competitivitat i recuperar al més aviat possible el nostre creixement.

Al costat d'aquest esperit emprenedor, les nostres estructures empresarials, econòmiques, també tenen un punt de singularitat. Hem de recordar que el 95 per cent –95 per cent– de les empreses catalanes són microempreses, allò que n'anomenem «empreses per sota dels deu treballadors»; i d'aquestes, més d'un 50 per cent, un 56 per cent, no disposen de treballadors assalariats. Per la seva banda, els treballadors autònoms, amb relació al teixit empresarial de Catalunya representen el 49,6 per cent.

Fruit d'això, el Govern, en contra d'aquests, d'alguna manera, doncs, *ritornello* i cançó de l'enfadós, si em permet, senyor Luna –perquè estic convençut que vostè sap que això forma part més d'un discurs que no pas d'una realitat–, el Govern, una vegada més, fa pocs mesos, va aprovar la creació i l'impuls del programa «Catalunya emprèn»; un acord, a més, i un pacte, que també intentaven estendre's al voltant de tota una declaració programàtica, i també des d'una perspectiva organitzativa.

En aquests moments, en aquesta nova legislatura, i també pel fet que al mes de gener, d'alguna manera, tenim una aposta per la qual la Unió Europea –en aquest cas les directrius comunitàries de la Comissió Europea– tira endavant un pla d'acció per a l'emprenedor en l'horitzó de l'any 2020, estem reformulant aquest programa i adequant-lo a aquestes directrius comunitàries. En qualsevol dels casos, tindrem un instrument que, també aprofitant algunes mesures –i si vostè després en vol parlar en parlarem–, doncs, que ha impulsat el Govern central, algunes positives, no totes..., intentarem reformular aquest programa en base a alguns fonaments.

En primer lloc, que sigui un programa de país, que impulsa, que coordina, que colidra el Govern de Catalunya. La nostra ambició és integrar-hi l'àmplia varietat d'iniciatives que puguin sortir de diferents institucions públiques, de fer un esforç important d'alineament, de col·laboració institucional, de coordinació, de sinergia, d'esforços –sovint tenim moltes iniciatives, però excessivament fragmentades–, que hauria d'implicar també la col·laboració de sectors privats, del món acadèmic, amb el suport d'estimular aquesta empremadoria al nostre país.

En segon lloc, com a principi, aquest concepte d'empremadoria, volem estendre'l tant als projectes per a persones o grups petits que volen encetar una activitat empresarial, com també als projectes de renovació o de creació de nous serveis o productes que puguin tenir ja empreses o organitzacions consolidades. I, per tant, llançament o consolidació; inici o guanyar dimensió. No descartem, evidentment, donar suport a unes o a altres iniciatives.

Aquest programa haurà d'optimitzar, en moments complicats com els que hi som, en aquests escenaris en què transitem des d'un punt de vista econòmic

i pressupostari, haurem d'optimitzar els instruments existents perquè puguin obtenir també el màxim efecte positiu sobre aquesta realitat empremadora del nostre país. I atenent també experiències pròpies dels darrers anys, però també en l'entorn internacional, volem identificar, i lamentablement una vegada referint-nos també a les disponibilitats pressupostàries, prioritzar actuacions públiques complementàries a les actualment existents, que puguin tenir un efecte substancial en aquesta millora de l'empremadoria.

Volem identificar mesures crítiques per a l'empremadoria, que superin l'àmbit competencial de la Generalitat –no ens quedarem només en el nostre marc normatiu–, per tal de promoure la seva adopció al nivell institucional que correspongui. I això voldrà dir que estarem també oberts a col·laborar, a buscar sinergies, a acordar, a consensuar tant amb el Govern de l'Estat com també amb administracions locals, per intentar, com he dit abans, sumar el màxim d'esforços possibles i remoure obstacles que avui poden limitar aquesta realitat empremadora.

Identificarem i integrarem, en la mesura de les voluntats de totes les parts, doncs, també iniciatives empresarials que avui són impulsades per administracions locals, per les mateixes organitzacions empresarials, per les cambres de comerç i per qualsevol altra institució o entitat del país. Crec, en aquest sentit, que les actuacions pròpies de la Generalitat haurien d'evitar el que en aquests moments encara es dona, una certa duplicació, duplicitat d'iniciatives ja existents en la mateixa societat civil o per altres agents o institucions.

I, finalment, el programa voldrà impulsar accions específiques d'impuls de l'empremadoria en àmbits geogràfics o sectorials específics, amb problemàtiques especialment greus que diagnostiquem i que en definitiva requereixin, per la seva criticitat, doncs, una actuació específica i singular.

Volem facilitar i promoure aquesta autoocupació, també, com a fórmula bàsica d'empremadoria, crear i mantenir el treball autònom en tant que constitueix un important motor de creixement econòmic i de generació d'ocupació; en definitiva, volem generar les condicions perquè s'incrementi, s'estengui, en alguns àmbits es creï aquest ecosistema empremador, per tal de fer aflorar nous projectes empresarials amb potencial de creixement, i, en definitiva, treballarem per capacitar les nostres empreses i per posar en contacte els agents que com a inversors i emprenedors contribueixen al creixement de l'economia catalana.

Vaig acabant. Els aspectes que creiem que ha de contemplar aquest programa són, com els he dit ja, el foment de l'esperit empremador, també en l'àmbit social, en l'àmbit educatiu –és important que tot això s'estimuli ja des de l'inici de l'activitat formativa dels nostres joves. Farem un nou esforç, molt, molt radical, de simplificació i d'acompanyament en la creació d'empreses, i en aquest sentit desenvoluparem encara amb més intensitat els instruments idonis per acompanyar, per llançar, per buscar mecanismes acceleradors o d'acompanyament

a tots aquests projectes. Farem, com he dit, un esforç de –diguin-ne «segona fase»– simplificació administrativa, decidida, en àmbits específics, i també en àmbits relacionals amb les administracions locals; hem de suprimir barreres estructurals i reformes administratives i normatives. Buscarem, en la mesura de les possibilitats, línies de finançament, de microcrèdits... Intentarem millorar els mecanismes de connexió d'inversors i d'emprenedors. Fomentarem l'autoemprenedoria, la reemprenedoria; en definitiva, aquesta difusió territorial i sectorial d'aquest àmbit de generació de riquesa. I finalment, també ens implicarem en projectes europeus i internacionals.

Deixo per a la segona intervenció la resposta a algunes de les seves políticament i parlamentàriament correctes, un xic altisonants provocacions, senyor Luna.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula per a la rèplica el diputat Rafael Luna, per un temps màxim de cinc minuts.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, miri, lamento i sento si ha tingut alguna provocació; no ha sigut la meua intenció ni molt menys, no? Però, miri, m'he quedat molt sobtat del que ha dit. No sé quantes vegades he anotat «volem», «volem», «volem», «farem», «farem», «buscarem», «impulsarem»... Encara estan al 2010, fent el mateix! No ha aportat res concret! No ha aportat cap realitat! Encara estan als núvols, encara estan buscant el camí, encara estan buscant alguna cosa que pogués definir què, vostè, ha fet.

Miri, vostè diu que li ho he ficat molt fàcil. Miri si m'ho ha ficat fàcil vostè: ha parlat de «Catalunya emprèn», que solament hi ha un cost de 150.000 euros que van costar aquests powerpoints. No hi ha res més! Res més que fer volar coloms. I continuem amb la cantarella de sempre. I continuem sempre no amb fets reals, i vostè ho vol disfressar amb xifres. Miri les empreses que han tancat, miri els autònoms que no estan..., miri la gent que ho està passant malament, i vostès continuen amb «volem», «farem», «buscarem», «impulsarem», «tirarem»... Facin d'una vegada ja per totes, facin!

I sap, senyor conseller, que si s'ha de fer, tindrà el nostre suport. Però per això s'han d'alliberar; s'han d'alliberar d'aquells que no els deixen volar, aquells que avui pesen més que vostès, aquells que inclús, quan parlen en aquest Parlament, la intuïció d'algun diputat del seu grup és aplaudir-los, també. Igual és que ho fan millor que vostès. I jo sempre he dit una cosa: que prefereixo les coses originals que no les còpies. Abans faré un petit comentari, no? El senyor Junqueras em deia abans, diu: «Escolta, a veure si et passes a nosaltres.» Dic: «Home, si hagués de ser nacionalista independentista a Catalunya, prefereixo Esquerra Re-

publicana que no Convergència.» Per què? Perquè prefereixo l'original i no les còpies.

Vostè m'ha dit una cosa important. Vostè m'ha dit, diu: «Escolti'm, sembla que vostè ha fet aquí una psicoteràpia col·lectiva.» Miri, jo li ho porto a la individual. Potser és la seva. I li diré una cosa, amb tots els respectes que li tinc, perquè n'hi tinc molt. Vostè ha estat una persona important a Catalunya, una persona amb pes a la política catalana, tant en el seu partit polític, quan va ser secretari general, com amb els càrrecs de responsabilitat que ha tingut en el Govern. Que no hi estarem d'acord? Però vostè ha fet coses. Vostè ha tirat el carro endavant. S'haurà equivocat, però ha fet coses. Sap qui no s'equivoca? El que no fa res. I vostè sap que això en privat jo això li ho he reconegut, i li ho reconec.

I crec, senyor Puig, que deu ser molt, molt dur –molt dur– en una persona com vostè, veure com l'han anul·lat per company. Deu ser molt dur, deu ser tremendament dur. Que vostè no pugui presentar una llei, que vostè no pugui estar dient, «tirarem per aquí», i hagi d'estar mirant el retrovisor tota l'estona de què li diran els seus companys. Jo entenc que això és un tema que no és fàcil i que és un tema difícil.

Però jo li demano una cosa: «Vostè que sempre ha demanat o que ha tingut aquesta valentia, comenci, vostè, a tirar endavant.» Comenci a ser el Govern de Convergència i Unió. I si els socis que tenen no els agraden, els canvien. Canvien els socis. No amb el Partit Popular, que nosaltres ja estem escaldats, de les seues promeses, dels seus acords. Vostès incompleixen tot el que diuen. I després, quan tenen un partit polític al seu costat, com ens han tingut a nosaltres, que han tingut fidelitat amb el que són els canvis institucionals i amb els acords, quan ens han deixat, sap què ha fet? No mirar-nos, menysprear-nos. No dic «escopir-nos», perquè seria molt, però sí que han anat per aquest camí.

Jo, senyor conseller, li demano dos coses molt concretes: una és que quan es presenti la llei d'emprenedoria serà la del seu Govern o la que es va presentar l'altre dia? Segona, com presentarà tot això? Com ho farà? Amb quin pressupost ho farà? Ja li anticipo una cosa: nosaltres estem preparant un projecte de llei d'emprenedoria. Sap quin és l'esborrany? Els principis bàsics als quals nosaltres vam arribar amb vostès. I aquests principis bàsics, amb els quals vostès estaven d'acord i van començar a treballar i vostès no van tindre el coratge, perquè van voler unes altres aventures sobiranistes, independentistes, els van deixar al calaix. I quan presentéssim aquest projecte, ficarem sobre blanc i negre el que vostès estaven d'acord i el que vostès no estan d'acord ara. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Jo li demano, senyor conseller, que tregui aquestes energies, que sempre ha tingut, que estigui al seu lloc, que convenci al president de la Generalitat de Catalunya que aquí el que cal és treballar i fer coses i no estar pendants, realment, de què em diran els que estan al costat...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Rafael Luna Vivas

...o com ho diran.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té temps, per un màxim de cinc minuts, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyora presidenta. Jo..., estic un xic desconcertat, senyor Luna, eh? Sí, perquè hem utilitzat els emprenedors i la situació econòmica del país per fer..., no ho sé, una espècie d'entremès, i de sortir aquí a parlar, jo diria, sincerament, de les seves obsessions polítiques com a partit –no les seves personals, eh?, vull dir..., vostè ja farà el que vulgui. Però..., com estan tan, tan obsessionats amb el que fa o deixa de fer Esquerra Republicana?

Escolti, jo estic molt còmode amb el pacte de legislatura amb Esquerra Republicana. També els haig de dir... (*remor de veus*) –molt còmode..., i tant! I estem tirant endavant el Govern i estem gestionant el país. (*Persisteix la remor de veus.*) I tant, home!, i veuran el pressupost ben aviat...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyor conseller. Li pregaria, senyor Luna que, ja que ha utilitzat el seu temps en la interpellació, s'abstingués de continuar-la des de l'escó. Moltes gràcies.

Pot continuar, conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Jo crec, sincerament, que aquí hi ha un problema d'ubicació –d'ubicació– en aquest escenari, en el qual a mi m'hauria agradat que, com a partit de l'oposició, m'hagués fet propostes, i no m'hagués fet aquest panegíric, si m'ho permet, que, en el fons, no sé si és que tenen un punt de gelosia política. És curiós, eh?, que tinguin gelosia a Esquerra Republicana. Sí, estan aquí reivindicant-se. Al final ha vingut a dir: «No, no, no..., però, no pensin en nosaltres...» No, no..., no pensem en vostès. Perquè vostè, a mi m'ha dit..., vaja, no sé si ens ha dit que no tenim paraula, que l'infern està ple de bones intencions, no sé si fem pudor de sofre... Vostès no paguen. Vostès, el seu partit, no compleix els deures amb Catalunya. No paga els deutes que té amb aquest país. No compleix les lleis. Ho saben, que no compleixen les lleis que estan aprovades, aquí i en el Congrés dels Diputats? Per tant, home..., siguin una mica més prudents a l'hora de fer segons quines expressions.

I el que és cert és que, de la mateixa manera que ens hem de dedicar, doncs, a intentar gestionar el dia a dia, i que vostè ha citat alguns exemples d'empreses, doncs, que..., sí, sí, estan patint... Per sort no ha fet referència als indicadors diferencials entre Catalunya i Espanya, que és on governen vostès, doncs, amb uns resultats no més positius que els que hi ha aquí a Catalunya, ni amb desacceleració de la destrucció de llocs de treball, ni amb exportació, ni amb captació d'inversions, no, no...

Per tant, ja entenc que no hagi fet, d'alguna manera, una interpellació a *la page*, sinó que s'ha dedicat aquí a venir a fer un exercici de com és que nosaltres som capaços de consensuar, doncs, amb un grup que ens dóna estabilitat parlamentària, les iniciatives legislatives. Però si això és el que hauria de fer fins i tot un govern amb majoria absoluta, que no sap pactar amb ningú, ni amb els agents socials, ni amb cap partit en el marc del Congrés dels Diputats...

Vostè sap que amb Esquerra Republicana hem tingut una iniciativa conjunta aquí al Parlament al voltant dels horaris comercials, per intentar que la seva iniciativa política no vingui a destruir una part important de les nostres estructures empresarials i econòmiques del país, el nostre model comercial de proximitat. Perquè vostès, sota la desregulació i la liberalització, el que intenten és la uniformització, i, a més, diguem-ho d'alguna manera, deixar-se conduir pels vents dels grans operadors i dels sectors més poderosos, i obliden la realitat econòmica i fragmentada, en el camp del comerç, com també –aquesta interpellació ho ha demostrat– en el camp de l'emprenedoria.

Bé. Dir-li que ens hem dedicat, doncs, a garantir inversions importants per al país, en les darreres setmanes i en els darrers mesos. Que els resultats amb Nissan són positius, gràcies a l'esforç de concertació i de diàleg. Que salvar Cubigel fa uns quants mesos està donant una resposta molt positiva, amb indústria molt important, per Sabadell i per al Vallès. Que les inversions que s'estan produint i que hem anat veient a la petroquímica de Tarragona, o a empreses importants en el món de la química també del Vallès. O decisions estratègiques i innovadores per primera vegada a arreu del seu entorn, que és el món a Ikea, i que a Catalunya, doncs, el nivell d'obertura de la nostra economia continua progressant, continuen creixent les exportacions; o que, com hem recordat, l'any passat Catalunya va ser, dins de la crisi del món i d'Europa, la primera regió de l'Europa continental –la primera regió de l'Europa continental– en captació d'inversió estrangera. Bé. A tot això és al que ens dediquem. Vostè no, vostè ha vingut a dir aquí que ens humiliem davant d'Esquerra Republicana perquè compartim la iniciativa al voltant de lleis de l'emprenedoria.

Sincerament, crec que haurien d'aprendre una mica d'aquest model de concertació i de consens. Els vents que vénen en política, i també en la cohesió social i en la capacitat de trobar nous models de governança, passen perquè hi hagi capacitat de diàleg...

La vicepresidenta primera

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...capacitat de consens, capacitat de pacte. Ja sé que això és molt propi de Catalunya, i vostès, últimament, en el projecte de Catalunya no hi pensen massa.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí, que es reprendrà amb el debat i votació de la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model present i futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Se suspèn la sessió a les deu del vespre i onze minuts.